PSALMYNAS

PSALMYNAS

LEIDYKLA
„KATALIKŲ PASAULIS“
VILNIUS

UDK 22
Ps-01

Versta iš: K. Elliger, W. Rudolph,
Biblia hebraica stuttgartensia.
Stuttgart: Deutsche Bibelgeselschaft, 1990
(editio quarta emendata)

IMPRIMATUR

† AUDRYS J. CARD. BAČKIS
Archiepiscopus Metropolita Vilnensis
Vilnius 2002 01 28
Nr. 34

Psalmyną vertė,
įvadą ir paaiškinimus parašė
prel. prof. ANTANAS RUBŠYS

Poetinę psalmyno kalbą tikslino
poetė ALDONA PUIŠYTĖ

Viršelio dailininkas
ALFONSAS ŽVILIUS

ISBN 9986-04-176-7

ĮŽANGINIS ŽODIS

Psalmių malda su Dievu kalbėjosi ir senovės izraelitai, ir Jėzus Kristus, ir visų amžių krikščionys. Ir šiandienos žmogus Psalmyne gali atrasti ne tik tinkamus žodžius asmeninei maldai, bet ir gyvą Dievo žodį jam. Psalmėmis išgiedama visa Biblija, vedanti mus į vis intymesnį Kristaus pažinimą ir susitikimą su Dievu.

Liturgijoje giedama psalmė kviečia apmąstyti Dievo žodį ir į jį atsiliepti. Jos paskirtis prakalbinti žmogų, paliesti jo širdį, burti tikinčiuosius į vieną Dievo tautą, į vieningą Kristaus Bažnyčią.

Psalmynas sudaro ir Valandų liturgijos, priklausančios visai Dievo tautai, pagrindą. Švęsdamas ją bendruomenėje arba individualiai kiekvienas krikščionis turi galimybę patirti Dievo artumą, išgyventi vienybę su kitais Valandų liturgijos dalyviais.

Psalmės lydi krikščionį ne tik maldoje ar švenčiant sakramentus, bet ir laidojant savo mirusiuosius. Jos primena į Pažado Žemę keliaujančios Dievo tautos jausmus, moko suprasti mirtį kaip krikščionio Velykas, kaip perėjimą iš mirties į gyvenimą, į mylinčio Tėvo namus.

Lig šiol turėjome kunigo A. Liesio psalmių vertimą iš lotyniškosios Neovulgatos. Su džiaugsmu pristatome atskiru leidiniu išleistą Šventojo Rašto vertėjo prelato Antano Rubšio vertimą iš hebrajų kalbos, kurį Lietuvos Vyskupų Konferencija nusprendė

naudoti kaip liturginį tekstą. Kadangi psalmėms būtinas ne tik tikslumas, bet ir skambumas, poetiškumas, ritmas, į pagalbą buvo pasitelkta poetė Aldona Puišytė. Psalmyno pritaikymu liturginiam naudojimui rūpinosi kunigas Artūras Kazlauskas.

Naujasis Psalmynas – dovana visai Dievo tautai. Tikimės, kad krikščionys mielai ją naudos ir asmeniškai melsdamiesi, ir rūpindamiesi liturgija sielovadoje. Muzikos kūrėjai galės šiuolaikiškai prakalbinti lietuviškus psalmių žodžius, pritaikydami juos giedojimui.

Tegul ši knyga tampa jūsų kasdienybės dalimi, tegul ji įkvepia jūsų maldas ir lydi jūsų darbus. Tepadeda pažinti mūsų Kūrėjo ir savo pačių širdis.

Kardinolas
AUDRYS JUOZAS BAČKIS

ĮVADAS

Psalmynas, arba Psalmių knyga, yra šimto penkiasdešimties Šlovės giesmių rinkinys. Šis skaičius tėra apytikris, nes yra keletas tokių psalmių, kur viena apima dvi ar net daugiau giesmių, iš pradžių nepriklausomų, o kitos, iš pradžių sudariusios vieną giesmę, buvo suskaidytos į dvi ar daugiau giesmių. Be to, kai kurios psalmės ir psalmių dalys Psalmyne pasikartoja.

Hebrajų kalba psalmės vadinamos Tehillim – „Šlovės giesmėmis“. Jos yra himnai ir giesmės Dievui pagarbinti, jam padėkoti, prašyti ir išpažinti kaltes. Taigi psalmių turinys turi plačią skalę. Turinio skalė atspindi Sandoros bendrijos atsiliepimą tikėjimu Dievu, jo išganymo užmoju asmeniškoje ir bendrijos patirtyje.

Psalmynas yra labiausiai pažįstama ir mėgstama knyga. Jis atspindi visą išganymo istoriją ir raiškiai apibūdina Sandoros bendrijos istorinę sąmonę. Skaityti Psalmyną – tai plaukti upe, vadinama išganymo istorija, nes jos himnai ir giesmės sklidini Šventojo Rašto tikėjimo savitumo ir bendražmogiško skambesio. Tai Senasis Testamentas išgiedotas giesme.

Psalmės yra žmogaus kreipiniai į Dievą; psalmės yra ir Dievo žodžiai žmogui. Žvelgiant į visą išganymo istoriją, vienas dalykas itin krinta į akį: Sandoros bendrija suprato savo istorijos vingius kaip sambūvį su Dievu – pokalbį su istorijos Viešpačiu išganymo istorijos dramoje. Likiminiu įvykiu – išvedimu iš Egipto – Dievas

iš padrikos minios sukūrė tautą ir sudarė su ja Sandorą. Ši istorijos samprata – sambūvis ir pokalbis su Dievu istorijos dramoje – yra gaivus proveržis religijų istorijoje. Hebrajai pirmieji išgyveno istorijos prasmę kaip Dievo apsireiškimą ir mokėsi ne tik žvelgti istorijai į akis, bet ir drauge ją savyje justi.

Mūsų giesmynuose surinktos į vieną daugelio kartų giesmės, kuriomis mūsų tauta pagarbina Dievą, prašo palaimos, atsiprašo ir dėkoja. Psalmynas yra poetinis pasakojimas apie Sandoros bendrijos nuotykį su Dievu nuo pat Dovydo amžiaus (X a. prieš Kristų) bemaž iki pat Senojo Testamento pabaigos. Visa bėda, kad beveik neįmanoma atskirų psalmių susieti su jų istorinėmis aplinkybėmis. Psalmynas nenurodo nei datos, nei aplinkybių, kurios leistų susieti atskiras psalmes su išganymo istorijos datomis, aplinkybėmis, asmenimis.

Senajame Testamente vyrauja pažiūra, kad Dovydas yra įkvėptasis viso Psalmyno autorius. Dovydo autorystė nėra iš piršto laužta, nes jis davė pradžią muzikai ir giesmei Dievo garbinimo pamaldose. Istorija liudija, kad Dovydas buvo poetas ir dainius, kūrė psalmes. Bet psalmės netapo Psalmynu iš karto. Mūsų skaitomas Psalmynas yra potremtinės Sandoros bendrijos laimėjimas. Jis atspindi potremtinio laikotarpio liturginius poreikius. Todėl dera Psalmyną vadinti Antrosios šventyklos giesmynu (515 m. prieš Kristų). Padrikos psalmės buvo renkamos į giesmyną tarp IV-II amžių prieš Kristų. Ilgainiui jį sudarė penketas rinkinių – „knygų“. Nūdien Ps 1 yra viso Psalmyno įvadas, o Ps 150 – viso psalmių rinkinio užbaigimas. Penkiadalė sandara, regis, seka Penkiaknyge – penkiadale Mozės knyga.

Psalmės nėra saviti izraeliečių kūriniai, bet yra sukurtos pagal Artimųjų Rytų poezijos taisykles. Šis faktas paaiškina psalmių

žmogiškąjį pradą ir padeda jas geriau suprasti. Pagal Sandoros bendrijos tikėjimą, istorijos Viešpats yra Dievas, kuris įeina į istoriją gelbėti engiamųjų ir tramdyti engėjų. Sandoros bendrija, apreiškimu Dievo prašnekinta, išmoko žiūrėti įvykiams į akis ir drauge juos justi savyje. Užtat Sandoros bendrijai būdinga atsiminti praeities įvykius. Atsiminimas nėra tik atpasakojimas, kas buvo kadaise įvykę. Praeitis sudabartinama – gyva pamaldų dalyvių tikėjimu, skiepija amžių patirtį bei išmintį ir moko skirti amžinuosius pradus.

Daugumos psalmių pradžioje randame nuorodas apie atskirą psalmę: kaip ji turi būti giedama, kokie muzikos instrumentai turi pritarti giedojimui, kokios su jos sukūrimu siejamos istorinės aplinkybės, autoriaus vardas ir pan. Šios nuorodos buvo pridėtos, bent dažniausiai, vėlesnių Psalmyno redaktorių. Jos yra vertingos, nes atspindi seną tikėjimo kraitį. Maždaug pusė psalmių priskiriama Dovydui; kitos psalmės priskiriamos Šventyklos giesmininkų chorams – Koraho sūnums ir Asafo sūnums. Mozei, Saliamonui, Hermanui ir Etanui priskiriama po vieną psalmę.

Psalmyno metmenys:

A. PIRMOJI KNYGA 1-41

B. ANTROJI KNYGA 42-72

C. TREČIOJI KNYGA 73-89

D. KETVIRTOJI KNYGA 90-106

E. PENKTOJI KNYGA 107-150

A

PIRMOJI
KNYGA

1 Dvejopas* kelias

I

[1] Laimingas, kas atmeta nedorėlių patarimą,
kas vengia nusidėjėlių kelio*
ir nebendrauja su pašaipūnais,
[2] bet VIEŠPATIES Įstatymu džiaugias
ir šnabžda* jo Mokymą dieną ir naktį.
[3] Jis yra lyg medis,
prie sraunių vandenų pasodintas,
duodantis vaisių laikui atėjus;
jo lapai nevysta.
{Ką jis bedarytų, jam sekas.}

II

[4] Ne tokie nedorėliai, ne tokie, –
jie lyg pelai, blaškomi vėjo!
[5] Todėl neatsilaikys Teisme* nedorieji
nei nusidėjėliai sueigoj teisiųjų,

1,1-6: Viso Psalmyno įžanga. Ši psalmė aptaria dvejopą kelią – doro ir nedoro žmogaus likimą.

1,1: ...*kelio*: įprastas Šventojo Rašto žodis ženklinti *gyvenimo būdui* ar doroviniam elgesiui.

1,2: ...*šnabžda*: mąstymo maldą, skaitydamas pusbalsiu. Žr. Ps 63,6.

1,5: ...Teisme: *Didžiajame Teisme.*

[6] nes VIEŠPATS globoja teisiųjų kelią,
o nedorėlių kelias į pražūtį veda.

2 Visuotinė* Mesijo karalystė

I

[1] Dėl ko niršta gentys,
ko tautos tuščiai maištauja?
[2] Žemės karaliai ruošiasi mūšiui
ir valdovai eina iš vieno
prieš VIEŠPATĮ ir jo pateptąjį*:
[3*] „Veržkimės iš jų jungo grandinių
ir nusikratykime jų pančių!“

II

[4] Bet aukštybių soste sėdintis juokiasi;
VIEŠPATS iš jų pasityčioja.
[5] Paskui jis pratrūksta ant jų įniršęs,
sukeldamas klaiką savo pykčiu:
[6*] „Juk aš pasodinau soste savo karalių ant Ziono –
savo šventojo kalno!“

2,1-12: Mesijinė psalmė, t. y. bylojanti apie Mesiją – Kristų. Psalmininkas vaizduoja tautų sukilimą prieš Dievą ir jo pateptąjį karalių (I), Dievo atsakymą (II), mesijinį įsaką (III) ir maištininkams duotą įspėjimą (IV).

2,2: ...*pateptąjį*: hebrajiškai *mašijah* – iš čia žodis Mesijas, graikiškai *christos* – iš čia žodis Kristus. Karalius ir aukštuosius kunigus hebrajai įvesdavo į jų tarnybos pareigas, patepdami aliejumi. Žr. Ts 9,8; 1 Sam 9,16; 16,12-13; Kun 8,12; Sk 3,3.

2,3: Kalba maištininkai.

2,6: Kalba Dievas. ...*Ziono – savo šventojo kalno*: Dievo kalnas buvo Sinajus, kur Mozė susitiko su Dievu ir gavo iš jo Įstatymą (žr. Iš 3,1; 18,5; 24,12-18; Įst 33,2; 1 Kar 19,8). Saliamonui pastačius Šventyklą ant Ziono kalvos (žr. 2 Sam 5,7-9), ši kalva tapo ypatingu kalnu, ant kurio gyveno Dievas ir į kurį žmonės lipdavo jo pagarbinti (žr. Įst 12,2-3b). Ziono kalno vardu vadinama visa Jeruzalė – mesijinis miestas, į kurį susirinks visos tautos. Žr. Iz 2,1-3; 11,9; 24,23; 56,7; Jl 3,5; Zch 14,16-19; Apr 14,1; 21,1.

III

[7] VIEŠPATIES įsaką aš* paskelbsiu.
VIEŠPATS man tarė: „Tu mano sūnus,
šiandien aš tave pagimdžiau.

[8] Prašyk manęs, ir tautas tavo valdomis padarysiu,
visus žemės pakraščius – tavo nuosavybe.

[9] Geležiniu skeptru gali joms kirsti,
kaip molio indus į šukes daužyti“.

IV

[10] Tad supraskite nūnai, karaliai;
būkite įspėti, žemės valdovai.

[11] Tarnaukite VIEŠPAČIUI pagarbia baime,
drebėdami

[12] reikškite jam pagarbą,*
kad jis neįnirštų ir kelyje nepražūtumėt,
nes ūmus jo pyktis.
Laimingi visi, kurie prie jo glaudžias!

3 Pasitikėjimas* Dievu pavojuje

[1] *Dovydo psalmė.*
Kai jis bėgo nuo savo sūnaus Absalomo.

I

[2] Ai, VIEŠPATIE, kiek daug mano priešų!
Daug mane puolančių!

2,7: *aš...*: Dievo pateptas mesijinis karalius. Mesijinis karalius vaizduojamas kaip galiūnas.

2,12: *...reikškite jam pagarbą*: pažodžiui – bučiuokite jam kojas.

3,1-9: Psalmininkas, priešų supamas, maldauja Dievą padėti (I), žadina savyje pasitikėjimą Dievu (II) ir meldžiasi už save ir tautą (III).

[3] Daugelis apie mane sako:
„Dievas jo neišgelbės!“ {Sela}*
[4] Bet tu, VIEŠPATIE, esi mano skydas nuo pavojaus;
mano garbė – tu pakeli man galvą!

II
[5] Garsiai šaukiuosi VIEŠPATIES,
jis išklauso mane nuo savo šventojo kalno. {Sela}
[6] Kai, gulęs ilsėtis, užmiegu, –
vėl atsibundu, nes visą naktį VIEŠPATS mane saugo.*
[7] Nebijau net dešimties tūkstančių priešų,
puolančių mane iš visų pusių.

III
[8] Ateik, VIEŠPATIE!
Išgelbėk mane, mano Dieve!
Juk tu mano priešams antausius skaldai,
dantis išdaužai nedoriesiems!
[9] Išgelbėjimas – VIEŠPATIES valioj;
palaimink savo tautą! {Sela}

4 Pasitikėjimas* Dievu

[1] *Chorvedžiui*. Su styginiais instrumentais.*
Dovydo psalmė.

I
[2] Kai šaukiuosi, mane išklausyk,
o mano teisusis Dieve!

3,3: *{Sela{h}}*: liturginė nuoroda. Jos tiksli prasmė nežinoma. Spėjama, kad ja nurodoma daryti pauzę – stabtelėti.

3,6: *...mane saugo*: Bendrijos Tėvai pritaiko šią eilutę Kristaus mirčiai ir Prisikėlimui.

Kai vargas spaudė, tu man padėjai.
Būk man maloningas, išklausyk mano maldą!

II

[3] O žmonės, kada liausitės teršę mano garbę?
Kodėl vaikotės tuštybių ir griebiatės melo? {Sela}
[4] Žinokite, kad VIEŠPATS atsirenka sau ištikimą, –
VIEŠPATS mane išklauso, kai jo šaukiuosi.
[5*] Todėl drebėkit ir nenusidėkit!
Guoliuose širdimi apsvarstykit, nutilę! {Sela}
[6] Ištikimai aukas atnašaukit
ir VIEŠPAČIU pasikliaukit.

III

[7] Daugelis sako: „O, kad geresnės dienos išauštų!
VIEŠPATIE, tavo veido šviesa mums tešviečia!"
[8] Tu suteiki mano širdžiai daugiau džiaugsmo,
negu grūdų derlius ir jauno vyno apstas.
[9] Nuėjęs ilsėtis, ramiai užmiegu,
nes tik tu, VIEŠPATIE, leidi be rūpesčio ilsėtis.

4,1-9: Psalmininkas, melagingai apkaltintas, prašo Dievą pagalbos (I), pataria savo nepatikliems žmonėms pasitikėti Dievu (II) ir pats atnaujina savo pasitikėjimą Dievu (III).

4,1: *Chorvedžiui:* daugelis psalmių turi tokią nuorodą. Turbūt ji nurodo, kad šios psalmės buvo nurašytos iš rinkinio, kuris kadaise priklausė *chorvedžiui.* Žr. 1 Kr 15,21.

4,5: Įspėjimas netarti skubotai neapgalvotų žodžių prieš Dievą net ištikus vargui ir nelaimei. *Drebėkit...*: hebrajiškasis atitikmuo reiškia *karščiuokitės, jaudinkitės*; šiame kontekste – iš baimės ar išgąsčio.

5 Ryto* malda

[1] *Chorvedžiui. Su pučiamaisiais instrumentais.*
Dovydo psalmė.

I

[2] Išgirsk mano žodžius, VIEŠPATIE,
atkreipk ausį į mano dejonę!
[3] Klausykis mano maldos šauksmo,
mano Karaliau ir mano Dieve, tave maldauju!
[4] VIEŠPATIE, auštant tu girdi mano balsą,
švintant į tave kreipiuosi su malda ir laukiu.

II

[5] Juk tu esi Dievas, nekenčiantis to, kas nedora;
pikta pas tave nevieši.
[6] Puikuolis negali ištverti tavo žvilgsnio,
tu neapkenti visų nedorųjų.
[7] Melagiams tu leidi pražūti;
VIEŠPATS bjaurisi žudikais ir išdavikais.

III

[8] Bet per tavo didžią ištikimąją meilę
aš įeinu į tavo Namus
ir iš pagarbios baimės puolu kniūbsčias Šventykloj,
kur tave garbina.
[9] Vesk mane, VIEŠPATIE, savo teisumu išganingu,
nepaisydamas budrių mano priešų!
Ištiesink mano kelią!

5,1-13: Auštant psalmininkas šaukiasi Dievo (I), kuris nekenčia nusidėjėlių (II); pasitikėdamas Dievo gerumu (III), jis prašo Dievą nubausti nedorėlį (IV) ir globoti teisųjį (V).

IV

[10] Juk tuo, ką sako mano priešai,
niekada negalima pasitikėti, –
jų širdis kupina piktų kėslų.
Gerklė – atviras kapas,*
o liežuvis – suktas.

[11] Pasmerk ir nubausk juos, Dieve, –
tepražudo juos jų pačių kėslai.
Atmesk juos už jų nuodėmių daugybę,
nes prieš tave jie kėlė maištą.

V

[12] O visi, kas prie tavęs glaudžiasi,
tedžiūgauja ir iš džiaugsmo amžinai tegieda.
Taip juos globoki,
kad mylintieji tavo vardą tavimi džiaugtųs.

[13] Juk tu, VIEŠPATIE, tikrai laimini teisųjį,
apgaubi jį savo malone lyg skydu.

6 Malda* bandymo metu

[1] *Chorvedžiui. Su styginiais instrumentais. „Aštuntinė"*.*
Dovydo psalmė.

I

[2] VIEŠPATIE, nesmerk manęs įniršęs,
tūždamas manęs nebauski!

5,10: *Gerklė – atviras kapas...*: nors žodžiais jie dedasi esą bičiuliai, iš tikrųjų savo slaptais kėslais – žodžiais gerklėje, t. y. savo širdyje, yra pasirengę žudyti. Žr. Jer 5,16.

6,1-11: Pirmoji atgailos psalmė. Apimtas skausmo, psalmininkas maldauja Dievą pasigailėti (I); prašydamas išgelbėti nuo mirties (II), jis apsako savo vargus (III); tada, būdamas tikras, kad Dievas jį girdi, jis atsisako bendrauti su nusidėjėliais (IV).

6,1: *Aštuntinė*: hebrajiškai *Šeminit{a}*, t. y. *aštuntuoju būdu*.

[3] Būk man maloningas, VIEŠPATIE,
nes aš visiškai nusikamavęs;
gydyk mane, VIEŠPATIE,
nes mano kaulai sukrėsti klaiko.
[4] Ir mano gyvastis priblokšta šiurpo,
bet tu, o VIEŠPATIE, – kaip dar ilgai?..*

II

[5] VIEŠPATIE, atsigręžk! Gelbėk mane!
Išvaduok mane dėl savo ištikimosios meilės!
[6] Juk tarp mirusiųjų nėra kas tave atsimintų,
kas gali tave šlovinti Šeole*?

III

[7] Aš aimanų nukamuotas,
kasnakt ašaromis laistau savo lovą
ir verksmu drėkinu savo guolį.
[8] Skausmas akis man temdo,
nuo sunkių vargų jos silpnėja.

IV

[9] Atsitraukite nuo manęs, visi piktadariai,
nes VIEŠPATS išgirdo mano raudą.
[10] VIEŠPATS išklauso mano maldavimą;
VIEŠPATS priima mano maldą.
[11] Visi mano priešai bus pažeminti ir apimti siaubo.
Akimirksniu jie trauksis ir bus sugėdinti.

6,4: *...kaip dar ilgai?..*: santrumpa ilgesnio prašymo: *Kaip ilgai laukti, kol atsakysi į mano maldą?* Žr. Ps 13,2-4.

6,6: Mirusiųjų buveinėje, hebrajiškai – Šeole, nebuvo jokios mirusiųjų veiklos. Gyvenimas mirusiųjų buveinėje buvo niūrus – užmaršties tamsybė. Hebrajai laikėsi tokios mirusiųjų buveinės sampratos iki pat Kristaus laikų, kai Dievas apreiškė jos paaiškinimą. Žr. Išm 3.

7 VIEŠPATS* yra teisus Teisėjas

[1] *Dovydo rauda, kurią jis giedojo VIEŠPAČIUI*
dėl Kušo Benjaminaičio.

I

[2] VIEŠPATIE, mano Dieve, prie tavęs glaudžiuosi!
Saugok mane nuo visų, kurie mane vejas,
ir mane gelbėk,
[3] kad jie kaip liūtai, mane nusitempę,
į gabalus nesudraskytų,
nes nėra kas gelbsti.

II

[4] VIEŠPATIE, mano Dieve, jeigu tai padariau,* –
jeigu kalte suterštos mano rankos,
[5] jei piktu atsilyginau savo bičiuliui, –
aš, pasigailėjęs tų,*
kurie be priežasties buvo mano priešai, –
[6] tada tepersekioja mane priešas ir tepagauna,
mano gyvastį su žemėm tesutrypia
ir mano garbę su dulkėmis tesumaišo! {Sela}

III

[7] VIEŠPATIE, pakilk įniršęs,
užstok mane nuo priešų šėlimo!
Mano Dieve, pabusk teismui, kurį esi paskelbęs.

7,1-18: Priešų šmeižiamas, psalmininkas prašo pagalbos prieš juos (I), prisiekdamas, kad jis yra nekaltas (II), ir šaukdamasis Dievo, teisingojo pasaulio Teisėjo, kad jį apgintų (III); pasitikėdamas Dievo teisumu (IV), jis kalba apie tai, kaip nubaudžiami šmeižikai, ir pažada padėkos auką (V).

7,4: *...jeigu tai padariau*: kaip teigia psalmininko šmeižikai.

7,5: *...pasigailėjęs tų*: žr. 1 Sam 24,11; 26,9 apie Dovydo geraširdišką pasielgimą su Sauliumi.

[8] Tesiburia aplink tave tautos,
tu viešpatauk joms iš aukštybių.
[9] {VIEŠPATS teisia tautas.}
Teisk mane, VIEŠPATIE, pagal mano teisumą,
paisydamas mano nekaltumo.
[10] Padaryk galą nedorėlių kėslams,
o teisųjį sustiprink!
Tu ištiri mūsų mintis ir norus,
o teisusis Dieve!

IV
[11] Dievas – mano skydas,
jis gelbsti doros širdies žmones.
[12] Teisus teisėjas yra Dievas, –
Dievas, galintis kasdieną bausti.
[13] Jei žmogus netinkamai elgsis,
Dievas galąs savo kalaviją;
lanką įtemps, įdėjęs strėlę;
[14] nutaikys į jį savo mirtinus ginklus
ir savo strėlėmis pavers ugningas ietis.

V
[15] Štai kaip nedoras žmogus sumano pikta,
užsigeidžia kenkti ir pagimdo apgaulę.
[16] Jis iškasa duobę, ją dar pagilina,
ir pats į savo iškastą duobę įpuola.
[17] Jam ant galvos sugrįžta jo piktumas,
jo smurtas užkrinta jam ant pakaušio.
[18] Dėkosiu VIEŠPAČIUI už jo teisumą,
giedosiu šlovės giesmę VIEŠPAČIUI Aukščiausiajam.

8 Kūrėjo* didybė ir žmogaus orumas

[1] *Chorvedžiui. Kaip „Gitita".*
Dovydo psalmė.

I

[2] VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
koks nuostabus tavo vardas visoje žemėje!
Savo didingumu apklojai dangaus aukštybes.
[3] Mažylių ir kūdikių lūpomis sukūrei sau šlovę
varžovams sutramdyti,
kad nutildytum maištautoją ir priešą.
[4] Kai pažvelgiu į tavo dangų, –
tavo rankų darbą, –
į žvaigždes ir mėnulį,
kuriuos tu pritvirtinai, –
[5] kas gi žmogus, kad jį atsimeni,
kas yra mirtingasis, kad juo rūpinies?

II

[6] Tu sukūrei jį nedaug už save menkesnį*,
apvainikavai garbe ir didybe.
[7] Tu padarei jį savo tvarinių šeimininku,
padėjai visa prie jo kojų.
[8] Avis ir jaučius – visus aliai vieno –
ir laukinius žvėris,
[9] padangių paukščius bei jūrų žuvį
ir visa, kas jūrų takais keliauja.

8,1-10: Ribotai žmogaus prigimčiai priešpriešindamas begalinę Dievo didybę (I), psalmininkas pabrėžia Kūrėjo suteiktą žmogui orumą ir galybę (II).

8,6: *...už save menkesnį*: hebrajiškai – *už 'Elohim{ą}*. Tai gali reikšti ir *už Dievą*, ir *už dievus*, ir *už save*. Žr. Ps 45,7; 58,2; 82,1; 97,7. Senovės vertimai apskritai šį žodį siejo su dangaus dvasiomis – angelais. Žr. Ps 138,1. Žyd 2,9 tekstas susieja šį skaitinį su Dievu-Žmogumi Jėzumi Kristumi. Žr. 1 Kor 15,27.

[10] VIEŠPATIE, mano Dieve,
koks nuostabus tavo vardas visoje žemėje!

9 Padėka* už pergalę

[1] *Chorvedžiui. Melodija kaip giesmės „Mirtis sūnui". Dovydo psalmė.*

I

{'Alef} [2] Dėkosiu tau, VIEŠPATIE, iš visos širdies,
apsakysiu visus tavo nuostabius darbus.
[3] Krykštausiu, džiūgausiu tavyje,
giedodamas šlovę tavo vardui, Aukščiausiasis.

{Bet} [4] Tau pasirodžius, mano priešai traukias,
parpuola ir miršta.

II

[5] Nes tu gini mano teisę ir bylą,
sėdėdamas soste, teisusis Teisėjau.

{Gimel} [6] Grūmoji pagonims ir sunaikini nedoruosius,
jų vardą tu ištrini amžiams.
[7] Sutriuškintas priešas – amžini griuvėsiai;
miestus jų sugriovei, –
net vardai jų pradingo.

III

{He} [8] O VIEŠPATS lieka per amžius, –
savo sostą jis teismui pastatė.

9,1-21: Devintoji psalmė Vulgatos vertime suskirstyta į dvi dalis, kiekviena jų hebrajiškajame tekste sudaro atskirą psalmę – Ps 9 ir 10. Iš pradžių jos sudarė vieną psalmę, kurios kiekvienas posmelis prasidėjo viena po kitos einančia hebrajų kalbos alfabeto raide – nuo 'Alef (pirmos) iki Tet (paskutinės), iš viso 22 posmeliai. Septuaginta ir Vulgata abi psalmes laiko viena – Ps 9. Užtat psalmių ženklinimas lotyniškajame vertime nuo 10 iki 146 yra vienu skaičiumi mažesnis negu hebrajiškajame tekste.

{Vau}

[9] Jis teisia teisumu pasaulį;
tautas jis bešališkai teisia.
[10] VIEŠPATS – tvirtovė nuengtiesiems,
tvirtovė nelaimei užklupus!
[11] Kas tavo vardą brangina, tavimi pasikliauja,
nes tu, VIEŠPATIE, niekada neapleidi,
ieškančių tavo pagalbos.

IV

{Zajin}

[12] Giedokite šlovės giesmę VIEŠPAČIUI,
gyvenančiam Zione!
Skelbkite tautoms jo darbus!
[13] Juk jis neužmiršta varguolių šauksmo, –
rūpinasi jais nekalto kraujo gynėjas.

V

{Ḥet}

[14] Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE!
Žiūrėk, ką aš kenčiu nuo tų,
kurie manęs neapkenčia.
Išgelbėk nuo mirties mane, VIEŠPATIE,
[15] kad gražiojo Ziono* vartuos
galėčiau paskelbti visus tavo šlovės darbus
ir tavo išganymu džiaugtis.

VI

{Ṭet}

[16] Tautos įgriuvo į savo iškastą duobę,
jų kojos įkliuvo į jų pačių paspęstus spąstus.
[17] VIEŠPATS apsireiškia teisdamas, –
nedorą žmogų suraizgo jo paties kėslais.
{Higaion*. Sela}

9,15: *...gražiojo Ziono*: hebrajiškai – *dukters Ziono*, t. y. *dukters Jeruzalės*. Kalnas hebrajiškai yra vyriškosios giminės, o miestas – moteriškosios.

9, 17: *Hig{g}aion{as}*: žodis ženklina mąstymą arba tylią melodiją, muzikinę palydą.

VII

{Jod} [18] Visi nedorėliai yra pakeliui į Šeolą,
ir visi pagonys, kurie Dievą užmiršta.

{Kaf} [19] Ne amžinai bus užmirštas varguolis
ir nepražus bedalių viltys.

[20] Pakilk, VIEŠPATIE!
Neleisk mirtingajam paimti viršų, –
tavo akivaizdoje tebūna teisiamos tautos.

[21] Įvaryk joms baimę, VIEŠPATIE,
težino tautos, kad jos tik mirtingi žmonės! {Sela}

10 Prašant pagalbos nuo engėjų

I

{Lamed} [1] VIEŠPATIE, kodėl taip nuošaliai laikaisi?
Kodėl slepiesi, kai kenčiu nelaimę?

[2] Nedorėliai įžūliai kankina varguolius –
teįkliūva jie patys į savo sumanytas pinkles!

II

[3] Juk nedorėlis puikuojasi savo širdies kėslais,
o gobšuolis keikia ir atmeta VIEŠPATĮ.

[4] Iš įžūlumo įniršęs, nedorėlis sako:
„Dievo nėra,* – nereiks man atsiskaityti!"

[5] Nedorėliui visada gerai klojas, –
tavo nuosprendžiai jam nutolę,
jis šaiposi iš visų savo priešų.

[6] Sau širdyje sako: „Parblokštas nebūsiu,
per kartų kartas vargo nepatirsiu".

{Pe} [7] Jo burna pilna keiksmų, grasinimų ir melo,
vargas ir piktumas jam ant liežuvio.

10,4: *Dievo nėra!*: nedorėlis neigia Apvaizdą elgdamasis, lyg nebūtų Dievo.

[8] Pasalom pakaimėse tyko
ir nemačiom nužudo nekaltą žmogų.
Jo akys vogčiomis nelaimingąjį seka,
{'Ajin} [9] sėlina slapčiom lyg liūtas tankumyne.
Jis tyko, kad vargšą pagrobtų, –
čiumpa vargdienį ir velka į savo pinkles.
{Ẓade} [10] Prisišlieja prie žemės, puola pagūžom
ir nelaimingąjį parbloškia savo galybe.
[11] Nedorėlis širdyje mano: „Dievui tai nerūpi.
Slepia jisai savo veidą, jis niekada nežiūri".

III

{Qof} [12] Pakilk, VIEŠPATIE!
Dieve, pakelk ranką, neužmiršk skriaudžiamųjų!
[13] Kodėl nedorėlis turėtų tyčiotis iš Dievo
ir širdyje sakyti: „Atsiskaityti tu nešauksi".
{Reš} [14] O tu juk matai!
Tikrai tu imi į širdį vargą ir skausmą,
visada esi pasirengęs padėti!
Nelaimingasis tau gali save patikėti, –
tu visada našlaičiui padėjai.
{Šin} [15] Palaužk nedoro ir pikto žmogaus jėgą,
nubausk jo nedorumą, neleisk jam išlikti.

IV

[16] VIEŠPATS – Karalius per amžių amžius,
pagonys išnyks iš jo krašto.
{Tav} [17] VIEŠPATIE, tu išgirsi skriaudžiamųjų troškimą,
paguosi jų širdį, pakreipsi į juos savo ausį.
[18] Našlaičio ir skriaudžiamojo bylą apginsi,
kad joks žemės mirtingasis nebekeltų baimės.

11 Pasitikėjimas* Dievu

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

VIEŠPATYJE randu sau prieglobstį!
Kaip išdrįstate man sakyti:
„Paukšti, lėk į kalnus!
[2] Štai nedorėliai deda strėlę ant virvyčios,
lanką įtempia, norėdami šauti iš pasalų
į doros širdies žmones.
[3] Kai viskas griūva,*
ką teisusis gali padaryti?"

II

[4] VIEŠPATS! Šventykla – jo šventumo būstas;
VIEŠPATS! Danguje stovi jo sostas.
Jo akys viską apžvelgia,
įdėmus žvilgsnis tiria žmones.
[5] VIEŠPATS ištiria teisųjį ir nedorėlį, –
smurtautojų iš visos širdies jis nekenčia.
[6] Ant nedorėlių jis siųs žarijų ir sieros lietų,
jiems skirtoji taurė* bus svilinanti vėtra.
[7] Juk teisus yra VIEŠPATS,
jis myli teisius darbus;
dorieji regės jo veidą.

11,1-7: Bailiems bičiuliams patariant bėgti į kalnus nuo pavojaus (I), psalmininkas atnaujina savo pasitikėjimą Jahve – Sandoros Viešpačiu, kuris teisingai atlygina doram ir nedoram žmogui (II).

11,3: ...*viskas griūva*: pažodžiui – *šulai griūva*. Šulai ženklina viešosios darnos pamatus. Žr. Ps 82,5.

11,6: ...*skirtoji taurė*: taurė, kurią Dievas duoda žmonėms gerti, yra Šventajam Raštui įprastas žmogaus likimo įvaizdis. Žr. Ps 16,5; 75,9; Mt 20,22; 26,39; Apr 14,10.

12 Pagalbos* prašymas

[1] *Chorvedžiui. „Aštuntinė“.*
Dovydo psalmė.

I

[2] VIEŠPATIE, gelbėk!
Nebėra nė vieno teisuolio,
nerasi ištikimo žmogaus tarp mirtingųjų.
[3] Visi meluoja – kaimynas kaimynui kalba
pataikūniškom lūpom ir širdimi veidmaininga.

II

[4] Teužčiaupia VIEŠPATS pataikūniškas lūpas, –
tesulaiko kiekvieną pagyrūną liežuvį, –
[5] sakantiems: „Liežuviu gausime, ko norim.
Lūpos – mūsų ginklas,
kas gali mums viešpatauti?“

III

[6*] „Kadangi jie vargšus apiplėšia,
beturčiai aimanuoja, nūnai aš pakilsiu, –
sako VIEŠPATS, –
suteiksiu saugią vietą tam, kas jos ilgis.“

IV

[7*] VIEŠPATIES pažadai – gryniausi:
sidabras, grynintas tiglyje,
septynis kartus valytas.

12,1-9: Psalmininkas meldžiasi, prašydamas Dievo pagalbos prieš nedorėlių apgaulę (I) ir įžūlumą (II). Dievas jam pažada (III) ir suteikia pasitikėjimo (IV).
12,6: Turbūt šie žodžiai yra kunigo arba Šventyklos pranašo tarti kaip oficialus padrąsinimas prašančiajam.
12,7-9: Choras – numanoma daugiskaita *mes* – pataria remtis ką tik Dievo duotu pažadu ir prašo, kad pažadas būtų greitai įvykdytas.

[8] Tu, VIEŠPATIE, mus ginsi,
saugosi mus nuo šios kartos per amžius.
[9] Aplink visur nedorėliai bastos,
giria visi, kas tarp žmonių nedora.

13 Kenčiančiojo* malda

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

[2] Ar ilgai dar, VIEŠPATIE?
Nejau amžinai mane užmirši?
Ar ilgai dar slėpsi nuo manęs savo veidą?
[3] Ar ilgai turėsiu pakelti skausmą,
diena iš dienos širdgėlą kęsti?
Ar ilgai viešpataus ant manęs mano priešas?
[4] Pažvelk į mane ir išklausyk, VIEŠPATIE, mano Dieve!

II

Duok šviesos mano akims,
kad mirties miegu neužmigčiau!
[5] Neleisk mano priešui didžiuotis: „Aš jį nugalėjau!“
Neleisk mano engėjams džiūgaut, kai parpuolu!
[6] Tavo ištikimu gerumu aš pasikliauju,
mano širdis džiūgaus, nes tu mane išgelbėsi.
VIEŠPAČIUI giedosiu: „Jis buvo man geras!“

13,1-6: Priešų engiamas, psalmininkas skundžiasi dėl savo vargų (I) ir prašo Dievo pagalbos (II).

14 Dejonė* dėl dorovinio sugedimo

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo.

I

Kvailys sau širdyje sako: „Dievo nėra!"
Tokie jie sugedę, bjaurasty paskendę,
nėra nė vieno, kuris gera darytų.
[2] VIEŠPATS žvelgia žemyn iš dangaus į žmoniją,
trokšdamas pamatyti, ar yra kas protingas
ir ieškantis Dievo.
[3] Visi nuklydę, visi panašiai sugedę;
nėra nė vieno, kuris gera darytų, –
nė vienui vieno.

II

[4] „Argi jie nežino, visi tie nedorieji?
Jie ryja mano tautą,* –
jiems ji tėra ryjama duona, –
ir VIEŠPATIES jie niekada nesišaukia."
[5] Ten, kur nereikėtų bijoti,*
jie drebės iš baimės,
nes VIEŠPATS – teisiųjų kartos bičiulis.
[6] Geidžiate vargšo viltis sužlugdyti,
bet jo užuovėja – VIEŠPATS.

14,1-7: Sielvartaudamas dėl nedorėlių dorovinio sugedimo (I), psalmininkas pranašauja, kad jie bus nubausti (II), ir meldžiasi už savo tautą (III). Ši psalmė yra bemaž visiškai panaši į Ps 53.

14,4: *Jie ryja mano tautą...*: dažnas posakis – įvaizdis – Pranašų knygose.

14,5: *Ten, kur nereikėtų bijoti...*: *Ten* – nuoroda į Zioną, kur Viešpats apreikš savo galybę. Apie paslaptingą baimę, kylančią be matomos priežasties, žr. Kun 26,36; Įst 28,67; 2 Kr 14,13; Job 3,25. Atrodo, kad tai yra užuomina apie asirų kariuomenės sunaikinimą 701 m. prieš Kristų, – jiems nebuvo reikalo bijoti, betgi staiga nelauktai jie buvo parblokšti. Žr. 2 Kar 19,35; Iz 37,36.

III

[7] O, kad ateitų Izraeliui išganymas iš Ziono!
Kai VIEŠPATS parves į namus savo tautą,*
Jokūbas džiūgaus – Izraelis bus laimingas.

15 Kas* gali būti Dievo svečias

[1] *Dovydo psalmė.*

I

VIEŠPATIE, kas gali svečiuotis tavo Palapinėje?*
Kas gali gyventi tavo šventajame kalne – Zione?

II

[2] Žmogus, kuris dorai gyvena,
elgiasi teisingai
ir iš grynos širdies kalba tiesą.
[3] Kas liežuviu nešmeižia nė vieno,
kas nedaro nieko pikta bičiuliui
ir nejuodina kaimyno.
[4] Kas Dievo atmestąjį niekam tikusiu laiko,
o VIEŠPATIES bijančius gerbia,
kas laikosi žodžio net patirdamas žalą.
[5] Kas be palūkanų skolina
ir nepaperkamas liudyti prieš nekaltą.

14,7: *...parves į namus savo tautą*: pirmiausia turimas galvoje grįžimas iš Babilonijos tremties, bet dažnai ir platesnė prasmė – bet koks tautinis atgimimas, atstatymas, atkūrimas.

15,1-5: Doro elgesio santrauka. Plg. su ja Dekalogo įsakymus. Žr. Iš 20,1-17. Šventyklos lankymo liturgija. Klausimas: *Kas gali dalyvauti pamaldų sueigoje?* Atsakymas: *Tie, kurie yra dorai elgęsi.*

15,1: *...tavo Palapinėje*: Jeruzalės Šventykla retkarčiais yra vadinama *Palapine*, pavartojant įvaizdį senosios dykumų šventovės, kuri buvo minima kasmet per Palapinių iškilmę. Žr. Iš 23,14.

III
Kas šitaip elgiasi,
Tas bus saugus per amžius.

16 Tikėjimas* ir viltis

[1] *Giesmė.*
Dovydo.

Apsaugok mane, Dieve,
nes pas tave užuovėjos ieškau.
[2] VIEŠPAČIUI tariu: „Tu mano VIEŠPATS.
Tik tu esi visa mano laimė".
[3] Kokie šaunūs ištikimieji VIEŠPATIES žmonės!
Būti su jais man didžiausias malonumas.
[4] Kas skuba pas kitus dievus,
tas didina savo skausmą.
Kraujo liejamųjų atnašų jiems neliesiu,
jų vardų neištars mano lūpos.*
[5*] VIEŠPATIE, tu esi man skirtoji dalis ir taurė manoji,
tavo rankoje – mano likimas!
[6] Man matavimo virvė krito puikioje vietoje, –
iš tiesų nuostabus mano paveldas!

II
[7] VIEŠPATĮ šlovinsiu, nes jis mane moko, –
man širdis tai primena net naktį.

16,1-11: Pasižadėdamas būti ištikimas Dievui, psalmininkas pareiškia savo priešiškumą stabų garbintojams ir draugiškumą Izraelio ištikimiesiems (I). Užtat jis jautriai išgyvena nuolatinį Artumą Dievo, kuris palaikys šią palaimingą vienybę, suteikdamas kūnišką prisikėlimą ir amžiną gyvenimą (II).
16,4: ...*jų vardų neištars mano lūpos*: pamaldus izraelietis ne tik susilaikydavo nuo maldos stabams ir prisiekinėjimo jais, bet ir neminėdavo jų vardų. Žr. Oz 2,18.
16,5: Psalmininkas randa geriausią paveldą – tai tikrojo Dievo garbinimas.

[8] Nuolatos menu VIEŠPATIES Artumą, –
jam esant mano dešinėje, niekada nedrebėsiu.
[9] Todėl mano širdis džiaugsminga,
džiūgauja visa mano gyvybė
ir ilsisi ramiai mano kūnas.
[10] Juk nepaliksi manęs Šeolui,
neleisi savo teisiajam Duobės regėti.*
[11] Tu parodysi man taką, kuris į gyvenimą veda.
Tavo Artume – džiaugsmo pilnatvė,
tavo dešinėje – amžina linksmybė.

17 Prašymas* gelbėti

[1] *Malda.*
Dovydo.

I

Klausykis, VIEŠPATIE, kaip maldauju teisybės,
atsižvelk į mano šauksmą!
Išgirsk mano maldą iš lūpų be vyliaus!
[2] Nuosprendis man iš tavęs teateina,
nes tavo akys mato teisybę.
[3] Nors mėgintumei mano širdį,
tirtumei mane naktį
ir ugnimi mane bandytum,

16,10: ...*Duobės regėti*: t. y. *patirti trūnijimą* {*kape*}. Taip šį tekstą suprato graikiškoji Septuaginta, kurią cituoja apaštalas Petras (žr. Apd 2,25-32) ir apaštalas Paulius (žr. Apd 13,35-37). Abu apaštalai įžvelgia čia nuorodą į Kristaus Prisikėlimą. Psalmininko viltis nugalėti mirtį, nors ir miglota, krypsta į tikėjimą prisikėlimu. Žr. 2 Mak 7,9; Dan 12,2.

17,1-15: Būdamas tikras dėl savo nekaltumo, psalmininkas kreipiasi į Dievą nuosprendžio (I), maldaudamas pagalbos nuo užpuolikų (II), kurie jį persekioja (III); šie žmonės, paskendę tarp daiktų, bus nubausti, o psalmininkui po mirties bus atlyginta Dievo Artumu.

manyje nerastum neteisybės.
Nenusidėjau burna,
[4] kaip daugelis žmonių įpratę.
Branginau žodį iš tavo lūpų
ir smurto kelių išvengiau.
[5] Tavo įstatymo kelio laikiausi,
nuo jo mano kojos niekada nenuklydo.

II

[6] Šaukiuosi tavęs, nes tu mane išgirsi, Dieve!
Atsuk man savo ausį, klausykis mano žodžių.
[7] Parodyk savo ištikimą meilę nuostabia pagalba,
Gelbėtojau, prie tavo dešinės
ieškantiems užuovėjos nuo užpuolikų.
[8] Saugok mane kaip savo akies vyzdį,
savo sparnų paūksmėje mane paslėpki
[9] nuo nedorėlių, geidžiančių mane sudraskyti.

III

Apspinta mane mirtini priešai, –
[10] be gailesčio kietos jų širdys,
įžūliai kalba jų lūpos.
[11] Aplink mane jie visur zuja,
įbedę akis, laukia progos mane parblokšti.
[12] Tarytum liūtai, išalkę grobio,
lyg iš pasalų sėlinantys liūtukai.

IV

[13] Pakilk, VIEŠPATIE,
stok prieš juos ir parblokški!
Išgelbėk mane savo kalaviju nuo nedorėlio –
[14] savo ranka, VIEŠPATIE, nuo mirtingųjų –
nuo mariųjų, kurių dalia – tik praeinantis būvis.
Jų pilvai teprisipildo to, ką esi jiems sutaupęs,

jų vaikai tegu sočiai sau glemžia
ir tepalieka savo mažyliams.
[15] Aš gi, būdamas doras, tavo veidą regėsiu,
o pabudęs* būsiu laimingas dėl tavo Artumo.

18 Padėkos* giesmė

A

I

[1] *Chorvedžiui.*
VIEŠPATIES tarno Dovydo giesmė, kurios žodžiais kreipėsi į VIEŠPATĮ tą dieną, kai VIEŠPATS išgelbėjo jį nuo visų jo priešų rankos ir Sauliaus kėslų.

[2] Jis tada tarė:
„Myliu tave, VIEŠPATIE, mano stiprybe!
[3] VIEŠPATIE, mano uola,
mano tvirtove, gelbėtojau mano!
Mano Dieve, mano uola, kur atrandu pastogę,
mano skyde ir mano išganymo jėga,* mano tvirtove!" –

17,15: *...o pabudęs*: naujam gyvenimui po mirties. Mirtis dažnai lyginama su miegu. Žr. Ps 76,6; Dan 12,2. Pabudimas ryto metą yra rinktinė Dievo valanda suteikti malonę. Žr. Ps 5,3; 30,5; 46,5; 49,14; 57,8; 73,20; 90,14; 130,6; 143,8. Aušra ir šviesa yra išgelbėjimo įvaizdžiai. Žr. Iz 8,20; 9,1; 33,2; 58,10; Rd 3,23; Sof 3,5; Jn 1,4-5; 8,12. Vakaras ir tamsa – bandymo ir skausmo įvaizdžiai. Žr. Ps 30,5; 59,6; 88,18; 107,10; Iz 17,14; 50,10.

18,1-51: Ši padėkos psalmė – giesmė – randama ir 2 Samuelio knygoje (žr. 2 Sam 22). Ji priskiriama Dovydui. Psalmėje ryškios dvi pagrindinės dalys. Pirmoje dalyje (A), po įžanginio Dievo šlovės posmelio (I), karališkasis psalmininkas aprašo savo sunkumus (II), o paskui teofanijos – Dievo apsireiškimo aprašymo – stiliumi vaizduoja Dievo atėjimą jam į pagalbą (III) ir pabaigia pripažindamas Dievo teisingumą (IV). Antroje dalyje (B) Dievas šlovinamas, kad parengė mūšiui (I), pergalėjo priešus (II), kuriuos jis privertė bėgti (III), ir pavedė valdyti daugelį tautų (IV). Visa psalmė baigiama dėkojimu (C).

18,3: *...mano išganymo jėga*: pažodžiui – *mano išganymo ragas*. Ragas, šiurpą keliantis įtūžusio jaučio ginklas, buvo stiprybės simbolis. Žr. Lk 1,69.

[4] Šaukiausi VIEŠPATIES, Šlovingojo,
ir buvau išgelbėtas nuo visų priešų.

II

[5*] Mirties virvės mane pančiojo,
pražūties srautai mane skandino.
[6] Šeolo pančiai mane apraizgė,
mirties pinklės mane pasitiko.
[7] Sielvarto prispaustas VIEŠPATIES šaukiausi,
savo Dievo prašiau pagalbos.
Jis išgirdo mano balsą savo Šventykloje*,
ir pasiekė jo ausis mano pagalbos šauksmas.

III

[8*] Tada sujudo ir sudrebėjo žemė,
kalnų pamatai suvirpėjo ir svirduliavo,
kai jį apėmė pyktis.
[9] Dūmai veržėsi jam iš šnervių,
ryjanti ugnis – iš burnos,
liepsnomis pasipylė žarijos.
[10] Dangų pravėrė ir nužengė,
vėtros debesys gulė jam po kojų.
[11] Sėdosi ant kerubo* ir skrido,
vėjo sparnais atskubėjo.

18,5-6: Šios eilutės turi perkeltinę prasmę.
18,7: *...savo Šventykloje*: savo dangiškojoje buveinėje.
18,8-20: Dievo atėjimo – teofanijos – aprašyme ryšku verčiantys žmogų susimąstyti, būties klausimus keliantys gamtos reiškiniai: žemės drebėjimas ir perkūnijos audra. Žr. Ts 5,4-6; Ps 29; 97,2-6; Hab 3.
18,11: *Sėdosi ant kerubo...*: kadangi Dievas daro vėjus savo pasiuntiniais, arba *angelais* (žr. Ps 104,4), poetas kalba apie Dievą, keliaujantį audros debesimis, arba angeliškais kūriniais, vadinamaisiais kerubais. Dievo žemiškąjį sostą ant Sandoros Skrynios panašiai sudarė du sparnuoti kerubai. Žr. Iš 37,7-9. Dievas abiem atvejais sėdi ant kerubų. Mes kalbame apie Dievą žmogiškai, šiapusiškai. Žr. Ps 80,2; 99,1.

[12] Sutemų skliautu jis save apsiautė,
vandens telkiniu,
debesimis viesulingais.
[13] Nuo jo Artumo spindesio
plyšo debesys, krito kruša ir žarijos.
[14] VIEŠPATS sugriaudė danguje,
Aukščiausiasis prabilo balsu galingu,
kruša ir žarijom.
[15] Sviedė savo strėles – žaibus
ir juos išvaikė,
privertęs bėgti.
[16] Tada pasirodė jūros dugnas,
pasaulio pamatai atsivėrė,
VIEŠPAČIUI galingai prabilus
savo įtūžio vėtra.
[17] Jis ištiesė ranką iš aukštybių,
ir mane nutvėrė, –
jis iš sraunių vandenų mane ištraukė.
[18] Jis išgelbėjo mane nuo stipraus priešo, –
nuo tų, kurie manęs neapkentė,
nes buvo didesnė jų galybė.
[19] Negando dieną jie mane užpuolė,
bet VIEŠPATS buvo mano ramstis.
[20] Jis išvedė mane iš pavojaus, –
išgelbėjo, nes mane pamėgo.

IV

[21] VIEŠPATS atlygino man pagal mano teisumą,
atmokėjo man pagal rankų švarumą,
[22] nes laikiausi VIEŠPATIES kelio
ir nedoru darbu nuo savo Dievo neatsitraukiau,
[23] visus jo įsakus prieš akis sau turėjau
ir nuo jo įstatų aš neatsimečiau.

[24] Buvau jam taurus,
saugojausi kaltybių.
[25] Užtat VIEŠPATS ir atmokėjo
man pagal teisumą,
pagal mano rankų švarumą, kurį regi jo akys.
[26*] Su ištikimu tu ištikimai elgiesi,
su tauriu žmogumi – tauriai.
[27] Su nuoširdžiu elgiesi nuoširdžiai,
o su sukčiumi – gudriai.
[28] Tu juk išgelbsti nuolankiuosius,
bet pažemini išdidžiuosius.
[29] Juk tu, VIEŠPATIE, uždegei mano žibintą.*
VIEŠPATS, mano Dievas, apšviečia mano tamsybes.
[30] Juk per tave galiu paimti užkardą, –
su savo Dievu galiu peršokti mūrą.
[31] Šio Dievo kelias yra tobulas,
ugnimi išgrynintas VIEŠPATIES žodis.
Jis skydas visiems, ieškantiems pas jį pastogės.

B

I

[32] Kas gi yra Dievas, jei ne VIEŠPATS?
Kas yra uola, jei ne mūsų Dievas? –
[33] Dievas, kuris apjuosė mane stiprybe
ir saugų padarė mano kelią.
[34] Kojas man davė eiklias kaip stirnų
į saugias aukštumas* mane vedė.

18,26-27: Dievas elgiasi su žmonėmis taip, kaip žmonės elgiasi su savo artimu.
18,29: *...uždegei mano žibintą*: gyvybės ir laimės įvaizdis. Žr. 1 Kar 11,36.
18,34: *...į saugias aukštumas*: į saugią vietą kalnuose – gamtos tvirtovę, kurią sunku užpulti. Žr. Ps 61,3; Hab 3,19.

[35] Jis taip išlavino mano rankas kovai,
kad galiu įtempti stipriausią lanką.

II

[36] Tu davei man savo apsaugos skydą,
tavo dešinė mane palaikė,
tavo pagalba didį mane padarė.
[37] Tu leidai man laisvam išlikti,
ir mano kojos nepaslydo.
[38] Priešus vijau ir juos sudorojau,
negrįžau, kol jie nebuvo sunaikinti.
[39] Sutriuškinau juos – parbloškiau juos taip,
kad jie daugiau nebepakilo –
jie krito man po kojų.

III

[40] Juk tu apjuosei mane galybe mūšiui,
privertei priešus prieš mane suklupti.
[41] Tu priešus, kurie manęs nekenčia,
privertei apsigręžus bėgti,
ir aš juos sudorojau.
[42] Jie žvalgėsi, bet nebuvo kam jų gelbėti;
šaukėsi VIEŠPATIES, bet jisai tylėjo.
[43] Barsčiau juos kaip žemės dulkes pavėjui,
kaip gatvių purvą juos mindžiau.

IV

[44] Tu išgelbėjai mane nuo kivirčo su tauta,
padarei mane tautų valdovu;
nepažįstamos tautos mano pavaldiniais tapo.
[45] Vos išgirdę apie mane, jie man pakluso;
svetimšaliai pas mane atėjo gūždamiesi.
[46] Svetimšaliai prarado drąsą
ir drebėdami išėjo iš savo tvirtovių.

C

[47] Tegyvuoja VIEŠPATS!
Tebūna pašlovintas jis, mano Uola,
išaukštintas Dievas, kuris mane išvadavo!
[48] Tas Dievas, kuris pergalę man padovanojo
ir tautas man pajungė,
[49] kuris išgelbėjo mane nuo priešų,
net išaukštino prieš maištautojus
ir apsaugojo nuo nuožmiųjų!
[50] Todėl, VIEŠPATIE, skelbsiu tautoms tavo šlovę,
tavo vardui giesmes giedosiu.
[51] Tu pergales padovanoji savo karaliui,
rodai ištikimą meilę savo pateptajam, –
Dovydui ir jo palikuonims per amžius".

19 Kūrinija* skelbia Dievo garbę

A

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

[2] Dangūs* skelbia Dievo šlovę,
dangaus skliautas garsina jo rankų darbą.

19,1-15: Psalmė turi dvi dalis, iš pradžių turbūt jos buvo dvi atskiros psalmės. Pirmoji dalis aprašo dangaus skliautą, ypač saulę, apgiedančius Kūrėjo didybę (I-II). Antroje dalyje psalmininkas šlovina Dievo dorovinius reikalavimus (I) ir prašo malonės pagal juos gyventi (II).

19,2.5: *Danguose...*: hebrajiškai *šamajim* – dangūs daugiskaita. Anot Šventojo Rašto visatos sampratos, dangų sudaro trys *dangūs*: matomas dangaus skliautas su saule, mėnuliu, žvaigždėmis ir nematomos dangaus aukštybės. Tarp jų yra vieta vandenims – lietui, sniegui, krušai.

[3] Apie tai diena pasakoja dienai*
ir naktis nakčiai perduoda žinią.
[4] Be jokio kalbesio* ir be jokių žodžių,
negirdėti jų balso,
[5] bet žinia aidi per visą žemę,
jų kalbesys – iki pat pasaulio krašto.

II
Danguose* jis pastatė saulei buveinę, –
[6] ji išeina lyg nuotaka
iš po savo jungtuvių užuolaidos
ir kaip galiūnė džiugiai savo keliu bėga.
[7] Iš vieno dangaus krašto ji pradeda žygį,
kol antrąjį kraštą pasiekia,
nuo jos karščio pasislėpti niekas negali.

B

Viešpaties Mokymas

I
[8*] VIEŠPATIES Mokymas – tobulas:
jis atnaujina gyvastį;
VIEŠPATIES įsakai teisingi –
jie paprastus žmones padaro išminčiais.
[9] VIEŠPATIES įstatai teisūs –
jie džiugina širdį;
VIEŠPATIES įsakymas aiškus –
akims jis duoda šviesą.

19,3: *...diena pasakoja dienai*: tartum Dievo įkvėpta, kiekviena diena skelbia kitai dienai žinią apie Dievo galybę.
19,4: *Be jokio kalbesio...*: ši žinia yra tokia aiški žmogaus širdžiai ir protui, kad žmonės turi jos klausytis ir išgirsti.
19,8-10: Šeši sinonimai išreiškia tą patį – dieviškąjį Mokymą, t. y. Mozės Įstatymą.

[10] Tyra yra pagarbioji Dievo baimė –
ji ištikima per amžius.
VIEŠPATIES sprendimai yra tikri
ir visiškai teisūs,
[11] brangintini labiau už auksą,
net už rinktinį auksą,
saldesni už medų –
už gryniausią korio medų.

II

[12] Be to, taip pamokomas tavo tarnas, –
kas jų laikosi, tas didį atlygį gauna.
[13] Kas gali savo klaidas pastebėti?
Nuo kalčių, kurių nejaučiu, mane apvalyki!
[14] Ir nuo tyčinių nuodėmių mane apsaugok, –
neleisk joms manyje viešpatauti!
Tada aš būsiu tobulas
ir laisvas nuo sunkaus nusižengimo.
[15] Tegu tau patinka mano žodžiai ir mano mintys,
VIEŠPATIE, mano Uola ir mano Atpirkėjau!

20 Malda* už karalių karo metu

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

[2] Teišklauso tave VIEŠPATS negandos dieną,
Jokūbo Dievo vardas tave tesaugo! {Sela}

20,1-10: Ps 20 ir 21 viena kitą papildo ir yra panašios sandaros. Pirmoji, giedama prieš mūšį, išreiškia gerus linkėjimus karaliui (I) ir laiduoja pergalę (II). Antroji, giedama po mūšio, dėkoja Dievui už pergalę (I) ir vėl prašo palaiminimo karaliui (II). Abi psalmės baigiasi refrenu, kurį gieda žmonės.

[3] Tesiunčia tau pagalbą iš Šventovės,
tepalaiko tave iš Ziono!
[4] Teatsimena visas tavo atnašas,
ir tavo deginamosios aukos mielos jam tebūna!
[5] Ko tavo širdis trokšta, tau tesuteikia,
ir kiekvieną tavo užmojį teįvykdo.
[6] Dėl tavo pergalės šauksim iš džiaugsmo
ir mūsų Dievo vardu vėliavas kelsim.
Visus tavo prašymus Dievas teišklauso!

II

[7] Dabar žinau, kad VIEŠPATS padeda savo pateptajam, –
savo šventajame danguje jo išklauso
ir savo dešine didžių pergalių jam suteikia.
[8*] Vieni savo žirgais puikaujas,
kiti – savo karo vežimais,
bet mes didžiuojamės vardu VIEŠPATIES, mūsų Dievo.
[9] Anie suklumpa ir krenta,
o mes pakylame ir stovime.
[10] Suteik pergalę karaliui, VIEŠPATIE,
išklausyk mūsų, kai šaukiamės!

21 Padėka ir malda už karalių

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

[2] VIEŠPATIE, linksmas yra karalius,
nes tu davei jam galią; džiūgaut nepaliauja,
nes tu pergalę jam padovanojai.

20,8: Pamaldieji pasitiki ne medžiaginėmis priemonėmis, bet Dievo pagalba, kurios jie šaukiasi. Žr. 1 Sam 17,45; Iz 31,1; 36,9.

[3] Jo širdies troškimus tu išpildei,
davei, ko maldavo jo lūpos. {Sela}
[4] Pasitinki jį su didžia palaima,
uždedi jam ant galvos gryno aukso vainiką.
[5] Prašė tavęs gyvenimo – tu davei jam
ilgą dienų trukmę per amžių amžius.
[6] Tavo pergalė jam suteikė didelę garbę, –
tu padarei jį didingą ir garsų.
[7] Juk tu jį palaiminai visai amžinybei,
savo Artumo džiaugsmu jį linksmini.
[8] Karalius juk VIEŠPAČIU vilias,
ištikimas Aukščiausiojo gerumas visada jį saugos.

II

[9*] Tavo ranka suras visus tavo priešus,
tavo dešinė suras tuos, kurie tavęs nekenčia.
[10] Degink juos tarsi krosnies liepsnos
tą dieną, kai tu apsireikši.*
Tesunaikina juos VIEŠPATS įniršęs;
liepsnos juos tepraryja.
[11] Jų palikuonis nušluok nuo žemės,
o jų vaikus išnaikink iš žmonijos.
[12] Jei kėsintųsi jie tau pikta daryti
ir sumanytų pakenkti, veltui jų kėslai.
[13] Tu priversi juos bėgti
savo lankus nutaikęs jiems į veidus.
[14] Būk išaukštintas, VIEŠPATIE, savo galybės!
Giedosime, šlovinsim didžius tavo darbus.

21,9-13: Šiomis eilutėmis kreipiamasi į karalių.

21,10: *...tą dieną, kai tu apsireikši*: nors 9-13 eilutės yra kreipinys į karalių, šis posakis ir užuomina apie ugnį yra eschatologiniai. Turbūt pradiniame tekste šiomis eilutėmis buvo kreipiamasi į Viešpatį.

22 Kančios* šauksmas ir šlovės giesmė

[1] *Chorvedžiui. Kaip „Briedė auštant".*
Dovydo psalmė.

A

I

[2] Ai, mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?
Kodėl tu toks tolimas, – toli nuo mano maldos,*
nuo mano dejonės šauksmo.
[3] Mano Dieve, šaukiuosi dieną, bet atsako nesulaukiu,
ir naktį, bet nerandu ramybės.
[4] Betgi tu esi Šventasis, –
tavo sostas – Izraelio šlovės giesmės!
[5] Buvai atrama mūsų senoliams, –
jie pasikliovė tavimi, ir tu juos gelbėjai.
[6] Šaukėsi tavęs ir buvo išvaduoti,
tavimi pasitikėjo ir nenusivylė.
[7] Bet aš kirminas, o ne žmogus, –
vienų išjuoktas, o kitų paniekintas.
[8*] Visi, kas mane mato, iš manęs tyčiojasi
ir šaipydamiesi kraipo galvas.
[9] „VIEŠPAČIU pasikliovė, tad jį teišgelbsti, –
tegu išvaduoja, jeigu juo gėris!"

22,1-31: Ps 22 yra viena iš svarbiausių mesijinių psalmių. Pats Kristus kartojo jos pirmąją eilutę, o kelios kitos eilutės yra cituojamos ar bent apie jas užsimenama Naujajame Testamente – pasakojant apie Kančią. Šis jaudinantis dvasinės ir fizinės kančios aprašymas atspindi Jėzaus Kristaus kančią. Užtat visą psalmę įprasta sieti su Jėzumi Kristumi. Psalmininkas kalba Kristaus vardu pirmoje dalyje (A), aprašydamas Mesijo dvasinę bei fizinę kančią ir nepalaužiamą pasitikėjimą Tėvu, o antroje dalyje (B) aprašo Kristaus atpirkimo vaisius. Žr. Mt 27,32-46.
22,2: ...*toli nuo mano maldos*: meldžiantis jam atrodo, jog Dievas yra per toli, kad galėtų išgirsti maldos žodžius.
22,8-9: Žr. Mt 27,42.

[10] Tu gi išvedei mane iš motinos isčių,
saugojai mane prie jos krūtinės.
[11] Tu rūpinais manimi nuo gimimo,
nuo motinos įsčių buvai mano Dievas.
[12] Nesitolink nuo manęs, nes sunku man
ir nėra kas padėtų!

II

[13] Mano priešai apstoja mane lyg jaučiai,
stiprūs Bašano jaučiai mane apsupa;
[14] jie plačiai atveria į mane savo žiotis
lyg plėšrūs, riaumojantys liūtai.
[15] Esu kaip vanduo ant žemės išlietas,
išnarstyti visi mano kaulai;
mano širdis lyg vaškas ištirpus krūtinėje.
[16] Išdžiūvusi mano gerklė lyg molio šukė,
prie gomurio limpa mano liežuvis;
tu guldai mane į mirties dulkes.
[17] Šunys apgula mane iš visų pusių,
nedorėlių gaujos mane apspinta;
jie žeidžia man rankas ir kojas;*
[18] galiu suskaičiuoti visus savo kaulus.
Mano priešai spokso į mane ir džiaugias,
[19*] mano drabužius tarpusavy dalijas
ir dėl mano apdaro kauliukus jie meta.

III

[20] Betgi tu, VIEŠPATIE, nuo manęs nesitolink!
Mano stiprybe, skubėk man padėti!

22,17: *...jie žeidžia man rankas ir kojas*: senieji vertimai – Septuaginta ir Vulgata – verčia: *...jie pervėrė mano rankas ir kojas.*
22,19: Žr. Jn 19,24.

[21] Gelbėk mane nuo kalavijo,
iš šunies letenų – brangią mano gyvastį!
[22] Iš liūto nasrų mane tu ištrauki!
Nuo buivolų ragų mane išgelbėk!

B

I

[23*] Tada aš skelbsiu broliams ir seserims tavo garsą,
šlovinsiu tave jų sueigoj.
[24] Jūs, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijote,
teikit jam šlovę!
Jūs, visi Jokūbo palikuonys,
duokite jam garbę!
Jūs, visi Izraelio sūnūs,
prieš jį drebėkite!
[25] Juk jis nepaniekino,
jis neatmetė vargšo maldavimų,
nenugręžė nuo jo savo veido, –
išgirdo, kai varguolis šaukės.
[26] Iš tavęs kyla mano šlovės giesmės didžiojoj sueigoj,
tarp tavęs pagarbiai bijančiųjų vykdysiu, ką tau pažadėjau.
[27] Pasotinti bus visi vargšai,
šlovins VIEŠPATĮ, kurie jo ieško.
Amžinai teatsigauna jų širdys!*

II

[28] Visi žemės pakraščiai atsimins ir į VIEŠPATĮ gręšis,
puls kniūbsti prieš jį visų tautų žmonės.

22,23: Perėjimas nuo nuožmios kančios į didį Prisikėlusiojo džiaugsmą. 23-27 eilučių kalba remiasi papročiu, pagal kurį asmuo, atnašavęs padėkos auką Šventykloje, papasakodavo dalyviams apie gautą iš Dievo malonę ir pakviesdavo juos dalytis aukos vaišėmis.
22,27: *...jų širdys*: vargšų širdys, – šios eilutės žodžiai skirti jiems.

[29] Juk VIEŠPATS yra Valdovas, –
jis tautoms viešpatauja.
[30] Jam iš tikrųjų visi žemai lenksis,
kurie žemėje miega,
klaupsis prieš jį visi,
kurie žengia į dulkes.

III
Ir aš jam gyvensiu.
[31] Jam tarnaus mano palikuonys;
apie Viešpatį bus pasakojama būsimai kartai,
teisūs jo darbai skelbiami dar negimusiai tautai.

23 Jahvė* – Ganytojas ir Šeimininkas

[1] *Dovydo psalmė.*

I
VIEŠPATS – Ganytojas mano,* –
man nieko nestinga.
[2] Žaliose lankose mane paguldo,
prie ramių tvenkinių mane gano.
[3] Jis atgaivina mano gyvybę,
veda teisumo takais,
kaip ir dera jo vardui.
[4] Nors per tamsiausią slėnį einu,
aš nebijau jokio pavojaus, nes tu su manimi.
Tu – Ganytojas, tavo lazda ir vėzdas* – jie mane gina.

23,1-6: Rūpestinga Dievo meilė žmogui paaiškinama ganytojo ir šeimininko įvaizdžiais. Piemuo yra atidus kaimenei (I), o šeimininkas geras savo svečiui (II). Žr. Jn 10,1-16.
23,1: ...*Ganytojas mano*: Dievo, kaip savo kaimenės Ganytojo, įvaizdis yra dažnas Senajame ir Naujajame Testamente.
23,4: ...*tavo lazda ir vėzdas*: avims ganyti ir ginti.

II

[5] Tu padengi man stalą
mano priešų matomoje vietoje,
dosniai patepi mano galvą aliejais* –
pripili sklidiną taurę!

[6] Tiktai gerumas ir ištikimoji meilė
lydės kiekvieną mano gyvenimo dieną.
VIEŠPATIES Namuose visados aš gyvensiu.

24 Prie* Šventyklos vartų

[1] *Dovydo psalmė.*

I

VIEŠPATIES yra žemė ir visa, kas ant žemės, –
pasaulis ir visa, kas jame gyva,

[2*] nes jisai ant gilių vandenų jį pastatė
ir įtvirtino virš požeminių upių.

II

[3*] Kas gali įkopti į VIEŠPATIES kalną?
Kas gali įeiti į šventąją jo buveinę?

[4] Tas, kurio širdis tyra, o rankos nekaltos,
kuris nesivaiko tuštybių
ir artimui kreivai neprisiekia.

23,5: ...*aliejais*: kvepiantis aliejus buvo naudojamas vaišėse. Žr. Mt 26,7; Lk 7,37.46; Jn 12,3.

24,1-10: Po posmelio visuotinei Dievo galybei pašlovinti (I) psalmė aptaria dorovinius reikalavimus, saistančius Šventyklos pamaldų dalyvius (II), ir tada cituoja žodžius, kurie buvo giedami, kai Sandoros Skrynia buvo nešama į Ziono kalną – Šventyklą. Psalmėje jaučiamas chorų pokalbis. Atrodo, kad ji buvo sukurta liturginiam naudojimui. Žr. 2 Sam 6,12-15.

24,2: Pasak senovės visatos sampratos, žemė buvo laikoma plokščiu skrituliu ant plataus požeminio vandenyno – Bedugnės. Žr. Ps 33,7.

24,3-5: Ps 15 yra panaši savo sandara ir turiniu: klausimas – atsakymas su nurodytomis sąlygomis – pabaiga.

[5] Gaus jisai iš VIEŠPATIES palaimą,
teisų atlygį iš Dievo, Gelbėtojo savo.
[6] Tokia yra bendrija visų, kurie jo ieško
ir Jokūbo Dievo veido ilgisi. {Sela}

III
[7] Pakelkite savo sąramas*, vartai!
Plačiai atsiverkite, amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!
[8] Kas gi tas Garbės karalius?
Tai VIEŠPATS, narsus ir galingas,
VIEŠPATS, kautynių galiūnas.
[9] Pakelkite savo sąramas*, vartai!
Plačiai atsiverkite, amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!
[10] Kas gi tas Garbės karalius?
Galybių VIEŠPATS –
jis yra tas Garbės karalius! {Sela}

25 Malda* gresiant pavojui

[1] *Dovydo.*

I
{'a} Į tave, VIEŠPATIE, keliu savo širdį.
{b} [2] O, mano Dieve, tavimi pasikliauju.
Sugėdinti mane tu neleiski,
džiūgaut neleiski mano priešams.

24,7.9: ...*savo sąramas*: pažodžiui – *savo galvas*. Tarpduris laikomas per žemu didžiam Dievui įeiti. Vartai ir durys yra arba Šventyklos, arba senosios jebusitų tvirtovės.

25,1-22: Alfabetinė psalmė. Mintys padrikai susietos, bet pirmoji dalis (I) iš esmės yra malda ieškant kelio ir atleidimo; antroji (II) – mąstymas apie Dievo gerumą teisiesiems; trečioji (III) – prašymas apsaugoti ir paguosti.

{g} [3] Juk nepražūva nė vienas,
kas tavimi pasikliauja;
niekais nueina neištikimieji lengvabūdžiai.

{d} [4] Parodyk, VIEŠPATIE, man savo kelią,
mokyk mane tavo takais eiti.

{h} [5] Vesk mane savo tiesa, tu mane mokyk,
nes esi Dievas, Gelbėtojas mano.

{v} Tavimi visados pasikliauju.

{z} [6] VIEŠPATIE, neužmiršk savo gailestingumo
ir ištikimos savo meilės, –
jie taip seni kaip laikas.

{ḥ} [7] Mano jaunystės kaltes ir nuodėmes užmirški, –
savo ištikima meile dėl savo gerumo,
VIEŠPATIE, mane atsiminki!

II

{ṭ} [8] Teisus ir geras yra VIEŠPATS,
todėl jis klystantiems kelią parodo.

{j} [9] Jis veda kukliuosius takais teisingais
ir moko juos savo kelio.

{k} [10] Visi VIEŠPATIES takai yra tiesa ir meilė ištikimoji
tiems, kas jo Sandoros laikos ir jo įsakams paklūsta.

{l} [11] Vardan savęs, VIEŠPATIE, atleisk mano kaltę,
atleisk, nors ji ir didžiulė.

{m} [12] Kas tik pagarbiai VIEŠPATIES bijo,
sužino iš jo, kuriuo taku eiti.

{n} [13] Toksai ir pats gyvens laimingai,
ir jo vaikai paveldės žemę.

{s} [14] VIEŠPATS yra pagarbiai jo bijančiųjų bičiulis,
patvirtinantis jiems savo Sandorą.

{'a} [15] Mano akys visada į VIEŠPATĮ krypsta,
nes jis išpainios mano kojas iš pinklių.

III

{p} [16] Atsigręžk į mane ir būk man gailestingas,
nes aš vienišas esu ir nuskurdęs.

{z} [17] Rūpesčius mano širdies išsklaidyki
ir iš mano vargų mane išgelbėk.

{q} [18] Pažvelk į mano skurdą ir kančią
ir visas mano nuodėmes atleiski.

{r} [19] Žvelk, kokia gausybė mano priešų,
kaip baisiai jie manęs nekenčia.

{š} [20] Gyvastį mano apsaugok, mane tu išgelbėk,
neleisk nusivilti, nes pas tave užuovėjos ieškau.

{t} [21] Dora ir gerumas mane tepalaiko,
nes tavimi, VIEŠPATIE, aš pasikliauju.

[22*] O Dieve, atpirk Izraelį iš visų jo nelaimių!

26 Nekalto* žmogaus malda

[1] *Dovydo.*

I

VIEŠPATIE, paskelbki, kad esu nekaltas!
Juk aš dorai elgiuosi
ir VIEŠPAČIU nedvejodamas pasikliauju.

[2] Tirk mane, VIEŠPATIE, ir bandyk,
išbandyk mano mintis ir norus.

II

[3] Juk tavo ištikimoji meilė man akyse,
tavo ištikimybė mane veda.

[4] Su nedorais žmonėmis nesusidedu,
nesimaišau su veidmainiais.

25,22: Ši paskutinė eilutė yra priedas prie psalmės.

26,1-12: Pareikšdamas savo nekaltumą (I), psalmininkas išskaičiuoja savo dorybes (II), kad Dievas nepasmerktų jo drauge su nedorėliais (III).

[5] Nekenčiu pikta darančių sėbrystės,
vengiu nedorųjų.
[6] Nekaltumo ženklan rankas nusiplaunu*
ir einu aplink tavo aukurą, VIEŠPATIE,
[7] garsiai skelbdamas savo dėkingumą
ir apsakydamas visus tavo nuostabius darbus.
[8] VIEŠPATIE, myliu Namus, kuriuose gyveni,
tavo šlovės buveinę.

III

[9] Nenušluok manęs drauge su nusidėjėliais
nei su žmogžudžiais mano gyvasties.
[10] Jų rankose piktos užmačios,
jų dešinė – pripildyta kyšių.
[11] O aš darau tai, kas dora;
atpirk mane ir manęs pasigailėki.
[12] Mano kojos stovi ant lygios žemės.*
Sueigose šlovinsiu VIEŠPATĮ.

27 Pasitikėjimas* Dievu

[1] *Dovydo.*

A

I

VIEŠPATS – mano šviesa ir pagalba,
ko turėčiau bijotis?
VIEŠPATS – mano gyvenimo tvirtovė,
prieš ką turėčiau drebėti?

26,6: *...rankas nusiplaunu*: nors rankų plovimas buvo liturginis veiksmas (žr. Iš 30,19.21; 40,31), čia turbūt jį reikia suprasti perkeltine prasme (žr. Iz 1,16).
26,12: *...ant lygios žemės*: esu saugus, nes nėra pavojaus užkliūti ir suklupti. Šį posakį galima sieti su lygia vieta Šventyklos kieme arba – perkeltine prasme – su doru elgesiu.

[2] Kai nedorėliai užpuola,
troškdami mane suėsti –
tie mano užpuolikai ir priešai
suklumpa ir žūva.
[3] Nors karių pulkai mane apgultų,
mano širdis nedrebėtų;
jei ir karas man paskelbtas būtų,
net tada pasikliaučiau.

II

[4] Vieno teprašau VIEŠPATIES,
tik vieno tetrokštu –
VIEŠPATIES Namuose gyventi
kiekvieną savo gyvenimo dieną,
VIEŠPATIES žavumu gėrėtis
ir lankyti jojo Šventyklą.
[5] Juk vargo dieną jis paslėps mane savo pastogėje,
suteiks man globą savo Palapinėje,
užkels mane aukštai ant uolyno.
[6] Tad keliu galvą prieš visus mane supančius priešus
ir atnašauju aukas jo Palapinėje
su džiaugsmo šūksniais,
giedu giesmę VIEŠPATIES šlovei.

B

I

[7] VIEŠPATIE, išgirsk mano balsą, kai šaukiuosi,
būk man maloningas, mane išklausyki!

27,1-14: Pareikšdamas savo beribį pasitikėjimą, kad Dievas jį išgelbės (A I), psalmininkas ilgisi Šventyklos užuovėjos, kur Viešpaties Artume jis bus saugus nuo priešų (A II). Atrodo, kad antroji psalmės dalis iš pradžių buvo atskira psalmė. Čia psalmininkas meldžiasi, kad Dievas jo nepaliktų (B I), prašo parodyti kelią ir globoti (B II).

[8] „Eik, – sako man širdis, – jo veido ieškoki!“
Tavo veido, VIEŠPATIE, aš ieškau!
[9] Neslėpk nuo manęs savo veido,
supykęs neatstumk savo tarno.
Tu buvai mano pagalba, –
neatmesk manęs, neapleiski,
Dieve, Gelbėtojau mano.
[10] Nors mano tėvas ir motina mane paliktų,
VIEŠPATS mane priglaustų.

II

[11] Mokyk, VIEŠPATIE, mane savo kelio,
dėl budrių mano priešų lygiu taku* mane veski.
[12] Neatiduok manęs priešininkų sauvalei;
melagingi liudytojai prieš mane sukilo
ir smurtu alsuoja.
[13] Tikiu, kad patirsiu VIEŠPATIES gerumą
gyvųjų pasauly*.
[14] Pasitikėk VIEŠPAČIU ir būk ištvermingas!
Turėk drąsos ir VIEŠPAČIU pasikliauki!

28 Prašymas* ir padėka

[1] *Dovydo.*

I

Tavęs šaukiuosi, VIEŠPATIE,
mano Uola, nebūk man kurčias.

27,11: *...lygiu taku*: žr. Ps 26,12 paaiškinimą.

27,13: *...gyvųjų pasauly*: posakio prasmė – *kol dar gyvenu čia, žemėje.* Maldose už mirusius Katalikų Bendrija pritaiko šiuos žodžius mirusiesiems – danguje, kur gyvenimas yra tikras.

28,1-9: Psalmė apima psalmininko maldą nebausti jo su nedorėliais (I), padėką Dievui už maldos išklausymą (II) ir karaliaus – pateptojo – bei tautos užtarimą (III).

Juk jeigu tylėsi, būsiu kaip tie,
kurie žengia į Duobę.
[2] Išgirsk mano maldaujantį balsą,
kai šaukiuosi tavo pagalbos,
tiesdamas rankas į tavo šventąją buveinę*.
[3] Nenutempk manęs su nedoraisiais,
su darančiais pikta, –
su žmonėmis, kurie kaimyną sveikina meiliai,
o širdyje puoselėja piktybę.
[4*] Atmokėk jiems pagal jų darbus, –
už jų veiksmų nedorumą.
Atseikėk jiems už jų rankų darbus,
atiduok, ką jie užsidirbo!
[5] Kadangi jie nepaiso VIEŠPATIES kūrybos
nei jo rankų darbo,
jis sužlugdys juos ir nebeatkurs jų niekad.

II

[6] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
nes jis išgirdo mano pagalbos šauksmą.
[7] VIEŠPATS – mano stiprybė
ir mano skydas, –
juo mano širdis pasikliauja.
Jis man padėjo, ir širdis mano džiūgauja, –
giesme aš jam dėkoju.

III

[8] VIEŠPATS – savo tautos stiprybė,
tvirtovė išgelbėti savo pateptajam.
[9] Gelbėk savo tautą ir savo paveldą laimink!
Būk jų Ganytojas ir amžinai juos globoki!

28,2: *...į tavo šventąją buveinę*: pati svarbiausia – vidinė šventųjų šventoji – Šventyklos dalis su Viešpaties Sandoros Skrynia.

28,4-5: Kadangi nedorėliai nepaiso Dievo, jis nesirūpins jais.

29 Dievo* didybė audroje

[1] *Dovydo psalmė.*

I

Garbinkite VIEŠPATĮ jūs, dangiškieji*,
teikite VIEŠPAČIUI šlovę!
[2] Teikite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
šlovinkite VIEŠPATĮ didžiai šventą!

II

[3] VIEŠPATIES balsas* virš vandenų, –
didybės Dievas griaudžia,
VIEŠPATS virš vandenyno.
[4] Galingas VIEŠPATIES balsas,
VIEŠPATIES balsas kupinas didybės.
[5] VIEŠPATIES balsas trupina kedrus,
VIEŠPATS trupina Libano kedrus.
[6] Jis šokdina Libaną* lyg veršį
ir Hermono kalną kaip jauną buivolą.
[7] VIEŠPATIES balsas žaibais žaibuoja.

29,1-11: Pakvietusi šlovinti Dievą (I), ši psalmė aprašo nuostabią teofaniją – Dievo didybės apreiškimą baisia audra (II) – ir baigiasi malda už tautą (III). Dievo atėjimas Šventajame Rašte aprašomas neįprastais gamtos reiškiniais. Žemės drebėjimas, audra, vėtra prašnekina žmogų likiminiu – būties – klausimu.

29,1: ...*dangiškieji*: pažodžiui *Dievo sūnūs*. Nors šis posakis apskritai ženklina angelus, kaip antai Job 1,6; 2,1; 38,7, šiame tekste galima jį suprasti kaip ženklinantį *teisius, dorus žmones*. Labai panašus kreipinys į tautų šeimas randamas Ps 96,7-9. Žr. Ps 89,7.

29,3: *VIEŠPATIES balsas...*: griaustinis ir žaibas – audros garsai – priskiriami tiesiog Dievui. Dievo atėjimas ženklinamas audros įvaizdžiais, nes audra prašnekina pačią žmogaus būtį.

29,6: ...*šokdina Libaną*: kalnai vaizduojami lyg šiurpo apimti – turbūt turima galvoje žemės drebėjimas. Žr. Ps 114,4.6-7. Hermono kalnas tekste vadinamas *Sirion{u}* – finikiečiams įprastu vardu. Keletas psalmės posakių užtinkami ir Ugarite, šiaurės Finikijoje – nūdienėje Sirijoje – atrastuose XV a. prieš Kristų kanaaniečių tekstuose.

[8] VIEŠPATIES balsas supurto dykumą.
VIEŠPATS sudrebina Kadešo tyrus*.
[9] VIEŠPATIES balsas ąžuolus gniuždo
ir plikai nuplėšia girių drabužį,
o jo Šventykloje visi šaukia: „Šlovė!“

III

[10] Savo soste virš tvano, –
VIEŠPATS amžinai karaliauja.
[11] Tesuteikia VIEŠPATS stiprybės savo tautai!
Telaimina VIEŠPATS savo tautą ramybe!

30 Padėka* už išgelbėjimą nuo mirties

[1] *Psalmė. Giesmė Šventyklos*
*pašventinimo iškilmėms.**
Dovydo.

A

[2] Skelbsiu tavo didybę, VIEŠPATIE, nes mane išgelbėjai
ir neleidai džiūgauti mano priešams.
[3] Šaukiausi tavo pagalbos, VIEŠPATIE, mano Dieve,
ir tu mane išgydei.
[4] VIEŠPATIE, tu ištraukei mano gyvastį iš Šeolo, –
juk su visais aš buvau pakeliui į Duobę,
o tu iš mirties nasrų mane ištraukei.

29,8: ...*Kadešo tyrus*: įprasta šią vietovę tapatinti su Kadešo oaze šiaurinėje Sinajaus pusiasalio dalyje. Žr. Sk 20,1. Atrodo, kad ji buvo šiaurės Palestinoje, nes šie Kadešo tyrai minimi ir ugaritų raštuose – kaip Libano ir Hermono kalnų dalis.

30,1-13: Psalmininkas, paskelbęs savo temą (A), dėkoja Dievui už išgydymą iš mirtinos ligos (B I). Paskui išsamiau papasakoja, kas buvo įvykę. Kupinas sveikatos, jis buvo nelauktai užkluptas ligos (B II), bet šaukėsi Viešpaties pagalbos ir buvo išklausytas (B III).

30,1: ...*Šventyklos pašventinimo iškilmėms*: vėlesnis šios psalmės pritaikymas.

[5] Giedokite šlovės giesmes VIEŠPAČIUI,
jūs, jo ištikimieji,
prisiminkite, koks jisai šventas,
ir jam dėkokit!
[6] Jo įniršis tęsias tik mirksnį,
o visą gyvenimą – jo gerumas.
Ašaros gali lietis per naktį,
bet su aušra sugrįžta džiaugsmas.

B

I
[7] Kai man sekėsi, sakiau:
„Niekada nesvyruosiu!"
[8] Savo gerumu, VIEŠPATIE,
tu buvai pastatęs mane kaip
nenugalimą kalną,
bet kai nugręžei savo veidą,
drebėjau iš baimės.

II
[9] Tavęs, VIEŠPATIE, šaukiausi, –
savo Dievo maldavau pagalbos:
[10*] „Kokia tau nauda iš mano mirties,
iš mano žengimo į Duobę?
Nejau dulkės šlovins tave
ar skelbs tavo ištikimybę?
[11] Išgirsk mane, VIEŠPATIE,
ir būk man maloningas!
VIEŠPATIE, padėk man!"

30,10: Žr. Ps 6,6 paaiškinimą.

III

12 Tu pavertei mano liūdesį džiugesiu,
nuvilkai man ašutinę* ir džiaugsmu mane apjuosei,
13 kad giedočiau tau be paliovos šlovės giesmę.
VIEŠPATIE, tu esi mano Dievas, –
tau dėkosiu per amžius!

31 Malda* nelaimės valandą

1 *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

2 Pas tave, VIEŠPATIE, užuovėjos ieškau,
neleisk man niekados nusivilti!
Tu esi teisus, tad mane gelbėk!
3 Išgirsk mane, skubėk manęs vaduoti.
Būk prieglobsčio uola – mano tvirtovė,
galinga pilis man išsigelbėt!
4 Juk esi man ir Uola, ir tvirtovė, –
vesi ir saugosi mane dėl savo vardo.
5 Apsaugok nuo paspęstų pinklių,
tu gi esi užuovėja mano.
6 Tau patikiu savo dvasią,* –
tu mane atperki,
VIEŠPATIE, ištikimasis Dieve.

30,12: ...*ašutinę:* ašutinė buvo nešiojama liūdesio ir atgailos metu. Žr. 2 Sam 3,31; 1 Kar 21,27; Ps 35,13; 69,12.

31,1-25: Pirmose dviejose dalyse (I–II) psalmininkas jaudinančiais žodžiais aprašo savo vargą ir kančią ir, pasitikėdamas Dievo gerumu, prašo dangaus pagalbos. Trečioji dalis (III) yra būdingas padėkos himnas.

31,6: *Tau patikiu savo dvasią...*: mūsų Viešpats Jėzus Kristus meldėsi šiais žodžiais mirdamas ant kryžiaus. Žr. Lk 23,46. Užtat visa psalmė gali būti laikoma Kristaus jausmų išraiška kančios metu, sūniškai pasitikint dangiškuoju Tėvu.

[7] Nekenčiu tų, kurie tuščiais stabais pasikliauja,
o pasitikiu VIEŠPAČIU.
[8] Džiūgausiu ir būsiu linksmas
dėl tavo ištikimosios meilės,
nes tu pažvelgei į mano kančią –
didžiame varge manimi rūpinais.
[9] Tu neatidavei manęs į nagus priešui,
bet išvedei mane į laisvę.

II

[10] Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE, prislėgto sunkumų.
Nuo skausmo temsta man akys,
nyksta mano gyvastis, trupa kaulai.
[11] Mano gyvenimą sekina skausmas,
o mano metus – dejonės,
nuo kančios jėgų man stinga.
[12] Esu pajuoka visiems savo priešams,
pasibjaurėjimą keliu net kaimynams
ir klaiką savo pažįstamiems, –
nuo manęs sprunka, kas kelyje mane pamato.
[13] Užmirštas visų esu, tarsi būčiau miręs, –
tapau lyg sudaužytas indas*.
[14] Girdžiu daugelį kuždomis kalbant –
klaikas iš visų pusių!* –
Kai jie rezga man pinkles
ir kėsinas atimti gyvybę.
[15] Bet aš tavimi pasitikiu, VIEŠPATIE, –
sakau: „Tu esi mano Dievas“.

31,13: ...*sudaužytas indas*: būdingas posakis nusakyti kokiam nors nieko vertam dalykui. Žr. Iz 30,14; Jer 19,11; 22,28.

31,14: ...*klaikas iš visų pusių*: toks posakis randamas ir Jeremijo pranašystėse. Žr. Jer 6,25; 20,3.10; 46,5; 49,29. Ši psalmė turi panašumo su Jeremijo knyga.

[16] Tavo rankoje mano likimas, –
gelbėk mane nuo priešų,
nuo tų, kurie mane vejas.
[17] Nušvisk gerumu savo tarnui,
gelbėk mane savo ištikima meile.
[18] Tebūna gėda ne man, VIEŠPATIE,
nes aš tavęs šaukiuosi.
Tesusigėsta nedorieji,
težengia priblokšti į Šeolą.
[19] Tenutyla klastingos jų lūpos,
apie teisius žmones įžūliai kalbančios
su puikybe ir panieka.

III

[20] Koks nuostabus tavo gerumas,
sukauptas tiems,
kurie tavęs pagarbiai bijo,
ir teikiamas tiems,
kurie tavo užuovėjos ieško,
visiems žmonėms matant!
[21] Savo Artumo užuovėjoje juos paslepi
nuo žmonių kėslų,
apsaugai savo pastogėje
nuo priekabių liežuvių.
[22] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
nes jis buvo nuostabiai man ištikimas –
įtvirtintas miestas.
[23] Nerimaudamas aš maniau:
„Esu išvaromas toli nuo tavo Artumo“.
Bet tu išgirdai mano maldavimą,
kai šaukiausi tavo pagalbos.
[24] Mylėkite VIEŠPATĮ, visi jo ištikimieji!
VIEŠPATS saugo ištikimuosius,

bet skaudžiai atseikėja tam,
kuris išpuikusiai elgiasi.
[25] Būkite stiprūs ir drąsios širdies visi jūs,
kurie pasikliaujate VIEŠPAČIU!

32 Nuoširdus* nuodėmės išpažinimas

[1] *Dovydo. Poema.*

I

Laimingas, kam nusižengimas atleistas,
kuriam nuodėmė dovanota.
[2] Laimingas žmogus, kurio VIEŠPATS kaltu nelaiko,
kurio dvasioje nėra apgaulės*.

II

[3] Kol tylėjau,
dilo man kaulai nuo mano nuolatinių dejonių.
[4] Juk tavo ranka slėgė mane dieną ir naktį, –
jėgos man išseko kaip nuo vasaros karščių. {Sela}
[5*] Tada išpažinau tau savo nuodėmę,
nebeslėpiau savo kaltybių.
Tariau: „Išpažinsiu savo nusikaltimus VIEŠPAČIUI", –
ir tu, atleisdamas man nuodėmę, pašalinai kaltę.
[6] Užtat prireikus tau melsis
visi ištikimieji žmonės;
nors grėsmingi vandenys išsilietų, jų nepasiektų.

32,1-11: Antroji Atgailos psalmė. Psalmininkas apsako džiaugsmą patyrus nuodėmių atleidimą (I), ir savo dvasios paguodą, kai išpažino nuodėmes (II); skatina kitus vykdyti Dievo valią (III) ir džiugiai pasitikėti jo gerumu (IV).

32,2: ...*nėra apgaulės*: veidmainiškumo išpažįstant nuodėmes.

32,5: Aiškindamas šią eilutę, šv. Augustinas sako, kad dar prieš nuodėmės išpažinimą lūpomis Dievas girdi nusidėjėlio širdies šauksmą. Nuoširdų gailestį lydi atleidimas. Žr. 1 Sam 12,13.

[7] Tu esi mano pastogė, –
ištrauki mane iš vargo,
apsupi džiugiais išganymo šūksniais. {Sela}

III

[8] {VIEŠPATS sako}: „Mokysiu tave
·ir parodysiu tau kelią, kuriuo turi eiti;
lydėdamas tave akimis, tau patarsiu.
[9] Nebūk lyg arklys ar mulas, neturintis proto,
kurio narsas tramdomas kamanomis ir žąslais,
nes kitaip jis tau nepaklūsta".
[10] Nedorėlis turės daug kentėti,
o tą, kuris VIEŠPAČIU pasikliauja,
lydės ištikimoji meilė.
[11] Būkite smagūs VIEŠPATYJE
ir džiūgaukite, teisieji,
šūkaukite iš džiaugsmo,
visi doros širdies žmonės!

33 Šlovės* giesmė

I

[1] Džiūgaukite, teisieji, VIEŠPATYJE, –
dera jį šlovinti doriesiems.
[2] Šlovinkite VIEŠPATĮ lyra,
skambinkite jam dešimtstyge arfa.
[3] Giedokite jam naują giesmę,
šmaikščiai lieskite stygas, džiaugsmingai šūkaukit.

33,1-22: Šlovės giesmė, kuria teisieji yra kviečiami apsakyti nuostabius Dievo darbus, nes jis savo pažadams visad ištikimas (I-II), visagalis Kūrėjas (III), išmintingas ir galingas pasaulio Valdovas (IV), visa regintis ir visa žinantis, – tiktai jis tėra pergalės ir išganymo šaltinis (V). Giesmė baigiama išreiškiant pasitikėjimą Dievo gerumu (VI).

[4] Juk tiesus VIEŠPATIES žodis
ir patikimas kiekvienas jo darbas.
[5] Jis myli, kas teisu ir teisinga;
ištikimos VIEŠPATIES meilės pripildyta žemė.

II

[6] VIEŠPATIES žodžiu buvo padaryti dangūs
ir jo burnos alsavimu – visos jų galybės*.
[7*] Jis sutelkė jūros vandenis tartum į maišą,
uždarė gelmes į saugyklas.

III

[8] Tebijo VIEŠPATIES visa žemė,
tegerbia jį visi, kas pasauly gyvena.
[9] Juk jis tarė ir pasaulis pasidarė,
jis įsakė, ir visa atsirado.
[10] VIEŠPATS vėjais paleidžia tautų užmojus,
jų sumanymus niekais paverčia.
[11] VIEŠPATIES užmojis tveria per amžius,
jo širdies godos eina iš kartos į kartą.
[12] Laiminga tauta, kurios Dievas yra VIEŠPATS,
ta tauta, kurią jis paveldu išsirinko.

IV

[13] VIEŠPATS iš dangaus žemyn žvelgia, –
jis mato visą žmoniją.

33,6: ...*visos jų galybės*: nesuskaičiuojamos dangaus skliauto žvaigždės laikomos didžiule kariuomene. Žr. Neh 9,6; Iz 40,26, 45,12; Jer 33,22.

33,7: Senovėje žmones stebino jėga, sulaikiusi galingas jūras prie žemės pakraščių. Pasak pagonių mitologijos, tai buvo pasiekta nuožmiu mūšiu, kuriame Dangiškieji dievai nugalėjo Bedugnės dievus. Betgi Viešpačiui užtenka sutelkti vandenis tartum į maišą, – uždaryti į saugyklas ir begalinį požemio vandenyną taip lengvai, kaip žmogus sudeda vynmaišius į rūsius.

[14] Iš savo sosto, kur viešpatauja,
į visus žemės gyventojus žvelgia
[15] tas, kuris padarė jų visų širdis
ir stebi visus jųjų darbus.

V

[16] Ne pulkų dydis apsaugo karalių,
ne didele jėga galiūnai išsigelbsti.
[17] Tuščia viltis – iš žirgų pergalės laukti,
kad ir kokie ristūnai, jie neišgelbės.
[18] Tai VIEŠPATS globoja tuos,
kurie pagarbiai jo bijo
ir ištikima jo meile pasikliauja,
[19] kad išgelbėtų nuo mirties jų gyvastį
ir bado metu išsaugotų gyvus.

VI

[20] Mūsų viltys VIEŠPATYJE, –
jis mūsų pagalba ir skydas.
[21] Jis linksmina mūsų širdis,
nes jo šventuoju vardu mes pasikliaujam.
[22] Tebūna su mumis tavo ištikimoji meilė,
VIEŠPATIE, nes į tave mes žvelgiam.

34 Padėka* už išgelbėjimą iš pavojaus

[1*] *Dovydo.*
Kai apsimetė pamišėliu Abimelechui ir,
jo išvarytas, pasišalino.

34,1-23: Alfabetinė psalmė, neabejotinai susijusi su pirmoje eilutėje minimais įvykiais. Paskatinęs šlovinti Viešpatį (I), psalmininkas išreiškia savo dėkingumą Dievui už išgelbėjimą iš pavojaus (II) ir baigia psalmę pamokymu pagarbiai bijoti Viešpaties ir laikytis jo įsakymų.

34,1: Tai įvyko filistinų karaliaus Achišo dvare. Dovydas apsimetė sukvailėjusiu tada, kai pabėgo nuo kunigo Abimelecho.

I

{'a} [2] Visuomet VIEŠPATĮ garbinsiu,
jo šlovė nuolat bus man ant lūpų.
{b} [3] VIEŠPAČIU aš didžiuojuosi, –
kuklieji girdės tai ir džiaugsis.
{g} [4] Skelbkite su manimi VIEŠPATIES didybę,
aukštinkime išvien jo vardą!

II

{d} [5] Kreipiaus į VIEŠPATĮ ir jis man atsakė;
jis išgelbėjo mane iš visų mano baimių.
{h} [6] Pažvelkit į jį ir pralinksmėkit, –
niekada jums nereikės kęsti gėdos.
{z} [7] Šis vargšas* šaukės, ir VIEŠPATS išgirdo,
iš visų jo vargų išgelbėjo.
{ḥ} [8] VIEŠPATIES angelas saugo tuos,
kurie pagarbiai jo bijo, ir juos išgelbsti.
{ṭ} [9] Išbandykite ir patys patirkit,
koks geras yra VIEŠPATS.
Laimingas žmogus, užuovėją pas jį atradęs!
{j} [10] Pagarbiai bijokite VIEŠPATIES, visi jo šventieji,
nes kas pagarbiai jo bijo, tas nieko nestokoja!
{k} [11] Net liūtukai kenčia skurdą ir alkį,
o einantiems pas VIEŠPATĮ nieko netrūksta.

III

{l} [12] Ateikite, vaikai*, ir manęs klausykitės,
mokysiu jus pagarbios VIEŠPATIES baimės.
{m} [13] Kas iš jūsų gyvenimo trokšta,
geidžia daug metų ir laimės? –

34,7: *Šis vargšas...*: pačiam psalmininkui grėsė pavojus.
34,12: *...vaikai*: hebrajų išminties raštijoje mokytojas – rabinas – taip kreipiasi į savo mokinius.

{n} [14] Tad saugok liežuvį nuo pikto
ir lūpas nuo apgavystės.
{s} [15] Venk nedorybių ir gera daryki,
visa širdimi santarvės sieki.
{'a} [16] VIEŠPATIES akys žvelgia į teisiuosius,
jo ausys girdi jų šauksmą.
{p} [17] VIEŠPATS priešinasi nedoriesiems,
kad išnaikintų žemėje jų atminimą.
{ẓ} [18] Šaukiasi teisieji pagalbos, VIEŠPATS jų klausos
ir iš visų vargų juos išgelbsti.
{q} [19] VIEŠPATS yra arti tų, kurie sielvartauja,
ir gelbsti nevilties apimtuosius.
{r} [20] Daugel vargų teisųjį ištinka,
bet VIEŠPATS iš visų jį išgelbsti.
{š} [21] Saugo visus jo kaulus,
nebus sulaužytas jų nė vienas.
{t} [22] Nedorėlį nelabumas varo į mirtį;
nubausti bus teisiojo priešai.
[23] VIEŠPATS atperka savo tarnų gyvastį;
kas ieško jo užuovėjos, tas bus išgelbėtas.

35 Malda* prašant pagalbos

[1*] *Dovydo.*

I

Grumkis, VIEŠPATIE, su mano užpuolikais,
kaukis su tais, kurie su manimi kovoja!
[2] Stverk skydą ir ginklus,
pakilk manęs gelbėti!

35,1-28: Šaukdamasis Dievo, kad jį apgintų (I), psalmininkas aprašo savo priešų nedorumą (II) ir nedėkingumą (III); paskui pakartoja savo prašymą Dievui (IV).
35,1-3: Karinga šių eilučių kalba išreiškia perkeltinę prasmę. Psalmininko priešai nėra prieš jį kovos lauke, bet žmonės, apkaltinę jį sunkiais nusikaltimais.

[3] Ietį pakelk ir alebardą
prieš tuos, kurie mane vejas!
Sakyk man: „Aš tavo išgelbėjimas!“
[4] Tesusigėsta sugłumę visi,
kurie mano gyvasties tyko!
Tesitraukia apstulbę tie,
kurie kėsinasi man pikta daryti!
[5] Tegu jie lekia lyg pelai pavėjui,
kai VIEŠPATIES angelas juos gainios!
[6] Kelias jiems tamsus ir slidus tebūna,
kai VIEŠPATIES angelas persekios!

II

[7] Be priežasties paspendė man pinkles,
be dingsties iškasė mano gyvasčiai gilią duobę.
[8] Žūtis juos nelauktai teužklumpa, –
jie patys teįkliūva į savo paspęstas pinkles,
teįgriūva jie patys į savo iškastą duobę!
[9] O aš džiūgausiu VIEŠPATYJE,
laimingas būsiu, nes jis mane išgelbėjo.
[10] Iš visos širdies sakysiu:
„VIEŠPATIE, kas gi gali tau prilygti?
Tu išgelbsti silpną nuo galiūno,
vargšą ir beturtį nuo engėjo“.
[11] Liudija prieš mane nirtūs žmonės,
kaltina nusikaltimais, apie kuriuos nežinau aš nieko.
[12] Jie atmoka piktu man už gera,
taip mane jie alina.

III

[13*] Betgi aš, jiems susirgus, vilkėjau ašutinę,
ir pasninku save varginau.
Meldžiausi galvą nulenkęs,

[14] tartum būčiau meldęsis už savo bičiulį ar brolį.
Klajojau neramus, lyg apraudodamas motiną,
gedulo prislėgtas.
[15*] O man į vargą įpuolus, jie visi džiūgavo
ir būriavosi iš manęs pasijuokti, –
luošiai, kurių nepažinojau, prieš mane būrės, –
be perstojo mane užkabinėjo.
[16] Pašiepdami ir burnodami,
ant manęs jie dantimis griežė.

IV

[17] Kaip ilgai, VIEŠPATIE, tu tik stebėsi?
Gelbėk mane nuo žvėrių laukinių,
nuo šių liūtų mano gyvastį!
[18] Tavo tautos sueigoje tada tau dėkosiu,
šlovinsiu tave spūstyje didžiojoje.
[19] Neleisk mano priešams, tiems melagiams,
linksmintis dėl mano pralaimėjimo;
neleisk nekenčiantiems manęs be priežasties
vaipytis su džiaugsmu iš mano skausmo.
[20] Jiems juk rūpi ne ramybės linkėti,
o kėslauti prieš ramius žmones.
[21] Jie apkaltina mane, rėkdami: „Aha! Aha!
Savo akimis tai regėjom!"
[22] Tu matei, VIEŠPATIE, tad netylėki!
VIEŠPATIE, nuo manęs nesitolink.
[23] Pabusk! Skubėk manęs ginti!
Mano Dieve ir mano VIEŠPATIE, gink mano bylą!
[24] VIEŠPATIE, mano Dieve, mane tu išteisink,
paisydamas savo teisumo,
ir neleisk jiems dėl manęs triumfuoti.

35,13.15-17: Šios eilutės hebrajiškajame tekste neaiškios.

[25] Neleisk jiems sakyti: „Aha, mes savo padarėm!"
Neleisk jiems kalbėti: „Mes jį sunaikinom!"
[26] Visi, kas džiūgauja dėl mano nelaimės,
tebūna sugėdinti ir apstulbę;
kas aukštinosi prieš mane,
tebūna apsiaustas negarbe ir gėda.
[27] Kas mano išteisinimo trokšta,
tesilinksmina ir tešūkauja iš džiaugsmo –
nuolatos tekartoja: „Didis tas VIEŠPATS,
kuris džiaugiasi savo tarno gerove!"
[28] Tada apsakysiu tavo teisumą
ir šlovinsiu tave visą dieną.

36 Žmogaus* nedorumas ir Dievo gerumas

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo, VIEŠPATIES tarno, psalmė.

I

[2] Nuodėmė šnabžda giliai širdyje nedorėliui žmogui,
kuris nepuoselėja Dievo baimės.
[3] Kadangi apie save taip gerai mano,
jis tikisi kaltę nuslėpti
ir bausmės išvengti*.
[4] Visa, ką jis sako, pikta ir apgaulinga, –
nemoka elgtis išmintingai nei gera daryti.
[5] Sumano pikta dar guolyje,
kreivu keliu kreivoja,
to, kas piktybė, nevengia.

36,1-13: Mintis apie žmogaus nedorumą, skatinanti jį užmiršti ar nepaisyti teisingos bausmės už nuodėmes (I), čia supriešinama su ištikima Dievo meile žmogui (II). Užtat psalmininkas prašo, kad būtų išgelbėtas nuo nedorėlių (III).
36,3: *...bausmės išvengti*: Dievo bausmės.

II

[6] VIEŠPATIE, tavo gerumas siekia dangų,
tavo ištikimumas – debesis.
[7] Tavo teisumas – kaip Dievo kalnynai*,
tavo sprendimai – kaip jūros gelmės.
VIEŠPATIE, tu rūpinies žmogumi ir gyvūnais!
[8] Dieve, koks brangus tavo gerumas!
Tavo sparnų pavėsyje mes užuovėją randam.
[9] Vaišinamės tavo Namų valgio gausybe,
girdai mus iš savo gėrybių upės.
[10] Tu esi gyvenimo šaltinis,
tavo šviesoje regime šviesą.*

III

[11] Teik savo ištikimą meilę tave pažįstantiems
ir teisumą visiems tyraširdžiams.
[12] Tenepasiveja manęs įžūlaus žmogaus koja,
o nedorėlio ranka manęs tenestumdo.
[13] Antai nedorėliai guli kniūbsti, –
parblokšti, jie atsikelt nebegali.

37 Nusidėjėlių* likimas ir teisiųjų atlygis

[1] *Dovydo.*

{'a} Neapmaudauk dėl nedorųjų,
nepavydėk darantiems pikta.

36,7: ...*kaip Dievo kalnynai*: toks begalinis kaip aukščiausieji kalnai.
36,10: ...*tavo šviesoje regime šviesą*: šviesa yra gerumo ir laimės simbolis. Užtat *per tavo gerumą būsime laimingi.*
37,1-40: Ps 37 nagrinėja pikto problemą: kodėl nedorėliams sekasi, o gerieji kenčia. Psalmininko atsakymas: ši padėtis tik laikina. Dievas atlygins geriesiems ir nubaus nedorėlius net čia, žemėje. Kadangi ši psalmė yra alfabetinė, jos mintys yra padrikos ir kartojamos be nuoseklios sekos.

[2] Juk jie veikiai išnyks tartum žolės
ir nuvys kaip vešlūs žolynai.

{b} [3*] Pasikliauk VIEŠPAČIU ir gera daryki, –
tai gyvensi krašte ir apsaugotas būsi.

[4] Iš širdies tu VIEŠPAČIU džiaukis,
ir jis suteiks, ko tavo širdis trokšta.

{g} [5] VIEŠPAČIUI pavesk savo kelią,
pasitikėk juo ir sulauksi pagalbos.

[6] Nušvies jis tavo dorumą kaip dienos šviesą,
o tavo teisingumą padarys kaip vidudienį.

{d} [7] Būk kantrus ir VIEŠPATIES lauki,
neapmaudauk dėl to, kuriam viskas sekas, –
dėl žmogaus, rezgančio piktus savo kėslus.

{h} [8] Susilaikyk nuo įniršio, rūstavęs liaukis –
neapmaudauk, nes tai veda į pikta.

[9] Juk nedorėliai bus išnaikinti,
o tie, kurie VIEŠPATIES laukia, –
paveldės žemę.

{v} [10] Dar valandėlė, ir nedorėlio neberasi –
žvalgysies po vietą, kur jisai buvo,
o jis jau pradingęs.

[11*] Tiktai kuklieji paveldės žemę
ir gėrėsis gausia gerove.

{z} [12] Nedorėlis spendžia pinkles teisiajam
ir dantį prieš jį galanda.

[13] Bet Viešpats iš jo tiktai juokias,
nes mato jo būsimą dieną.

37,3-9.11.22.29.34: Šiose eilutėse minimas *kraštas, žemė* yra Pažado Žemė – Palestina, dangaus įvaizdis. Žr. Žyd 11,9-10.13-16. Kai Jėzus Palaiminimuose citavo šios psalmės 11-ąją eilutę (žr. Mt 5,5), jis turėjo mintyje: *Tiktai kuklieji paveldės žemę.*

{ḥ} [14] Nedorėliai traukia iš makščių kalaviją
ir lanką įtempia,
geisdami parblokšti beturtį ir vargšą,
užmušti teisųjį žmogų.
[15] Bet jų kalavijai smigs jiems patiems į širdį,
o jų lankai luš per pusę.
{ṭ} [16] Tas truputėlis, kurį turi teisusis,
vertingesnis už daugelio nedorėlių lobius.
[17] Sutrupinti bus nedorėlių ginklai,
o teisiuosius VIEŠPATS palaiko.
{j} [18] VIEŠPATS rūpinasi tais, kurie jo klauso, –
ką paveldėjo, tas jų bus amžiams.
[19] Nelaimės metu nebus jie apvilti
ir bado dienomis pavalgys iki soties.
{k} [20] O nedorėliai pražus –
VIEŠPATIES priešai prapuls lyg pievų žolės,
išsisklaidys tartum dūmai.
{l} [21] Nedorėlis skolinasi ir negrąžina,
o geras žmogus yra dosnus ir nesiliauja davęs.
[22*] VIEŠPATIES palaimintieji paveldės žemę,
o prakeiktieji bus išvaryti.
{m} [23] VIEŠPATS veda žmogaus žingsnius ir saugo tą,
kurio keliu džiaugiasi.
[24] Nors ir sukluptų, jis neliks gulėti,
nes VIEŠPATS padės jam atsikelti.
{n} [25] Jaunas buvau, senatvės sulaukiau,
bet nemačiau Dievo apleisto teisuolio,
nei jo vaikelių, prašančių duonos.
[26] Teisusis visada dosniai kitiems duos ir skolins,
jo vaikai – tikra palaima.
{s} [27] Venk pikta, o gera daryki,
kad amžinai tu gyventum,

[28] nes VIEŠPATS myli, kas teisinga,
ir neapleidžia savo ištikimųjų.
{'a} Jis saugo juos per amžius,
o nedorėlių palikuonys bus išvaryti.
[29*] Teisieji paveldės kraštą,
ir gyvens jame amžiais.
{p} [30] Išmintį skelbia teisiojo lūpos,
jo liežuvis teisybę byloja.
[31] Savo Dievo Mokymą širdyje jis laiko,
jo žingsniai nuo Mokymo nenuklysta.
{ẓ} [32] Nedorėlis teisiojo tyko,
mėgina jį nužudyti.
[33] VIEŠPATS jo nepaliks nedorėlio rankoj,
neleis teisme jį pasmerkti.
{q} [34*] VIEŠPAČIU pasitikėk, jo kelio laikykis,
jis pagerbs tave, kad paveldėtum žemę, –
tu matysi išvaromus lauk nedoruosius.
{r} [35] Mačiau aš nedorėlį valdingą,
iškilusį virš visų lyg kedrą Libano.
[36] Vėl ėjau pro šalį,
ir, tikėk manimi, jo ten jau nebuvo.
Ieškojau, bet negalėjau rasti.
{š} [37] Brangink nuoširdų žmogų, įsižiūrėk į dorą,
nes taikiajam ateitis* priklauso.
[38] O nusidėjėliai bus visiškai sunaikinti,
išgalabyti nedorėlių palikuonys.
{t} [39] Teisiųjų išgelbėjimas ateina iš VIEŠPATIES, –
jisai jų tvirtovė užgriuvus sunkumams.

37,37: *...ateitis...*: teisusis ir jo palikuonys turi ateitį; nedorėlis ir jo palikuonys neturi ateities.

[40] VIEŠPATS jiems padeda ir iš nelaimių ištraukia,
išgelbsti nuo nedorėlių ir išvaduoja,
nes jame jie užuovėjos ieško.

38 Suvargusio* nusidėjėlio malda

[1] *Dovydo psalmė.*
Atminimo aukai.*

I

[2] VIEŠPATIE, nebausk manęs įpykęs,
neplak manęs taip įširdęs!
[3] Juk tavo strėlės į mane giliai įsmigo
ir tavo rankos smūgiai mane ištiko.
[4] Vietos sveikos nėra mano kūne nuo tavo įniršio,
braška mano kaulai, nes nusidėjau.
[5] Virš galvos nuodėmių aš apsemtas,
slegia jos mane lyg našta sunkiausia.

II

[6] Mano žaizdos pūliuoja ir dvokia
per mano kvailumą.
[7] Susitraukęs ir jėgų netekęs,
slankioju niūrus per visą dieną.
[8] Mano strėnos pilnos deginančio skausmo,
nieko sveiko nėra mano kūne.
[9] Visiškai atbukęs ir nukamuotas vaitoju,
nes širdis man iš nerimo plyšta.
[10] VIEŠPATIE, tu žinai, ko aš trokštu,
tu girdi mano dejonę.

38,1-23: Trečioji Atgailos psalmė. Pripažindamas, kad liga yra bausmė už jo nuodėmes (I), psalmininkas aprašo savo sunkią būklę (II), kurią jis kantriai priima, pasitikėdamas Dievu (III), ir prašo atleidimo ir pagalbos (IV).
38,1: *Atminimo aukai*: Žr. Kun 2,2.9.16; 5,12; Iz 66,3.

[11] Mano širdis virpa, jėgos išseko,
akys migla apsitraukė.
[12] Mano draugai ir bičiuliai laikosi atokiai
dėl mano negalės opų,
net artimieji iš tolo težiūri.
[13] Spendžia man spąstus tie, kurie mano gyvasties tyko,
trokštantys mane nuskriausti kalba apie smurtą
ir visą laiką brandina klastą.

III

[14] O aš – lyg negirdintis kurčius,
kaip nebylys, negalintis žodžio ištarti.
[15] Esu lyg žmogus, kuris negali atsikirsti,
nes nieko negirdi.
[16] Bet tavimi, VIEŠPATIE, aš pasikliauju,
ir tu, VIEŠPATIE, mano Dieve, man atsiliepsi.
[17] Juk aš meldžiuosi:
„Tik neleisk jiems džiūgaut dėl mano nelaimės,
neleisk jiems didžiuotis, kai parpulsiu“.

IV

[18] Esu juk ant žūties slenksčio
ir mano skausmas nesiliauja.
[19] Išpažįstu savo kaltę,
gailiuosi už nuodėmę.
[20] O mano mirtini priešai – sveiki ir stiprūs;
aibės tokių, kurie be priežasties manęs nekenčia.
[21] Tie, kurie man už gera piktu atsimoka,
mane kamuoja*, nes aš siekiu to, kas gera.

38,21: ...*kamuoja*: hebrajiškas žodis (iš kurio kyla žodis *šėtonas)* reiškia arba *kamuoja*, arba *šmeižia*. Žr. Ps 109,4.

[22] Neapleisk manęs, VIEŠPATIE!
Mano Dieve, nuo manęs nesitolink!
[23] Skubėk man padėti,
Viešpatie, skubėk manęs gelbėti!

39 Gyvenimas* yra prabėgantis

[1] *Chorvedžiui.*
Jedutūnui. Dovydo psalmė.

I

[2] Tariau: „Apdairiai savo kelyje aš elgsiuos,
kad liežuviu nenusidėčiau;
savo burną užčiaupsiu,
kai bus arti nedorieji".
[3] Tylėjau, nesakiau nė žodžio,
susilaikiau net nuo to, kas gera.
Bet mano skausmas tik padidėjo,
[4] širdis man užkaito krūtinėj.
Bemąstant įsiplieskė liepsnos –
ir negalėjau iškęst neprabilęs:

II

[5] „Pasakyk man, VIEŠPATIE, kaip ilgai gyvensiu,
kiek dienų man paskirta?
Leisk man pažinti savo laikinumą.
[6] Tu padarei mano gyvenimą tik sprindžio ilgumo,
tavo akyse jo trukmė tėra kaip niekas".
Iš tiesų žmogaus būvis tiktai kvėptelėjimas! {Sela}

39,1-14: Nors ir buvo nutaręs nesiskųsti (I), psalmininkas, kaip ir Koheletas, aimanuoja dėl gyvenimo trumpumo ir tuštumo (II); betgi jo viltis yra Viešpatyje (III), kurį jis prašo atleidimo ir sveikatos (IV).

[7] Žmogus praeina tartum šešėlis,
jo visas triūsas – tik rūkas;
kaupia turtus, bet nežino, kas jais naudosis!

III

[8] Tad ko gi, VIEŠPATIE, aš galiu tikėtis?
Tavyje juk visos mano viltys.
[9] Išvaduok mane iš visų mano nedorybių;
neleisk kvailiams iš manęs pasityčiot!

IV

[10] Tyliu, burnos neatveriu,
nes tavo taip lemta.
[11] Nukreipk nuo manęs savo rykštę,
žūstu aš nuo tavo rankos smūgių.
[12] Kai drausmini žmogų, bausdamas už kaltę,
tu lyg kandis sunaikini tai, kas jam brangiausia.
Iš tikrųjų žmogus tiktai kvėptelėjimas! {Sela}
[13] VIEŠPATIE, išgirsk mano maldą,
išklausyk mano šauksmą, –
ateik į pagalbą, kai raudu!
Juk esu tik laikinas svečias, praeivis –
kaip visi mano senoliai.
[14] Nukreipk savo žvilgsnį nuo manęs, kad atsigaučiau
pirma, negu nueisiu ir pranyksiu*.

39,14: *...pranyksiu*: nuo žemės. Žinoma, psalmininkas byloja apie bendrą tikėjimą savitai niūriu pomirtiniu gyvenimu mirusiųjų buveinėje – Šeole – po mirties. Panašiai skundėsi ir Jobas. Žr. Job 3,13-19.

40 Padėka* ir prašymas padėti

[1] *Chorvedžiui. Dovydo psalmė.*

A

I

[2] Kantriai VIEŠPATIES laukiau,
jis pasilenkė prie manęs ir išgirdo mano šauksmą.
[3] Ištraukė mane iš klampios duobės – iš mirtinos pelkės,
ant uolos pastatė mano kojas
ir sutvirtino mano žingsnį.
[4] Man į lūpas įdėjo naują giesmę* –
šlovės mūsų Dievui giesmę.
Daugelis, tai išvydę,
pagarbiai bijos ir VIEŠPAČIU kliausis.

II

[5] Laimingas žmogus, viltis į VIEŠPATĮ sudėjęs, –
į pagonių stabus jis nesikreipia
ir liaupsinančių netikrus dievus jis neieško.
[6] VIEŠPATIE, mūsų Dieve, tu daug esi mums padaręs –
nuostabūs tavo darbai ir užmojai –
panašaus į tave nėra kito!
Niekada nepajėgčiau jų visų apsakyti, –
jų devynios galybės.

40,1-18: Ši psalmė turi dvi dalis, turbūt kadaise jos buvo dvi atskiros psalmės (A-B). Pirmoje dalyje (A) psalmininkas dėkoja Dievui, kad išgelbėjo iš mirties pavojaus (I), ir šlovina Dievą, kad yra geras juo pasitikintiems (II); vykdyti Dievo valią, – jis sako, – yra geriausia auka, ir tarp Šventykloje besimeldžiančiųjų gieda padėkos giesmę (III). Antroji dalis (B), tolygi Ps 70, yra kenčiančio ir priešų kamuojamo maldavimas.

40,4. ...*naują giesmę*: padėkos himnas (5-11 eilutės). Taip ženklinamos šlovės ir padėkos psalmės, nes jos vaizduoja visapusį laikysenos pasikeitimą, parėjimą nuo dejonės į šlovę ir padėką.

III

[7*] Tu davei man suprasti,
kad kruvinos aukos ir grūdų atnašos tau nemielos,
neprašai deginamosios aukos nei atnašų už nuodėmę.
[8] Tada tariau: „Štai ateinu!
Raštų ritinyje man atskleista viskas, –
[9] mano džiaugsmas – vykdyti tavo valią, mano Dieve,
tavo Mokymą širdy aš nešioju!“
[10] Didžiojoje sueigoje skelbiau tavo išganymo rūpestį, –
savo lūpų netramdžiau, –
tai, VIEŠPATIE, tu turi žinoti.
[11] Tavo išganymo rūpesčio širdyje aš neslėpiau, –
apie tavo ištikimybę ir išganymą bylojau.
Apie tavo meilę ir tiesą
didžiojoje sueigoje nenutylėjau.

B

I

[12] VIEŠPATIE, neatsakyk man savo gailestingumo, –
tavo meilė ir tavo tiesa mane visad tesaugo!
[13] Apgulė mane vargai be skaičiaus,
apniko mane nuodėmės mano, negaliu nė žiūrėti, –
jų daugiau nei plaukų man ant galvos, praradau aš drąsą.
[14] VIEŠPATIE, teikis mane gelbėti savo malone!
VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
[15] Tebūna apstulbinti visi ir nugalėti,
kurie į mano gyvastį kėsinas.
Tepasitraukia, perverti gėdos,
kas džiaugiasi mano nelaime.

40,7-9: Geriau būti klusniam, negu atnašas aukoti. Žr. 1 Sam 15,22; Iz 1,10-20; Mch 6,6-8. Laiške žydams šios eilutės cituojamos ir pritaikomos Jėzui Kristui, kurio tobulo klusnumo auka neapsakomai viršija visas Senojo Įstatymo aukas.

[16] Savo pralaimėjimo tegul išsigąsta,
kurie man sako: „Aha! Taip tau ir reikia!“
[17] Tedžiūgauja ir tesilinksmina tavyje visi,
kurie tavęs ieško,
ir tavo išganymą mylintys nuolat tekartoja:
„Koks didis VIEŠPATS!“
[18] Nors esu silpnas ir beturtis,
tačiau Viešpats manęs nepamiršo.
Tu mano išganymas ir pagalba,
mano Dieve, nedelski!

41 Ligonio* malda

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

[2] Laimingas, kas rūpinasi vargšais,
nelaimės dieną VIEŠPATS jį gelbės.
[3] VIEŠPATS jį saugos ir stiprins,
žemėje padarys jį laimingą
ir nepaliks priešų gniaužtuos.
[4] VIEŠPATS padės jam ligos patale,
ligonio negalias išgydys.

II

[5] Kartą tariau: „VIEŠPATIE, manęs pasigailėki,
išgydyk mane, nors esu tau nusidėjęs.
[6] Mano priešai piktai apie mane kalba:
„Kada pagaliau jis galą gaus ir prapuls jo vardas?“

41,1-14: Aptaręs, kaip jautrus žmogus sulaukia Dievo gailestingumo (I), psalmininkas apsako, kaip jis pats prašė gailestingumo, kai ligos ištiktas buvo net savo bičiulių užgauliojamas ir kamuojamas (II). Užtat dabar jis dėkingas išpažįsta, kad Dievas išklausė jo maldos (III).

[7] Mane aplankantys nėra nuoširdūs,
jų širdys sklidinos kėslų,
išėję laukan, apie juos kalba.
[8] Kurie manęs nekenčia, tie tarpusavy šnibždas,
linkėdami to, kas blogiausia:
[9] „Liga mirtina jį apniko,
šitaip atgulęs, jau nebepakils".
[10*] Net mano geriausias bičiulis,
su manimi dalijęsis duona, taikėsi man įspirti.

III

[11] Bet tu, VIEŠPATIE, manęs pasigailėki,
pakelk mane, kad jiems atmokėčiau.
[12] Tada žinosiu, kad tu man maloningas,
kai matysiu pralaimėjusį savo priešą.
[13] Tu man padėsi, nes dorai elgiuosi,
ir savo Artume amžinai mane laikysi.
[14*] Tebūna pagarbintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
nuo amžių per amžius! Amen! Amen!

41,10: Šią eilutę Jėzus citavo per Paskutinę vakarienę. Žr. Jn 13,18.
41,14: Dievo pagarbinimas – doksologija – baigiant Pirmąją Psalmyno knygą. Ji nėra psalmės dalis, bet įkvėpto redaktoriaus priedas.

B

ANTROJI
KNYGA

42 Tremtinio* malda

[1] *Chorvedžiui.*
Koraho sūnų. Poema.

I

[2] Kaip elnė ilgis tekančio vandens,
taip aš ilgiuosi tavęs, o Dieve.
[3] Visa gyvastimi trokštu Dievo – gyvojo Dievo,* –
kada nueisiu ir Dievo veidą regėsiu?
[4] Ašaros – mano duona dieną ir naktį,
visą dieną žmonės manęs klausinėja:
„Kurgi tavo Dievas?"*
[5] Savo širdį išlieju prisiminęs,
kaip eidavau į Dievo Namus su būriu,

42,1-12: Ps 42 ir 43 yra atitinkamai du trečdaliai ir vienas trečdalis psalmės, kuri iš pradžių buvo viena. Kiekviena šių psalmių dalis baigiama tuo pačiu priegiesmiu (žr. Ps 42,6.12; 43,5). Psalmininkas yra tremtyje, Palestinos šiaurėje, toli nuo Jeruzalės. Išsiilgęs Šventyklos pamaldų, jis save drąsina viltimi ir pasitikėjimu Dievo gerumu. Lyriška šios psalmės nuotaika daro ją vieną gražiausių Šventojo Rašto poemų.

42,3: *...Dievo – gyvojo Dievo*: Antroje Psalmyno knygoje apreikštasis Dievo vardas – Jahvė, *VIEŠPATS*, nežinomo ankstyvo perrašinėtojo bemaž visur buvo pakeistas į Elohim{as} – *Dievas*. Užtat turime neįprastą junginį: *Dieve, mano Dieve*, vietoj originalo: *VIEŠPATIE, mano Dieve*. Žr. 3-iąją eilutę. *...nueisiu ir Dievo veidą regėsiu*: hebrajiškas posakis, reiškiantis: *lankyti Šventyklą*. Žr. Iš 23,17.

42,4: *Kurgi tavo Dievas?*: kadangi Dievas nepadeda, kam gi psalmininkas turėtų jo šauktis.

juos vesdamas spūstyje iškilmingų eitynių,
šlovinimo džiugiems šūksmams beaidint!
[6] Kodėl, mano širdie, tokia nusiminus?
Ko taip nerimsti krūtinėj?
Viltį turėk Dievuje!
Juk aš jį dar šlovinsiu –
savo Gelbėtoją, savo Dievą.

II

[7] Mano Dieve, širdis mano liūdi,
todėl pas tave mintimis aš keliauju
iš Jordano krašto* bei Hermono, nuo Mizaro kalno*.
[8] Bedugnė šaukia bedugnei* tavo krioklių griausmu, –
visa tavo bangų mūša ir vilnys mane skandina.
[9] Dieną VIEŠPATS tesuteikia savo malonę
naktį giedoti jam giesmę –
maldą savo gyvenimo Dievui.
[10] Sakau Dievui, savo Uolai:
„Kodėl mane užmiršai?
Kodėl, priešų engiamas, turiu nusiminęs klajoti?“
[11] Net kaulus man gelia,
kai priešai tyčiojas, kasdien klausdami:
„Kurgi tavo Dievas?“
[12] Mano širdie, kodėl tu tokia nuliūdus?
Ko taip nerimsti krūtinėj?
Viltį turėk Dievuje!

42,7: *...iš Jordano krašto*: Palestinos sritis prie Jordano ištakų – Hermono kalno papėdėje, maždaug 75 km į šiaurės rytus nuo Galilėjos ežero. *...nuo Mizaro kalno*: turbūt tai žymi *Mažą kalną* Hermono kalno atšlaitėse.

42,8: *Bedugnė šaukia bedugnei...*: audringų vandenų aidas. Šėlstančios jūros įvaizdžiu Šventajame Rašte išreiškiama didelė kančia. Žr. Ps 18,5; 69,2-4.15-16; Jon 2,3-6. Šiame skaitinyje girdėti šniokščiantys Jordano upės ištakų kriokliai.

Juk aš jį dar šlovinsiu –
savo Gelbėtoją, savo Dievą.

43

III

[1*] Išteisink mane, Dieve, apgink mano bylą
prieš nedoruosius,
nuo klastūno, sukto žmogaus mane gelbėk.
[2] Juk tu esi Dievas – mano tvirtovė;
tai kodėl mane apleidai?
[3] Kodėl turiu vaikščioti nusiminęs,
engiamas priešo?
[4] Siųsk savo šviesą ir tiesą,
tegu jos mane veda, –
teparveda mane prie tavo šventojo kalno* –
į tavo buveinę!
[5] Tada prie Dievo aukuro žengsiu –
pas savo didžio džiaugsmo Dievą –
ir šlovinsiu tave lyra, Dieve, mano Dieve.
[6] Mano širdie, kodėl tu tokia nuliūdus?
Ko taip nerimsti mano krūtinėj?
Viltį turėk Dievuje!
Juk aš jį dar šlovinsiu –
savo Gelbėtoją – Dievą.

43,1-5: Psalmininkas prašo, kad būtų išteisintas – rastas teisus – ir galėtų eiti į Jeruzalę.
43,4: *...prie tavo šventojo kalno*: Ziono kalno Jeruzalėje, kur stovėjo Šventykla.

44 Tautos* aimana

[1] *Chorvedžiui.*
Koraho sūnų. Poema.

I

[2] Dieve, savo ausimis girdėjom, –
mūsų tėvai mums pasakojo apie nuostabius darbus,
kuriuos padarei jų laikais – dar senovėj.
[3] Tu savo ranka tautas išvarei,
o juos ten įkūrei,
svetimas tautas ištikai nelaime,
o savąją sėkme apdovanojai.
[4] Juk ne savo kalaviju jie užvaldė kraštą,
ne jų ranka jiems pergalę davė,
o tavo dešinioji – tavo petys ir Artumas,
nes tu juos mylėjai.
[5] Tu – mano Karalius ir mano Dievas,
tu suteiki pergalę savo Jokūbui.
[6] Per tave atmušame priešus,
tavo vardu trempiame užpuoliką.
[7] Juk ne savo lanku aš pasikliauju,
ne savo kalaviju tikiuosi nugalėti.
[8] Tai tu išgelbėjai mus nuo priešų,
nugalėjai tuos, kurie mūsų nekenčia.
[9] Dievu mes didžiuojamės nuolat
ir be paliovos šlovinam tavo vardą. {Sela}

44,1-27: Bendrijos maldavimas, primenantis Dievui jo gerumą Izraeliui praeityje (I); dabartinė padėtis, priešingai, liūdna, nes tauta kenčia pralaimėjusi karą (II) ir jaučiasi Dievo atstumta (III); užtat žmonės maldauja jį ateiti į pagalbą (IV). Šios psalmės istorinės aplinkybės nėra žinomos. Spėjama, kad ji buvo sukurta asirų imperatoriaus Sancheribo invazijos metu, karaliui Hezekijui valdant Judo karalystę (žr. 2 Kar 18-19), arba užgriuvus nelaimėms po karaliaus Jošijo pralaimėjimo ir babiloniečių invazijos (žr. 2 Kar 23,29-25,26), arba praradus tautos laisvę Persijos laikotarpiu (V-IV a. prieš Kristų).

II

[10] Betgi dabar mus atstūmei ir nugalėti leidai, –
nebežygiuoji daugiau su mūsų kariais į mūšį.
[11] Tu privertei mus bėgti nuo priešų, –
mūsų užpuolikai mus plėšia, kiek tik patinka.
[12] Tu paženklinai mus kaip avis pjovimui,
išblaškei mus tarp svetimųjų.*
[13] Tu pardavei savo tautą už nieką,
neturėjai pelno juos pardavęs.
[14] Tu išstatei mus pajuokai mūsų kaimynų,
paniekai ir patyčiai visų aplinkui.
[15] Tu padarei mus pašaipos priežodžiu pagonims,
išjuokos taikiniu tautų pašaipūnams.
[16] Mano negarbė nuolatos mane slegia,
iš gėdos rausta man veidas
[17] nuo dergiančių užgauliotojo žodžių,
nuo kerštingų priešo žvilgsnių.

III

[18] Visa tai ūmai mus užgriuvo,
nors tavęs niekada neužmiršom,
Sandoros su tavimi nesulaužėm.
[19] Mūsų širdys nenusigrįžo,
nė mūsų žingsniai nenukrypo nuo tavojo kelio,
[20] nors palikai mus bejėgius šakalų lindynėj
ir apgaubei mirtina tamsybe.
[21] Jei būtume užmiršę savo Dievo vardą
ar tiesę rankas į svetimą dievą,
[22] argi Dievas to būtų nematęs?
Juk jis širdžių paslaptis žino!

44,12: *...išblaškei mus tarp svetimųjų:* nuoroda į Babilonijos tremtį (587-538 m. prieš Kristų).

[23] Juk dėl tavęs mes žudomi nuolat,
su mumis elgiasi
kaip su avimis, skirtomis pjovimui.

IV

[24] Kodėl, VIEŠPATIE, tu miegi? Atsibuski!
Kelkis, neatmesk mūsų amžiams!
[25] Kam gi slepi savo veidą?
Kodėl užmiršti mūsų priespaudą ir skurdą?
[26] Juk mes kniūbsti dulkėse gulim
ir nebegalim pakilti nuo žemės.
[27] Kelkis, ateik mums padėti,
dėl savo ištikimos meilės mus atpirki!

45 Karalaičio* vestuvės

[1] *Chorvedžiui.*
„Lelijų" melodija. Koraho sūnų.
Poema. Meilės giesmė.

I

[2] Žodžiais kilniais širdis man tvinsta,
kai kuriu šias eiles karaliui,
mano liežuvis – kaip įgudusio rašytojo plunksna.

II

[3] Tu nustelbi savo grožiu visus vyrus,
tavo kalba sklidina malonės.
Taip Dievas tave palaimino amžiams!

45,1-18: Paskyręs poemą karaliui (I), psalmininkas apdainuoja karališkąjį sužadėtinį (II) ir jo nuotaką (III); paskui – vestuvių eitynes (III) ir palinki karaliui garbingų palikuonių (IV). Šios poemos istorinės aplinkybės galėjo būti kurio nors Dovydo dinastijos princo – galbūt Saliamono – vestuvės su svetimtaute princese, kuri, regis, buvo iš Tyro. Katalikų Bendrijos tikėjimo kraitis pagal Žyd 1,8-9 teksto aiškinimą, visad suprato šią psalmę kaip pranašišką nuorodą į Kristų ir jo nuotaką – Bendriją. Žr. Ef 5,25-30.

[4] Galiūne, sekis prie juosmens kalaviją
savo garbėje ir didybėje!
[5] Savo didybėj žygiuok pergalingai
ginti tiesos ir teisumo.
Tavo dešinė tegul daro nuostabius darbus!
[6] Aštrios tavo strėlės, –
jos perveria karaliaus priešų širdis, –
tautos puola tau prie kojų.
[7*] Tau Dievo duota karalystė
išsilaikys per amžius,
tavo karališkasis skeptras –
teisingumo skeptras.
[8] Tu brangini teisumą
ir nekenti, kas nedora.
Todėl Dievas, tavo Dievas, patepė tave
džiaugsmo aliejumi labiau negu tavo bendrus.
[9] Tavo drabužiai kvepia kasija, alaviju ir mira.
Iš dramblio kaulu išpuoštųjų rūmų
stygų garsai ataidi tavo džiaugsmui.
[10] Tarp tavo dvaro didžiūnių yra karalaičių,
tavo sosto dešinėje stovi karalienė,
papuošta auksu Ofyro*.

III

[11] Klausykis, dukra, įsiklausyk ir įsimink, –
tėvo namus užmiršk ir savo tautą.
[12] Karalius trokš tavo grožio,
jis yra tavo viešpats, –
tad turi jam paklusti.

45,7: Šios eilutės visapusiška prasmė – Kristaus sukurta Dievo karalystė.
45,10: ...*Ofyro*: pietų Arabijos ar rytų Afrikos sritis, garsi savo auksu. Žr. 1 Kar 9,28; 10,11.22; Job 22,24.

[13] Tyro žmonės dovanas tau neša,
šalies turtuoliai stengsis tau įtikti
[14] visokiais turtais.
Kokia graži rūmuose yra karalaitė!
Jos apdaras aukso siūlais išsiuvinėtas.
[15] Spalvingu savo apdaru apsitaisius
ji vedama pas karalių;
pamergės – jos draugių palyda –
paskui ją prie tavęs ateina.
[16] Džiaugsmingiems krykštavimams aidint,
jos įeina į karaliaus rūmus.

IV

[17] Tau tėvus atstos tavo sūnūs, –
padarysi juos didžiūnais visoje žemėje.
[18] Per kartų kartas garsinsiu tavo vardą, –
todėl tautos girs tave per amžių amžius.

46 Dievas* su mumis

[1] *Chorvedžiui.*
Koraho sūnų. „Mergelių" melodija. Giesmė.

I

[2] Dievas – mūsų prieglauda ir stiprybė,
visados artimiausia pagalba varguose.
[3*] Todėl nebijome, nors ir sverdėtų žemė,
nors ir kalnai griūtų į jūrų gelmę;
[4] net jei jų vandenys putotų ir šėltų,
o kalnai drebėtų nuo jų šėlimo. {Sela}

46,1-12: Pergalės giesmė, kurios vyraujanti mintis išreikšta priegiesmiu: *Su mumis yra Galybių VIEŠPATS.* Pirmasis posmas (I) apsako nepalaužiamą Izraelio pasitikėjimą Dievu; antrasis (II) – Dievo malonę Zionui ir trečiasis (III) – Dievo pergalę prieš pačius karus.
46,3-4: Perkeltine prasme aprašomi visuomeniniai ir politiniai lūžiai bei pervartos.

II

[5] Upės srovės* linksmina Dievo miestą,
Aukščiausiojo šventą buveinę.
[6] Dievas yra jame, jis nebus sunaikintas, –
rytui auštant, Dievas ateis jam į pagalbą.
[7] Siautėja tautos ir griūva karalystės, –
dundant jo griausmui, apmiršta žemė.
[8] Su mumis yra Galybių VIEŠPATS,
Jokūbo Dievas – mūsų tvirtovė!

III

[9] Ateikite ir pamatykite, ką VIEŠPATS padarė,
pasižiūrėkite į nuostabius jo darbus žemėj.
[10] Karus visoje žemėje jis sustabdo, lankus sulaužo,
sutriuškina ietis, skydus ugnyje sunaikina.
[11] „Taikykitės ir žinokit, kad aš esu Dievas!
Iškilus tautose, išaukštintas žemėje."
[12] Su mumis Galybių VIEŠPATS,
Jokūbo Dievas – mūsų tvirtovė! {Sela}

47 Dievas* – Visatos Valdovas

[1] *Chorvedžiui.*
Koraho sūnų. Psalmė.

I

[2] Plokite iš džiaugsmo, visos tautos!
Džiaugsmo valiavimais šlovinkite Dievą!
[3] Juk VIEŠPATS, Aukščiausiasis, pagarbų šiurpą kelia,
didis visos žemės Karalius.

46,5: *Upės srovės...*: Dievo malonių įvaizdis. Jeruzalė nėra prie upės ir jos vandens šaltiniai yra perdėm riboti.

47,1-10: Šis himnas kviečia visas žemės tautas pripažinti Izraelio Dievą vieninteliu tikruoju Dievu (I); Viešpačiui apsireiškus visų Karaliumi (II) visa žemė skelbs jo valdžią (III). Ši pranašystė yra nuoroda į visuotinę Kristaus karalystę.

[4] Tautas mums pavaldžias jis padarė,
padėjo gentis mums po kojų.
[5] Paveldą mums jis išrinko, –
pasididžiavimą savo tautos, kurią jis myli. {Sela}

II

[6] Dievas žengia, lydimas džiaugsmo šūksnių,
VIEŠPATS lydimas ragų gaudimo.
[7] Giedokite šlovės giesmes Dievui,
giedokite šlovės giesmes!
Giedokite šlovės giesmes mūsų Karaliui,
giedokite šlovės giesmes!

III

[8] Juk Dievas – visos žemės Karalius, –
giedokite jam šlovės himną!
[9] Dievas visoms tautoms viešpatauja;
Dievas sėdi savo šventajame soste.
[10] Renkasi tautų didžiūnai
su tauta Dievo, kurį garbino Abraomas.
Juk žemės skydai priklauso Dievui, –
jis iškilus ir didingas.

48 **Jeruzalė* – Dievo miestas**

[1] *Giesmė. Psalmė. Koraho sūnų.*

I

[2] VIEŠPATS yra didis
ir labai vertas šlovės mūsų Dievo mieste.
Jo šventasis kalnas,
[3] aukštas ir gražus, yra visos žemės džiaugsmas,
Ziono kalnas, Zafono viršūnė*,
didžiojo karaliaus miestas.

[4] Dievas parodė, kad saugu su juo
miesto tvirtovėse.

II

[5] Štai karaliai sutelkė jėgas,
ir drauge atžygiavo pulti.
[6] Vos tik jį pamatę, apstulbo;
klaiko apimti, jie metėsi bėgti.
[7] Ten drebulys juos pagavo
tarsi gimdančios moters skausmas,
[8] lyg Taršišo laivai* būtų buvę
skandinami ryčio vėtrų.

III

[9*] Ką buvom girdėję, tą pamatėm
Galybių VIEŠPATIES, mūsų Dievo, mieste,
kurį Dievas padaro amžinai saugų. {Sela}
[10] Dieve, mes garbiname tavo ištikimą meilę
tavo Šventykloje.
[11] Tavo garsas, Dieve,
kaip ir tavo šlovė, žemės pakraščius siekia.
Tavo dešinė laiko teisumą!

48,1-15: Padėkos himnas, giedotas Šventykloje, kai Jeruzalė apsigynė nuo priešiškų karalių sąjungos. Nėra tikslių istorinių žinių, kada tai įvyko. Šis šaunus pergalės himnas visų pirma šlovina Dievą, tikrąją Izraelio apsaugą (I); tada, trumpai apsakęs, kaip puolimas buvo atremtas (II), psalmininkas skelbia Viešpatį kaip šios pergalės Dievą (III); galop jis kviečia žvelgti su nuostaba į stiprius miesto įtvirtinimus (IV).

48,3: ...*Zafono viršūnė*: kalnas Palestinos šiaurėje – Sirijoje, Dievo buveinės žemėje įvaizdžio vardas. Žr. Iz 14,13.

48,8: ...*Taršišo laivai*: didžiuliai, galintys plaukti į vandenyną laivai, vadinami tolimo krašto – Taršišo uosto – vardu. Turbūt turima mintyje senasis Tartesus Ispanijos pusiasalyje. Žr. Iz 2,16; 60,9; Jon 1,3. Čia šis posakis – dalis įvaizdžio Jeruzalės priešų pralaimėjimui aprašyti.

48,9: Ką buvom girdėję apie nuostabius Dievo darbus mūsų protėvių dienomis, tą nūn esame matę kaip panašius stebuklus savo pačių akimis.

[12] Tesilinksmina Ziono kalnas,
tedžiūgauja Judo miestai, nes tu teisi teisingai.

IV

[13] Apeik aplink Zioną, ratą apsuki;
suskaičiuok jo bokštus.
[14] Į jo pylimus akį atkreipki,
pereik per visas jo tvirtoves,
kad galėtum pasakyti būsimai kartai:
[15] „Šis Dievas – mūsų Dievas per amžių amžius.
Jis amžinai bus mūsų valdovas".

49 Turtais* pasitikėti neišmintinga

[1] *Chorvedžiui.*
Koraho sūnų. Psalmė.

[2] Pasiklausykite, visi žmonės, ką pasakysiu!
Klausykitės visi pasaulio gyventojai –
[3] didžiūnai ir prastuoliai,
turtuoliai ir vargšai!
[4] Mano lūpų žodžiai išmintingi,
mano širdies kalba kupina įžvalgumo.
[5] Į išminties posakį susitelksiu
ir, skambindamas arfa, aiškinsiu jo mįslę.*

I

[6] Ko gi vargo dienomis turėčiau bijoti,
kai mane apninka nedorėliai priešai –

49,1-21: Išminties psalmė, nagrinėjanti, kodėl nedorėliams sekasi. Į klausimą atsakoma: turtai negali nė vieno išgelbėti nuo mirties, bet dorieji turi laimingo pomirtinio gyvenimo viltį. Žr. Ps 37; 73. Pakvietęs visus klausytis savo išmintingų žodžių, psalmininkas moko, kad nereikia pavydėti nedoram turtuoliui, turinčiam palikti savo turtus (I ir III); turtuolis neturi ateities, bet dorą žmogų Dievas išgelbės (II).
49,5: *...jo mįslę:* blogio problemą.

[7] žmonės, kurie savo turtais pasikliauja
ir didžiuojasi savo lobių gausybe.
[8] Ai, joks žmogus negali savęs atpirkti,
nei sumokėti savo išpirkos Dievui.
[9] Per aukšta žmogaus gyvasties kaina, –
niekados nepajėgs tiek sumokėti,
[10] kad nuo Duobės jį sulaikytų
ir leistų amžinai jam gyventi.
[11] Mato juk žmogus, kad miršta net išminčiai,
lygiai kaip kvaili ir nemokšos,
palikdami kitiems savo lobius.
[12] Kapas bus jų namai per amžius,
per kartų kartas – jų buveinė,
nors jie savo vardais šalis buvo praminę.
[13] Neilgai mirtingasis džiaugias savo didybe, –
jis panašus į nugaištantį galviją.

II

[14] Toks visų išpuikėlių kelias,
galas tų, kurie didžiuojas savo turtais. {Sela}
[15] Tarsi avys jie gūža į Šeolą,
mirtis bus jų piemenė.
Dorieji viešpataus jiems aušrai švintant,
ir bemat ištirps jų išdidumas.
Šešėlių pasaulis taps jų buveine.
[16] O mano gyvastį Dievas atpirks
iš Šeolo nagų ir teiksis mane pasiimti. {Sela}

III

[17] Nesijaudink, jei kas praturtėja,
jei auga jo turtai.
[18] Juk mirdamas nieko su savim negalės pasiimti,
jo turtai neis kartu su juo į kapą.

[19] Nors žmogus, gyvas būdamas, jaustųs laimingu,
nors ir giriamas būtų, sėkme apdovanotas,
[20] vis vien jis nueis į savo protėvių būrį,
kurie šviesos jau neregės per amžius.
[21] Mirtingasis nesupranta didybės, –
jis panašus į nugaištantį galviją.

50 Dievui* maloni auka

[1] *Asafo psalmė.*

I

Dievas, VIEŠPATS Dievas,* kalba,
Nuo Rytų ligi Vakarų sušaukdamas žemę.
[2] Iš Ziono, grožio viršūnės,
Dievas spinduliuoja.
[3] Mūsų Dievas ateina, bet ne tyliai;
pirma jo – visa ryjančios liepsnos,
o aplink jį – nuožmios audros.
[4] Jis pasišaukia dangų ir žemę
savo tautos teismui.
[5] „Atveskite man ištikimuosius,
kurie sudarė Sandorą su manimi, atnašaudami auką!"
[6] Skelbia tuomet dangus jo teisumą,
nes pats Dievas – teisėjas.

50,1-23: Kaip ir pranašai, psalmininkas parodo išorinių Dievo garbinimo veiksmų – atnašų ir aukų – nevertingumą, kai jie neplaukia iš doros širdies. Dievas sušaukia iškilmingą sueigą (I) ir pareiškia savo tautai, kad jam nereikia jos liturginių aukų, bet reikia tikros maldos ir aukos (II); tada išpeikia veidmainingą nusidėjėlį (III), nes be nuoširdaus garbinimo ir tikrai doro elgesio negali būti išganymo (IV).

50,1: *Dievas, VIEŠPATS Dievas...*: hebrajiškai *'El 'Elohim Jahveh*, t. y. *Dievas Dievas VIEŠPATS.*

II

[7] „Klausykis, mano tauta, aš kalbėsiu,
Izraeli, aš tave kaltinsiu.
Aš esu Dievas, tavo Dievas.
[8] Ne dėl aukų aš jus peiksiu,
nes deginamąsias aukas visada man aukojat.
[9] Neimu iš jūsų ūkių jokio jaučio
nei ožių iš jūsų gardų.
[10] Juk man priklauso visi girių žvėrys
ir ant kalvų tūkstančiai galvijų.
[11] Žinau visus laukinius sparnuočius,
visa, kas juda laukuos, yra mano.
[12] Jei būčiau alkanas, tau nesiskųsčiau,
nes mano yra pasaulis ir visa, kas jį pripildo.
[13] Argi aš valgau jaučių mėsą,
ar geriu ožių kraują?
[14] Atnašauk Dievui padėkos auką
ir tesėk savo įžadus Aukščiausiajam.
[15] Šaukis manęs vargo dieną, –
išgelbėsiu tave, ir tu mane šlovinsi."

III

[16] Bet nedorėliui Dievas sako:
„Kokią teisę turi mano įstatus kartoti
ir apie mano Sandorą kalbėti?
[17] Juk mano auklėjimo negali pakęsti
ir mano įsakų atsižadėjai.
[18] Vagį pamatęs, tampi jo bendru,
su svetimautojais tu bičiuliaujies.
[19] Tavo burna atsivėrus į pikta,
tavo liežuvis skleidžia apgaulę.

[20] Sėdi ir apkalbi tu savo brolį,
šmeiži savo motinos vaiką.
[21] Šitaip elgeisi, o aš tylėjau, –
tu manei, kad aš iš taviškių.*
Tad nūnai tave peikiu ir apkaltinu".

IV

[22] „Susipraskite jūs, užmirštantieji Dievą,
antraip aš jus sudraskysiu,
ir nebus kas jus išgelbėtų.
[23] Kas aukoja padėkos auką, mane pagerbia,
ir tam, kuris taiso savo kelią,
aš parodysiu Dievo išganymą."

51 Atgailos* malda

[1] *Chorvedžiui. Dovydo psalmė.*
[2] *Atėjus pas jį pranašui Natanui*
po jo nuodėmės su Batšeba.

A

[3] Pasigailėk manęs, Dieve, iš savo gerumo,
iš savo begalinio gailestingumo
sunaikink maištingus mano darbus.
[4] Vėl nuplauk ir numazgok mano kaltę,
nuvalyk nuo manęs mano nuodėmę!

50,21: ...*kad aš iš taviškių*: galbūt originale buvo: kad *Aš, VIEŠPATS, esu kaip tu.*
51,1-21: Ketvirtoji ir garsiausia Atgailos psalmė. Psalmininkas maldauja atleidimo už savo nuodėmes (A), kurias jis nuoširdžiai išpažįsta (B I); jis prašo, kad Dievas sugrąžintų jam malonę ir tyrą širdį (B II-III); užtat jis skelbs Dievo gailestingumą kitiems ir atnašaus sugrudusios širdies auką (B IV). Pridėtiniu posmu prašoma, kad būtų atstatyta Jeruzalė.

B

I

[5] Savo maištingus darbus aš gerai pažįstu,
ir nuolat man prieš akis mano nuodėmė.
[6] Tau, tiktai tau nusidėjau*
ir padariau, kas pikta tavo akyse.
Todėl esi teisus, kai mane kaltini,
ir teisingas, kai savo teisme mane pasmerki.
[7*] Štai su kalte esu aš gimęs,
ir mano motina su nuodėme mane pradėjo.
[8] Tu trokšti tiesos ir nuoširdumo, –
tad širdies gelmėje išminties mane mokyk.

II

[9] Apvalyk mane yzopu*, ir būsiu tyras,
nuplauk mane, ir būsiu baltesnis už sniegą.
[10] Leisk man išgirsti džiaugsmo ir linksmybės žinią, –
kaulai, kuriuos išvarginai, tepradžiunga.
[11] Nugręžk savo veidą nuo mano nuodėmių
ir panaikink visas mano kaltybes.

III

[12] Sukurk man tyrą širdį, o Dieve,
ir atnaujink manyje atsidavusią dvasią.

51,6: *Tau, tiktai tau nusidėjau...*: nors nuodėmė gali būti skriauda artimui, tačiau nuodėmės esmė yra nusižengimas – maištas – prieš Dievą.

51,7: Atgailautojas primena, kad jam įgimtas nuodėmingumas yra ir švelninanti aplinkybė, jis nuolankiai prisipažįsta, kad doroviškai yra labai sugedęs. Katalikų Bendrijos tikėjimo kraitis čia įžiūri nuorodą į gimtąją nuodėmę, kuri nebuvo aiškiai apreikšta prieš Kristaus gimimą. Žr. Rom 5,12-19; Ef 2,3.

51,9: ...*yzopu*: yzopas yra kuklus krūmas, kurio šakelės tarnavo kaip šlakstytuvas. Juo buvo šlakstomas aukų kraujas ir apvalymo vanduo. Žr. Iš 12,22; Kun 14,4; Sk 19,18. Šios apeigos – tik apvalymo įvaizdžiai. Čia psalmininkas prašo, kad Dievas tikrai ištrintų jo nuodėmes – tokia yra hebrajiškojo žodžio prasmė.

[13] Neatstumki manęs nuo savo Artumo,
nenuimk nuo manęs savo dvasios šventosios.
[14] Išganymo džiaugsmą man vėl sugrąžinki,
uoli dvasia mane tepalaiko.

IV

[15] Vesiu nedorėlius į tavo kelią,
ir nusidėjėlius pas tave sugrąžinsiu.
[16] Iš kraujo kaltės* mane išlaisvink, Dieve,
mano išganymo Dieve, –
tuomet mano liežuvis tavo teisumu skonėsis.
[17] VIEŠPATIE, praverk mano lūpas,
ir mano burna skelbs tavo šlovę.
[18] Juk džiaugsmą tau teikia ne aukos,* –
jei atnašaučiau deginamąją auką, tu nepriimtum.
[19] Dievui tikroji auka – tai dvasia sugrudus, –
tu, Dieve, nepaniekinsi širdies,
sugrudusios ir atgailaujančios.

C

[20*] Būk dosnus Zionui iš savo gerumo, –
tebus atstatytos Jeruzalės sienos.
[21] Tada tau patiks teisios aukos, –
deginamosios atnašos ir deginamosios aukos, –
ant tavo aukuro jaučius tada atnašausim.

51,16: *...iš kraujo kaltės*: iš žmogžudystės kaltės. Nuoroda į Dovydo kaltę. Žr. 2 Sam 11,6-7; 12,9.

51,18: *...džiaugsmą tau teikia ne aukos*: vien apeiginė auka, be aukotojo širdies, Dievui nėra maloni. Žr. Ps 50.

51,20-21: Šios dvi eilutės buvo pridėtos prie psalmės po Jeruzalės sunaikinimo 587 m. prieš Kristų.

52 Dievo* teismas ir malonė

[1] *Chorvedžiui. Dovydo poema.*
[2] *Kai Doegas Edomietis atėjo ir*
pranešė Sauliui: „Dovydas
buvo atėjęs į Ahimelecho namus".

I

[3] Kodėl didžiuojies, niekšingas galiūne,
savo darbu nedoru?
Dievo meilė ištikima per amžius!
[4] Klastybių meistre, tavo liežuvis lyg aštrus skustuvas!
[5] Kas pikta tu mėgsti labiau nei kas gera,
melą – daugiau negu tiesą. {Sela}
[6] Tu mėgsti visa, kas neša žūtį, –
tu, klastingasis liežuvi!

II

[7] Bet pats Dievas tave amžinai prapuldys;
jis parblokš tave ir ištrauks iš tavo palapinės,
išraus tave iš gyvųjų žemės.

III

[8] Teisieji, tai išvydę,
bus apimti pagarbios baimės,
juoksis jie, sakydami:
[9] „Pasižiūrėkite į žmogų,
kuris neieškojo užuovėjos pas Dievą,
bet pasitikėjo savo didžiais turtais,
iš nedorybių sėmė sau galią!"

52,1-11: Psalmininkas aršiai puola savo klastingą priešą (I), pranašaudamas jam Dievo bausmę (II), kai Dievas apgins teisųjį (III).

[10*] O aš – kaip vešlusis alyvmedis,
Dievo Namuose sulapojęs.
Ištikima Dievo meile aš pasikliauju
per amžių amžius.
[11] Amžinai tau dėkosiu už visa,
ką esi padaręs.
Ištikimųjų akivaizdoje skelbsiu tavo vardą,
nes jisai geras.

53 Dejonė* dėl dorovinio sugedimo

[1] *Chorvedžiui.*
„Mahalat{o}" melodija. Dovydo poema.

I

[2] Kvailys sau širdyje sako: „Dievo nėra!"
Tokie sugedę, jie šlykščiai elgiasi;
nėra nė vieno, kuris gera darytų.
[3] Dievas žvelgia iš dangaus į žmoniją,
stebi, ar yra kas protingas
ir ieškantis Dievo.
[4] Visi atsimetę, visi panašiai sugedę;
nėra nė vieno, kuris gera darytų, –
net nė vienui vieno.

II

[5] „Argi nedorėliai to nesupranta?
Jie ryja mano tautą, –
ji yra jų ryjama duona, –
ir Dievo jie niekada nesišaukia."

52,10: Teisusis klestės Dievo Namuose – Šventykloje, – kaip žalias alyvmedis vešliai auga geroje žemėje. Žr. Ps 92,14; 128,3.

53,1-7: Ši psalmė yra panaši į Ps 14. Vietoj *VIEŠPATS* Dievui ženklinti šioje psalmėje vartojamas žodis *Dievas*.

[6] Ten jie bus apimti tokio siaubo,
kokio dar nėra buvę,
nes Dievas išmėtys jus apgulusiųjų kaulus.*
Jie bus nugalėti, nes Dievas juos atstūmė.

III
[7] O, kad ateitų iš Ziono išganymas Izraeliui!
Kai Dievas parves į namus savo tautą,
Jokūbas džiūgaus – Izraelis bus laimingas.

54 Malda* prašant užuovėjos pavojuje

[1] *Chorvedžiui. Styginiams.*
Dovydo poema,
[2] *kai zifitai, nuėję pas Saulių,*
pranešė: „Dovydas slapstosi
pas mus".

I
[3] Gelbėk mane savo vardu*, Dieve,
apgink mane savo galybe!
[4] Išgirsk, Dieve, mano maldą,
klausykis mano žodžių!
[5] Įžūlūs žmonės prieš mane pakilo,
nuožmūs žmonės mano gyvasties tyko, –
Dievo nė kiek nepaisantys žmonės. {Sela}

53,6: *...Dievas išmėtys jus apgulusiųjų kaulus:* turbūt nuoroda į asirų imperatoriaus Sancheribo kariuomenę, apgulusią Jeruzalę. Žr. 2 Kar 19,35.

54,1-9: Psalmininkas maldauja Dievo apsaugos nuo priešų, grasinančių jo gyvasčiai (I) ir, tikėdamasis šios pagalbos, pažada padėkos auką (II).

54,3: *...savo vardu:* Viešpaties galybe. Dievo vardas yra jo prigimtis, kaip apreikšta (žr. Iš 3,14). Užtat šis žodis dažnai vartojamas pačiam Dievui, jo didybei, galybei žymėti.

II

[6] Štai Dievas – mano pagalba,
VIEŠPATS mano gyvastį gina!
[7] Jis atmokės piktu budriems mano priešams.
Būdamas ištikimas, juos sunaikinki!
[8] Tada atnašausiu tau geros valios auką,
šlovinsiu tavo vardą, VIEŠPATIE, nes tu esi geras.
[9] Tu juk išgelbėjai mane iš visų rūpesčių
ir mačiau savo priešų žūtį.

55 Malda* žmogaus, kurį išdavė bičiulis

[1] *Chorvedžiui.*
Styginiams. Dovydo poema.

I

[2] Išgirsk mano maldą, Dieve,
nesislėpk nuo maldavimų mano!
[3] Klausykis manęs ir atsiliepki, –
blaškausi, išseko man jėgos.
[4] Šiurpas krečia nuo priešo rėkimų,
nuo nedorėlių šauksmo.
Jie neša man pikta,
įnirtingai mane puldinėja.
[5] Krūpčioja širdis man krūtinėj;
mirties baimė mane prislėgė.
[6] Siaubas ir baugesys mane purto;
esu parblokštas klaiko.
[7] „O, kad balandžio sparnus aš turėčiau, –
sakau, – skrisčiau toli ir atrasčiau ramybę!

55,1-24: Ryškiai aprašęs savo baimę ir norą gelbėtis (I), psalmininkas sielvartauja dėl jį apnikusių neramumų, ypač dėl buvusio artimo draugo išdavystės (II); kupinas pasitikėjimo Dievu, jis prašo, kad nedorėliai būtų nubausti, o jis išgelbėtas (III).

[8] Iš tikrųjų toli toli nulėkčiau;
apsigyvenčiau tyruose. {Sela}
[9] Skubėčiau prieglobstį sau rasti
nuo audrų ir žvarbaus vėjo."

II

[10*] Sumaišyk jų kalbą, Viešpatie, ją sutrikdyki,
nes matau mieste maištus ir smurtą.
[11] Dieną naktį jie sėlina jo sienom,
priespauda klesti jame ir piktumas.
[12] Žūtis jame;
sukčiavimas ir apgaulė
iš turgavietės niekada neišnyksta.
[13] Ne priešas mane užgaulioja –
tuomet dar galėčiau pakęsti;
ne mano nedraugas su manimi įžūliai elgias –
tuomet galėčiau nuo jo pasislėpti.
[14] Betgi tu, mano bendražygis,
mano bičiulis, mano artimas draugas!
[15] Tu, kurio draugyste aš džiaugiausi,
juk į Dievo Namus kartu mes žygiavom!

III

[16] Mirtis juos teužklumpa,
težengia jie gyvi į Šeolą!*
Juk ten, kur jie gyvena, vien piktybės.
[17] Bet aš šauksiuosi Dievo,
ir VIEŠPATS mane išgelbės.

55,10: Užuomina apie Babelio bokštą. Žr. Pr 11,1-9.
55,16: ...*težengia jie gyvi į Šeolą*: temiršta staigia mirtimi. Užuomina apie Koraho ir jo sąjungininkų mirtį. Žr. Sk 16,31-34.

[18] Vakare, auštant ir vidudienį
skųsiuos ir vaitosiu, –
jis išgirs mano balsą.
[19] Parves mane sveiką iš mūšių,
kuriuose kovoju su tokia galybe priešų.
[20] Dievas, viešpataujantis amžiais,
mane išklausys ir juos sutriuškins, {Sela}
nes jie nesitaiso ir Dievo nebijo.
[21] Savo sąjungininką užpuolė mano bičiulis;
sandorą sulaužė.
[22] Jo kalba buvo lipšnesnė už sviestą,
o širdyje neapykanta slėpės;
jo žodžiai buvo švelnūs kaip aliejus,
bet kirto lyg aštrūs kalavijai.
[23] Savo rūpesčius VIEŠPAČIUI paveski,
ir jis tave palaikys, –
teisiajam palūžti jis niekada neleidžia.
[24] Tu, Dieve, nugrūsi juos į giliausią Duobę –
tuos žmogžudžius ir klastūnus,
nesulaukusius nė pusės savo amžiaus, –
o aš tavimi pasikliauju.

56 **Pasitikėjimo* malda**

[1] *Chorvedžiui.*
„Balandis ant tolimų ąžuolų“
melodija. Dovydo poema,
filistinams Gate jį suėmus.

I

[2] Būk man gailestingas, Dieve,
nes žmonės mane trempia,
visą laiką jie mane kamuoja.

[3] Mano priešai puola mane visą dieną, –
daug mane engiančių, Aukščiausiasis.
[4] Kai apima baimė, tavimi pasikliauju.
[5] Pasikliauju Dievu, kurio pažadą šlovinu,
Dievu pasikliauju, todėl nebijosiu;
ką mirtingasis gali man padaryti?

II

[6] Visą laiką jie mano užmojams kenkia;
visos jų mintys – man ką pikta padaryti.
[7] Jie sąmokslauja, iš pasalų tyko, žingsnius mano seka, –
kėsinasi mane nužudyti.
[8] Atlygink jiems, Dieve, už jų nusikaltimą;
pažabok tuos žmones, Dieve.
[9] Mano klajones tu sužymėjai;
tad supilk mano ašaras į savo ąsotį!*
Argi jos tavo knygoje nesužymėtos?
[10] Tuomet mano priešai trauksis,
kai tik tavęs aš šauksiuos.
Dabar žinau, kad Dievas mane užstoja.
[11] Pasikliauju Dievu, kurio pažadą šlovinu,
VIEŠPAČIU, kurio žodį garbinu,
[12] Dievu pasikliauju; aš nebijau nieko;
ką mirtingasis gali man padaryti?

III

[13] Dieve, turiu padaryti, ką tau pažadėjau;
padėkos atnašas tau aukosiu.

56,1-14: Psalmininkas prašo pagalbos prieš savo priešus (I) ir sielvartauja dėl jų užmačių (II); dusyk pakartotu priegiesmiu – 5 ir 11 eilutėmis – išreiškia savo pasitikėjimą Dievu ir pažada jam atnašauti padėkos auką (III).

56,9: *...supilk mano ašaras į savo ąsotį*: neįprastas įvaizdis išreikšti, kad Dievas žino psalmininko verksmą ir jam atmokės, nes rūpestingai surenka visas jo ašaras.

[14] Juk išgelbėjai mane nuo mirties,
mano kojas nuo suklupimo.
Vaikščioju Artume Dievo –
šviesoje, kuri šviečia gyviesiems.

57 Malda* prašant pagalbos

[1] *Chorvedžiui.*
„Nesunaikink" melodija.*
Dovydo poema, kai pabėgo nuo
Sauliaus į olą.

I

[2] Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėk manęs,
pas tave prieglobsčio ieškau.
Tavo sparnų ūksmėje skubu pasislėpti,
kol praeis šėlstančios audros.
[3] Šaukiuosi Dievo, Aukščiausiojo, –
Dievo, kuris manimi rūpinasi.
[4] Tesiunčia pagalbą iš dangaus ir mane teišgelbsti;
tesugėdina tuos, kurie mane mindo;
teatsiunčia Dievas savo gerumą ir ištikimybę.
[5] Kniūbsčias guliu tarp priešų lyg ryjančių liūtų;
jų dantys – ietys ir strėlės,
o jų liežuviai – aštrūs kalavijai.
[6] Parodyk savo didybę aukštai danguje, Dieve,
ir savo šlovę visoje žemėje!

57,1-12: Kiekvienas lygus posmas apima maldą, lydimą džiugaus pasitikėjimo Dievu (I-II); kiekvienas posmas baigiasi tokiu pat priegiesmiu Dievo garbei (6 ir 12 eilutės).

57,1: *Nesunaikink...*: čia ir dviejose tolesnėse psalmėse bei Ps 75 ši nuoroda turbūt priklauso kuriam nors senovės Raštų žinovui, norėjusiam, kad jo kopija nebūtų kur nors užmesta ar sunaikinta.

II

7 Jie paspendė pinkles mano kojoms,
geisdami mane pagauti;
man jie iškasė duobę, bet patys į ją įkrito. {Sela}

8* Mano širdis ištikima tau, Dieve;
mano širdis ištikima;
giedosiu ir tave šlovinsiu!

9 Pabusk, mano siela!
Pabuskite, lyra ir arfa!
Pažadinsiu aušrą.

10 Tau, Viešpatie, tautose dėkosiu,
giedosiu tau šlovės giesmę tarp pagonių.

11 Juk tavo gerumas didis kaip dangus,
o ištikimybė debesis siekia.

12 Parodyk savo didybę aukštai danguje, Dieve,
ir savo šlovę visoje žemėje!

58 Dievas* teisus Teisėjas

1 *Chorvedžiui.*
„Nesunaikink“ melodija.
Dovydo poema.

I

2 Argi iš tikrųjų, galingieji*,
kas teisu, jūs nusprendžiat?
Argi sąžiningai teisiate žmones?

57,8-12: Šios eilutės, nedaug tepakeistos, pasirodo Ps 108 pradžioje.

58,1-12: Psalmininkas pasmerkia neteisingus teisėjus (I) ir prašo Dievą juos nubausti (II).

58,2: ...*galingieji*: pažodžiui – *dievai*. Čia, kaip ir Ps 82, teisėjai vadinami *dievais*, nes jie *turi dievišką galią* ir užima *Dievo vietą, tardami nuosprendį*.

[3] Aiman! Širdyje sumanote, kas nedora,
o rankomis smurtą skleidžiate žemėje.
[4] Neištikimi nedorėliai nuo pat kūdikystės,
nuo gimimo dienos klysta iš kelio ir meluoja.
[5*] Jų nuodai – kaip nuodai gyvačių,
kaip kurčios, ausis užsikimšusios angies,
[6] kuri nebegirdi kerėtojų balso
ar įgudusio gyvačių žavėtojo burtų.

II

[7] Dieve, dantis burnoje jiems sutrupink;
VIEŠPATIE, išrauk liūtams iltis!
[8] Kaip nusenkantis vanduo jie teišnyksta;
įtempus jiems lanką, teatbunka jų strėlės.
[9] Tebūna jie lyg purve supliūkštanti sraigė;
lyg negyvas gimęs, saulės niekada nematęs kūdikis.
[10*] Nelauktai, lyg usnis ar erškėčių krūmą,
tenusiaubia juos vėtra.
[11] Džiaugsis teisieji, matydami bausmę pelnytą;
nedorėlių krauju jie kojas mazgosis.*
[12] Žmonės sakys: „Tai atlygis teisiesiems;
iš tiesų yra Dievas, kuris teisia žemę!“

58,5-6: Du įvaizdžiai iš gyvačių pasaulio sujungiami norint pabrėžti, kad teisėjų daroma skriauda yra mirtina kaip gyvačių nuodai ir kad šių vyrų bukumas Dievo mokymui yra panašus į tam tikrų gyvačių, nenorinčių klausytis kerėtojų muzikos.

58,10: Hebrajiškasis tekstas nėra aiškus ir yra įvairiai verčiamas.

58,11: *...nedorėlių krauju jie kojas mazgosis*: perdėtas įvaizdis, norint pabrėžti pergalę. Žr. Ps 68,24; Iz 63,1-6.

59 Malda* prašant apsaugoti nuo užpuolikų

[1] *Chorvedžiui.*
„Nesunaikink" melodija. Dovydo poema,
kai Saulius pasiuntė vyrų prie jo namų tykoti ir jį nužudyti.

I

[2] Išgelbėk mane nuo priešų, o Dieve,
nuo užpuolikų apsaugok!
[3] Nuo tų nedorėlių mane išgelbėk,
nuo tų žmogžudžių mane išlaisvink!
[4] Štai! Jie mano gyvasties tyko;
nuožmūs žmonės prieš mane būriuojas.
Ne dėl kokio mano nusikaltimo
ar nuodėmės, VIEŠPATIE,
[5] ne dėl kokios mano kaltės
jie skuba manęs kamuoti.
Pabusk, pažvelk ir ateik man padėti!
[6] VIEŠPATIE, Galybių Dieve,
tu – Izraelio Dievas.
Pakilk ir pašauk visas tautas atsiskaityti,
nepasigailėk nė vieno iš pasalūnų. {Sela}
[7] Kas vakarą jie sugrįžta, urgzdami lyg šunys,
ir vogčiomis sliūkina po miestą.
[8] Štai! Kliedesių pilnos jų burnos,
o burblenimai – ant lūpų,
tačiau jie mano, kad niekas negirdi.
[9] Bet tu, VIEŠPATIE, iš jų juokiesi;
tu išjuoki visus pagonis.

59,1-18: Kiekvienu panašiu posmu (I ir II) psalmininkas maldauja Dievą ginti jį nuo nedorų priešų. Priegiesmiuose savo priešus jis palygina su plėšriais vilkais (žr. 7-11 ir 15-18 eilutes).

[10] O mano Stiprybe, tavęs aš laukiu,
nes tu, Dieve, esi mano tvirtovė.

II

[11] Dievas, mylintis mane, ateis man padėti;
Dievas parodys nugalėtus mano priešus.
[12] Neišnaikink jų,
kad mano tauta tavo pergalės neužmirštų;
išblaškyk juos savo galia ir nugalėki,
Viešpatie, mūsų skyde!
[13] Nuodėmė nuolat ant jų lūpų,
visi jų žodžiai nuodėmingi;
tebūna jie pagauti savo pačių puikybės!
Už tai, kad jie keikias ir meluoja,
[14] sunaikink juos įniršęs, –
sugniuždyki juos visiškai, –
težino visa žemė iki pat pakraščių,
kad Dievas viešpatauja Jokūbui. {Sela}
[15] Kas vakarą jie sugrįžta, urgzdami lyg šunys,
ir vogčiomis sliūkina po miestą.
[16] Jie klajoja, ieškodami maisto,
ir inkščia, jei negauna iki soties.
[17] O aš giedosiu apie tavo jėgą;
kas rytą garsiai giedosiu apie tavo gerumą.
Juk tu buvai mano tvirtovė,
užuovėja pavojaus metą.
[18] O mano Stiprybe, giedosiu tau šlovės giesmes,
nes tu esi mano tvirtovė – Dievas,
ištikimai mane mylintis Dievas!

60 Prašymas* išgelbėti

[1] *Chorvedžiui.*
„Liudijimo lelija" melodija.
Dovydo poema. Pamokymui.
[2] *Kai jis kovojo su Aram-Naharajimais ir Aram-Zoba, o Joabas sugrįžo ir nugalėjo Edomą – dvylika tūkstančių vyrų – Druskos slėnyje.*

I

[3] Dieve, tu mūsų gretas suardei, mus atstūmei;
supykai ant mūsų – nūnai mus sutelki!
[4] Supurtei žemę, ir ji suskilo;
jos plyšius užtaisyk, nes ji griūva.
[5] Karčiu gėrimu savo tautą pagirdei,
davei mums gerti svaiginančio vyno.
[6] Visiems, tavęs pagarbiai bijantiems,
iškelk ženklą susibūrimui, kad laimėtume kovą. {Sela}
[7*] Savo dešine duok pergalę, išklausyk mūsų maldą,
kad būtų išgelbėti tavo mylimieji.

II

[8] Dievas pažadėjo savo šventovėje:
„Džiaugdamasis pergale, padalysiu* Šechemą
ir atmatuosiu* Sukotų slėnį* savo tautai.
[9] Man priklauso Gileadas ir Manasas;
Efraimas yra mano šalmas,
Judas – mano skeptras.

60,1-14: Liūdėdamas dėl pralaimėto mūšio, psalmininkas visų pirma dėkoja Dievui už kariuomenės dalies išgelbėjimą (I); paskui, prisimindamas Dievo pažadą padaryti pavaldžias kaimynines tautas (II), jis pareiškia pasitikėjimą stipria Dievo pagalba (III).

60,7-14: Šios eilutės vėl pasirodo Ps 108 tekste.

60,8: *...padalysiu ...atmatuosiu:* Dievas pareikš teisę į šias žemes. *Sukotų slėnį:* turbūt žemutinę Jaboko slėnio dalį. Žr. Pr 32,23; 33,17.

[10*] Moabas bus mano praustuvė,
ant Edomo savo apavą mesiu;
Filistijoje aidės mano pergalės šauksmas".

III

[11] Kas atves mane į įtvirtintą miestą?*
Kas ves mane į Edomą?
[12] Argi neatmetei mūsų, Dieve?
Su mūsų kariuomene, Dieve, tu nebežygiuoji!
[13] Suteik mums pagalbą prieš mūsų priešus,
nes žmogus padėti nieko negali.
[14] Su Dievu mes būsime narsūs, –
jis sutryps mūsų priešus.

61 Tremtinio* malda

I

[1] *Chorvedžiui.*
Styginiams. Dovydo.

[2] O Dieve, išgirsk mano šauksmą,
mano maldos paklausyki!
[3] Iš žemės pakraščio tavęs šaukiuosi;
mano širdžiai alpstant,
tu užkeli mane ant uolos, už mane aukštesnės.

60,10: Moabiečiai bus priversti vergauti izraeliečiams; Edomas bus Dievui suolelis kojoms. Taip senovės karaliai elgdavosi su nugalėtais priešais. Žr. Ps 110,1. *...ant Edomo savo apavą mesiu*: apavo metimas ant užkariautos teritorijos buvo ženklas, kad ji yra nugalėtojo nuosavybė.

60,11: *...įtvirtintą miestą*: turbūt Bozra, nepaimama Edomo sostinė. Žr. Iz 34,6; 63,1; Am 1,12.

61,1-9: Toli nuo Jeruzalės psalmininkas ilgisi Dievo pagalbos ir jo buveinės užuovėjos (I); būdamas tikras, kad Dievas jo klausosi, jis meldžiasi už karalių (II). Ši psalmė gali būti aiškinama kaip Dovydo malda, kai jis turėjo bėgti iš Jeruzalės sūnaus Absalomo maišto metu. Žr. 2 Sam 15-19.

[4] Juk tu – mano apsauga,
tvirtas bokštas gintis nuo priešo.
[5] Leisk man amžinai gyventi tavo buveinėj,
tavo sparnų užuovėjoj prieglaudą rasti! {Sela}

II

[6] O Dieve, iš tiesų išgirdai tu įžadus mano, –
suteik man paveldą tų,
kurie pagarbiai bijo tavo vardo.
[7] Ilgo amžiaus dienas duoki karaliui, –
per kartų kartas tegul tveria jo metai.
[8] Dievo Artume tesėdi jis soste,
tesaugo jį ištikimybė ir meilė.
[9] Amžinai giesmėmis šlovinsiu tavo vardą,
savo įžadus diena iš dienos aš tesėsiu.

62 Pasitikėjimas* Dievu

[1] *Chorvedžiui.*
Pagal Jedutūną. Dovydo psalmė.

I

[2] Iš tikro mano siela ramiai laukia Dievo,
išgelbėjimas iš jo man ateina.
[3] Tik jis yra mano uola ir išganymas mano, –
užuovėja mano; niekada nedrebėsiu.
[4] Kiek ilgai jūs visi puldinėsite žmogų,
geisdami jį sutriuškint,
lyg pašlijusią sieną ar griūvančią tvorą?

62,1-13: Pagrindinė pasitikėjimo Dievu mintis yra pabrėžiama dusyk pakartotu priegiesmiu (žr. 2-3.6-7 eilutes). Nors priešų puolamas (žr. 4-5 eilutes), psalmininkas pareiškia savo tvirtą pasitikėjimą Viešpačiu (žr. 8-9 eilutes), nes tikroji jėga ateina ne iš žemiškos valdžios, bet iš Dievo malonės (III).

[5] Tikrai jie sąmokslauja, trokšdami jį išstumti
iš jo aukštos vietos.*
Jie mėgaujasi melais, –
palaimina lūpom, o širdimi keikia. {Sela}

II

[6] Iš tiesų ramiai lauk Dievo, mano siela,
nes iš jo viltis man ateina.
[7] Tik jis yra mano uola ir išganymas mano,
užuovėja mano; niekada nedrebėsiu.
[8] Dievas – mano išganymas ir gyrius;
mano stiprybės uola;
Dievuje – mano užuovėja.
[9] Pasitikėk juo visados, o manoji tauta!
Jo Artume išliekite savo širdis, –
jis mūsų užuovėja! {Sela}

III

[10] Žmonės yra tik rūkas,
mirtingieji – tik regimybė.
Visi sudėti ant svarstyklių,
jie tesvertų mažiau už rūką.
[11] Tad venkite smurto,
tuščių vilčių į plėšikavimą nesudėkit!
Net jeigu turtai ir didėtų,
širdimi prie jų neprisiriškit.
[12] Kartą Dievas kalbėjo, dusyk* girdėjau:
Dievui priklauso galybė,
[13] Viešpatie, ištikima yra tavo meilė.
Kiekvienam tu atlygini pagal jo darbus.

62,5: *...išstumti jį iš jo aukštos vietos*: iš saugios vietos, – iš tvirtovės ant uolos.
62,12: *Kartą... dusyk...*: didėjančio skaičiaus vartojimas yra hebrajų poetinė priemonė. Žr. Am 1,3; Pat 6,16-19; 30,15.18.21.

63 Dievo* ilgesys

[1] *Dovydo psalmė.*
Jam esant Judo dykumoje.

I

[2] Dieve, tu esi mano Dievas,
tavęs aš ieškau, –
ilgisi tavęs mano gyvastis,
trokšta tavęs mano kūnas, –
kaip sausa, pavargusi ir perdžiūvusi žemė.
[3] Į tave šventovėje leisk man pažvelgti;
leisk regėti tavo galybę ir garbę!
[4] Tavo ištikimoji meilė man už gyvastį brangesnė,
mano lūpos skelbia tavo šlovę.

II

[5] Šlovinsiu tave, kol gyvensiu;
tiesiu rankas į tave, šauksiuosi tavo vardo.
[6] Sotus būsiu lyg po turtingų vaišių,
šlovės giesmes džiaugsmingai giedosiu.
[7] Atsimenu tave gulėdamas guoly,
mąstau per kiaurą naktį,
[8] kad tu esi mano pagalba,
tavo sparnų ūksmėje aš krykštauju iš džiaugsmo.
[9] Prie tavęs glaudžiuosi,
tavo dešinė mane palaiko.

III

[10] O tie, kurie stengias mane pražudyti,
težengia į žemės gelmę.

63,1-12: Išsiilgęs Dievo šventovės (I), psalmininkas glaudžiasi prie Dievo dvasia (II), pasitikėdamas, kad jo priešai bus sunaikinti, o karalius ir jo ištikimi sekėjai bus pergalingi (III).

[11] Juos kalavijas tesudoroja;
tetampa jie šakalų grobiu.*
[12] O karalius savo Dievu gerėsis;
džiūgaus visi, kurie Dievu prisiekia,
nes melagių lūpos bus užčiauptos.

64 Prašymas* apginti

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

[2] Išgirsk mano balsą, Dieve, kai skundžiuos;
saugok mano gyvastį nuo priešų keliamo klaiko.
[3] Apgink mane nuo nedorėlių šutvės,
nuo pikta darančių pulko.
[4] Savo liežuvius lyg kalavijus jie galanda,
karčius savo žodžius tartum strėles nutaiko,
[5] iš pasalų svaidydami į nekaltą žmogų, –
staiga į jį paleidžia, nebijodami nieko.
[6] Jie drąsinasi savo kėslais,
susimoko, kur paspęsti spąstus,
tardami sau: „Kas gali mus pamatyti?"
[7] Nedorą kėslą jie sumano
ir slepia tą savo sumanytą niekšybę;
žmogus – gelmė, o širdis jo – bedugnė.

II

[8] Bet Dievas savo strėles į juos sviedžia
ir ūmai juos sužeidžia.

63,11: *...šakalų grobiu:* jų kūnai bus žvėrių suryti. Mintis nebūti deramai palaidotam žmonėms kėlė šiurpą.
64,1-11: Psalmininkas prašo Dievo gelbėti nuo klastingų priešų, rengiančių prieš jį sąmokslą (I); Dievas juos teisingai nubaus (II).

[9] Liežuviu jie patys sau pražūtį lemia;
kas tai pamato – kraipo galvas*.
[10] Tada pagarbi baimė apims visus žmones;
skelbs jie, ką Dievas padarė,
ir apmąstys visus jo darbus.
[11] Teisusis VIEŠPATYJE džiūgaus,
prieglobstį jame atradęs, –
visi dorieji giedos jam šlovės giesmę.

65 Padėka* už palaimą

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė. Giesmė.

I

[2] Tau, Dieve, pridera šlovės giesmės Zione;
įžadai*, tau duoti, bus ištesėti,
[3] nes tu išklausai maldą.
Iš visur pas tave ateis žmonės*
[4] su savo kaltybėm.
Mūsų nuodėmės mus palaužia, bet tu jas atleidi.
[5] Laimingas žmogus, kurį tu išsirenki ir patrauki
savo kiemuos gyventi!
Sotinsimės tavo Namų palaima,
šventuoju grožiu tavo Šventyklos.

64,9: ...*kraipo galvas*: pajuokos gestas. Žr. Ps 22,8; 44,15; 109,25.
65,1-14: Padėkos už gausią pjūtį himnas, giedamas bendroje sueigoje. Nuolankiai pripažįstama, kad bendrija nėra verta Dievo palaimos (I), žmonės šlovina jį už jo galybę žemėje (II) ir dėkoja jam už lietų, davusį tokį gausų derlių (III).
65,2: ...*įžadai*: izraelietiai buvo įpratę duoti įžadą atnašauti auką Šventykloje, jeigu malda bus išklausyta.
65,3: *Iš visur pas tave ateis žmonės...*: visi žmonės privalo siekti Dievo gerumo – gailestingumo.

II

[6] Atsakai mums, Dieve, Gelbėtojau mūsų,
pagarbią baimę keliančių darbų galybe.
Į tave deda viltis visi pakraščiai žemės
ir tolimosios jūros!

[7] Savo jėga pastatei kalnus į vietą –
tu, kuris esi apsisiautęs galybe.

[8] Tu nutildai jūrų šėlsmą –
audringas bangas ir tautų sumišimą.

[9] Tavo nuostabūs ženklai kelia
žemės pakraščių gyventojams pagarbią baimę;
tavo darbai neša
saulėtekio ir saulėlydžio šalims džiaugsmo šūksmus.

III

[10] Tu žemę lankai ir palaistai,
padarai ją derlią ir turtingą.
Dieve, pilnos vandens tavo upės,
tu įgalini žemę auginti pasėlius.
Tam ją ir parengęs!

[11] Jos vagas gausiai pagirdai,
sutrupini jos grumstą,
suminkštini lietaus gūsiais,
laimini augantį jos javą.

[12] Apvainikuoji metus savo gerumo derlium;
tavo vežimų provėžos* trykšta aliejum;

[13] jo sklidinos tyrų ganyklos,
o kalvos džiaugsmu apsigaubia.

[14] Pievose – avių knibždėlynas,
o slėniuos – kviečiai tyvuliuoja, –
aidi džiugios dainos ir giesmės.

65,12: *...tavo vežimų provėžos*: tavo takai sklidini gausios pjūties.

66 Maldos* ir padėkos giesmė

[1] *Chorvedžiui.*
Psalmė. Giesmė.

Šlovinkite Dievą džiaugsmo šūksniais, visos šalys,
[2] giedokite šlovės giesmę jo vardui,
teikite jam garbę iškilnią.
[3] Kartokite Dievui: „Kokie tavo darbai nuostabūs!
Tavo galia tokia didžiulė,
kad tavo priešai prieš tave gūžias!*
[4] Tegarbina tave visa žemė,
tegieda tau šlovės giesmę,
tegarsina šlovės giesmė tavo vardą!"{Sela}

I

[5] Ateikite ir pamatykite, ką Dievas padarė, –
savo darbais jis kelia žmonėms pagarbią baimę.
[6] Jis jūrą pavertė sausuma,
per upę mūsų protėviai perėjo pėsti.
Ten mes džiūgavom, juo sužavėti.
[7] Jis amžinai viešpatauja savo galybe,
jo akys stebi tautas –
maištautojai tenesididžiuoja. {Sela}
[8] Tautos, garbinkite mūsų Dievą,
jo šlovės garsai tegul skamba.
[9] Jis mums gyvenimą davė
ir neleido mūsų kojoms suklupti.

66,1-20: Šią psalmę sudaro dvi atskiros dalys, kurios iš pradžių turbūt buvo dvi psalmės. Pirmoji dalis (1-12 eilutės) yra bendrijos himnas, šlovinantis Dievo visagalybę, apreikštą per istorinius įvykius, ypač per išėjimą iš Egipto (5-7 eilutės) ir per neseniai įvykusį tautos atkūrimą po nelaimės (8-12 eilutės). Antroji dalis (13-20 eilutės) yra pavienio žmogaus padėkos himnas, įžadų vykdymas Šventykloje ir atpasakojimas, kaip Dievas išklausė jo maldą.
66,3: *...priešai prieš tave gūžias*: iš baimės pareiškia pagarbą. Žr. Ps 18,45; 81,16.

[10] Dieve, juk tu išbandei mus!
Ištyrei mus, kaip ištiriamas ugnimi sidabras;
[11] mums leidai įpulti į pinkles,
ant pečių uždėjai sunkią naštą.
[12] Tu leidai, kad žmonės jotų mums ant sprando, –
perėjome per vandenį ir ugnį, –
bet išvedei mus vėl į saugią vietą.

II

[13] Į tavo Namus aš įžengiu nešdamas deginamąją auką,
vykdau įžadus, tau padarytus, –
[14] įžadus, kuriuos ištarė mano lūpos
ir davė tau, kai nelaimė užgriuvo.
[15] Deginamosioms aukoms atnašauju tau peniukšlius
drauge su degančių avinų dūmais;
aukoju jaučius ir ožius. {Sela}
[16] Ateikite ir klausykitės,
visi pagarbiai bijantieji Dievo,
kai skelbiu, ką jis man padarė.
[17] Balsu jo šaukiausi,
šlovės giesmė buvo man ant liežuvio.*
[18] Jeigu būčiau turėjęs širdyje piktą mintį,
Viešpats nebūtų klausęsis.
[19] Bet Dievas išgirdo, –
jis klausėsi mano maldos balso.
[20] Pagarbintas Dievas,
mano maldos neatstūmęs
ir neatsakęs man savo gerumo.

66,17: *...šlovės giesmė buvo man ant liežuvio*: psalmininkas, net garsiai prašydamas pagalbos, tyliai dėkojo už maldos išklausymą.

67 Pjūties* malda

[1] *Chorvedžiui.*
Styginiams. Psalmė. Giesmė.

I

[2*] Tebūna Dievas mums maloningas, telaimina mus
ir tešviečia mums jo veidas, {Sela}
[3] kad tavo kelias būtų žinomas žemėje,
o visoms tautoms tavo išganymas.
[4] Dieve, tave tegarbina tautos, –
visos tautos tave tešlovina!*

II

[5] Žmonės džiūgaus ir krykštaus iš džiaugsmo,
nes tu valdai tautas teisingai, –
žemėje tu vesi žmones. {Sela}
[6] Dieve, tave tegarbina tautos, –
visos tautos tave tešlovina!*

III

[7] Teduoda žemė savo derlių;
telaimina mus Dievas, mūsų Dievas!
[8] Telaimina mus Dievas,
tebijo pagarbiai jo visa žemė.

67,1-7: Priegiesmis (žr. 4.6 ir galbūt pradžia ir 8 eilutė) kviečia visas žemės tautas garbinti Viešpatį, nes jis laimina Izraelį (I), teisingai valdo visas tautas (II) ir suteikia apstų derlių (III). Izraelio viltis matyti Sandoros Viešpatį – Jahvę – pripažintą kaip vienintelį Dievą rėmėsi Mesijo pažadu. Ji išsipildė. Žr. Pr 12,2-3.
67,2: Šie žodžiai yra panašūs į kunigiškąjį palaiminimą. Žr. Sk 6,22-27.
67,4.6 *...tešlovina*: arba *dėkingai šlovinkite*. Užtat kai kur, priklausomai nuo konteksto, verčiama: *dėkokite*.

68 Viešpaties* pergalės žygis

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė. Giesmė.

I

[2*] Dievui pakilus, pakrinka jo priešai;
bėga nuo jo veido tie, kurie jo nekenčia.
[3] Kaip išblaškomi dūmai,
taip jie pradingsta;
kaip tirpstantis vaškas prieš ugnį,
taip nedorėliai pražūva prieš Dievą.
[4] Bet linksminas teisieji;
jie džiūgauja Dievo Artume, –
laimingi jie krykštauja iš džiaugsmo.

II

[5] Giedokite Dievui,
giedokite šlovės giesmes jo vardui;
aukštinkite jojantį ant debesų,*
tą, kurio vardas VIEŠPATS;
jo Artume džiaugsmingai giedokit.
[6] Našlaičių tėvas ir našlių gynėjas –
Dievas savo šventoj buveinėj.

68,1-36: Vienas iškiliausių, bet kartu ir sunkiausių Psalmyno himnų. Keletas hebrajiškojo teksto vietų sudaro sunkumų, nes jos nukentėjo perrašinėjant. Psalmė buvo sukurta giedoti, kai Sandoros Skrynia buvo nešama į Šventyklą. Pradedant senuoju Izraelio kovos šūkiu (žr. 2-ąją eilutę), pradinis posmas skelbia nedorėlių pralaimėjimą ir teisiųjų pergalę (I). Po bendro Dievo gerumo pašlovinimo (II) trumpai atpasakojami pergalingas Viešpaties žygis iš Egipto į Sinajų (III) ir Pažado Žemės užkariavimas (IV); paskui užsimenama apie Zioną, Dievo išsirinktą savo buveine (V), ir apie visas jo pergales (VI); galop, aprašius eitynių iškilmę (VII), prašoma Dievo plėsti savo visagalį viešpatavimą (VIII), kol visa žemė ims jam šlovės giesmę giedoti (IX).
68,2: Žr. Sk 10,35.
68,5: *...aukštinkite jojantį ant debesų: Debesų Raitelis* yra labai senas Dievybės įvaizdis. Jis užtinkamas kanaaniečių raštijoje net iki Mozės laikotarpio ir Senajame Testamente. Žr. Įst 33,26; Ps 18,10-12; 68,34; Iz 19,1; Hab 3,8.

[7] Dievas duoda pastogę benamiams,
išlaisvina kalinius – sveikus ir gyvus;
tik maištingieji lieka gyventi dykynėj.

III

[8] Dieve, kai tu vedei savo tautą,
kai žygiavai tu per dykumą, {Sela}
[9] žemė drebėjo, dangus lietumi prapliupo
Artume Dievo, Sinajaus Dievo,
Artume Dievo, Izraelio Dievo.
[10] Siuntei gausų lietų, Dieve,
atgaivinai savo nualintą paveldą;
[11] tavo žmonės namus ten atrado, –
iš savo gerumo, Dieve,
tu rūpinies vargšais.

IV

[12] Kai VIEŠPATS ištarė žodį,
atnešė moterų* didis būrys gerą žinią:
[13] „Bėga, bėga kariuomenių karaliai!
Moterys namie dalijasi grobiu, –
[14] nors jos likosi tarp avidžių, –
pasidabruotais sparnais balandžio,
geriausiu auksu paauksuotom jo plunksnom.
[15] Ten Šadajui* blaškant karalius,
krito sniegas ant Zalmono kalno“*.

V

[16] O didingasis kalne, Bašano kalne,
daugelio viršūnių kalne, Bašano kalne!

68,12: ...*moterų didis būrys*: izraelietės dalyvavo švenčiant pergalę. Žr. Iš 15,20; 1 Sam 18,6-7.

68,15: ...*Šadaj{ui}*: senas Dievo vardas, kuris reiškia *Visagaliui*. ...*Zalmon{o} kalno*: turbūt kalnas Haurane ar Bašane, į rytus nuo Galilėjos ežero.

[17] Daugelio viršūnių kalne,
kodėl žvairuoji į kalną,
kurį Dievas išsirinko* savo buveine, –
kur VIEŠPATS gyvens per amžius?
[18] Dievo kovos vežimų dusyk po dešimt tūkstančių –
tūkstančių tūkstančiai, –
VIEŠPATS žygiuoja iš Sinajaus į šventąją vietą.
[19] Tu kopei į aukštąjį kalną*,
vedeisi belaisvius su palyda,
priėmei dovanas iš žmonių –
net iš tų, kurie maištauja.
VIEŠPATS Dievas ten gyvena!

VI

[20] Tebūna pagarbintas Viešpats!
Jis neša mūsų naštas kasdieną,
Dievas – mūsų išganymas. {Sela}
[21] Mūsų Dievas yra Dievas, kuris išgano;
jis yra VIEŠPATS, mūsų Viešpats,
kuris nuo mirties mus išgelbsti.
[22] Dievas sutrupins savo priešams galvas,
gauruotą pakaušį einančio keliu savo kaltės.
[23] Viešpats tarė: „Parvesiu juos iš Bašano,
parvesiu juos iš jūros gilybių,
[24] kad tu galėtumei jų kraujyje braidyti
ir kad tavo šunys prisilaižytų jo iki soties“.

VII

[25] Dieve, tavo pergalės eitynes visi mato,
Dievo, mano Karaliaus, žygiavimą į savo šventovę.
[26] Giesmininkai priekyje, gale muzikantai,
tarp jų merginos muša būgnelius su žvangučiais.

68,17: *...kalną... Dievas išsirinko*: Zion{o} kalną.
68,19: *...aukštąjį kalną*: į dieviškąjį sostą – arba ant Ziono, arba danguje.

[27] „Susirinkę į sueigą pagarbinkit Dievą – VIEŠPATĮ
jūs, kurie esate iš Izraelio šaltinio!“
[28] Antai Benjamino žmonės, mažiausia kiltis, juos veda;
Judo didžiūnai su būriu savuoju,
Zebuluno vadai, Naftalio didikai.

VIII

[29] Siųsk, Dieve, savo galybę, –
galybę, Dieve, kurią parodei dėl mūsų
[30] Jeruzalėj iš savo Šventyklos,
kur karaliai tau dovanas neša.
[31] Drausk nendrių laukinį žvėrį,* tautas tu sudrauski –
tą stiprių jaučių ir veršių bandą,
kol ateis gūždamiesi su sidabro luitais.
Išblaškyk tautas, kurios mėgsta kariauti!
[32] Duoklėmis nešini ateis iš Egipto,
Kušas atskubės su dovanomis Dievui.

IX

[33] O, visų tautų žmonės, giedokite Dievui,
giedokite šlovės giesmę, Viešpačiui – {Sela}
[34] tam, kuris joja* dangaus skliautu,
pasaulio pradžioje sukurtu.
Štai griaudžia jo balsas – galingas balsas:
[35] „Pripažinkite Dievo galybę!“
Jo didybė gaubia Izraelį;
jo galios sklidinas dangaus skliautas.
[36] Pagarbią baimę kelia savo šventovėje Dievas –
Izraelio Dievas, –
jis teikia galybę ir jėgą tautai.
Žmonės, garbinkite Dievą!

68,31: *...nendrių laukinį žvėrį*: Egiptą. Žr. Ez 29,2-7.
68,34: *...kuris joja*: žr. 5-osios eilutės paaiškinimą.

69 Aimana*

[1] *Chorvedžiui.*
„Lelijų" melodija. Dovydo.

I

[2] Gelbėk mane, Dieve,
nes vandenys* kaklą man siekia.
[3] Klimpstu į dumbliną gelmę,
nėra kur kojai atsiremti.
Patekau į vandenis giliuosius
ir bangos mane skandina.
[4] Pavargau bešaukdamas pagalbos,
gerklė man išdžiūvo.
Akis pražiūrėjau,
belaukdamas tavo pagalbos.
[5] Daugiau negu plaukų man ant galvos yra žmonių,
kurie manęs be priežasties nekenčia.*
Juodina mane melais mano priešai;
jie stiprūs ir geidžia mane užmušti.
Argi turiu grąžinti, ko nesu pavogęs?

II

[6] Dieve, tu pažįsti mano kvailumą,
ne paslaptis tau mano kaltybės.*

69,1-37: Aimana, panaši į Ps 22. Psalmininkas aprašo savo sunkią būklę (I) ir nepelnytą gėdą (II), prašydamas Dievą jį apginti (III) ir nubausti jo priešus (IV); savo ruožtu jis atnašaus Dievui šlovės auką (V). Panašiai kaip prie Ps 51, taip ir čia psalmės gale yra pridėtos dvi eilutės, pranašaujančios Izraelio atkūrimą ir sugrįžimą iš Babilonijos tremties. Kadangi keletas eilučių yra cituojamos Naujajame Testamente su nuoroda į Kristų, Katalikų Bendrija šią psalmę laikė bent netiesiogiai mesijine.
69,2: *...vandenys:* įprastas nelaimės įvaizdis. Žr. Ps 18,5; 42,8; 88,8.
69,5: *...manęs be priežasties nekenčia:* paties Kristaus pakartotus šiuos žodžius visiškai patvirtino jo priešų neapykanta. Žr. Jn 15,25.
69,6: *...mano kvailumą ...mano kaltybės:* psalmininkas prisipažįsta, kad yra kaltas, bet ne tais nusikaltimais, kuriuos jam primeta priešai.

[7] Tenepatiria gėdos dėl manęs tie,
kurie pasikliauja tavimi, VIEŠPATIE, Galybių Dieve;
tegu dėl manęs rausti netenka,
garbinantiems tave, Izraelio Dieve!
[8] Juk dėl tavęs kentėjau užgaulę,
ir gėda dengė mano veidą.
[9] Savo giminėms tapau benamis,
svetimas vaikams savo motinos.
[10] Juk uolumas tavo Namams* lyg ugnis manyje liepsnoja
ir tau metami užgauliojimai ant manęs krinta.
[11] Už tai, kad pasninkavau ir raudojau,
žmonės mane šmeižia.
[12] Kad padariau savo drabužiu ašutinę,
jie iš manęs šaipos.
[13] Vartuose žmonės apie mane paskalas skleidžia,
smuklės lankytojai tyčiojas iš manęs dainuškom.

III

[14] Bet aš! Tau aš, VIEŠPATIE, meldžiuosi.
Suteik malonę, Dieve, manęs išklausyki,
žiūrėdamas savo didžio gerumo.
Ištikima savo pagalba
[15] trauk mane iš liūno, kad nenugrimzčiau,
gelbėk mane nuo priešų ir vandens gilybių.
[16] Neleisk tvano bangoms manęs paskandinti;
neleisk gelmėms manęs praryti;
neleisk Duobei virš manęs užsiverti.
[17] Atsiliepk man, VIEŠPATIE,
nes gera tavo ištikimoji meilė;
atsigręžk į mane iš savo didžio gailestingumo.

69,10: *...uolumas tavo Namams*: ryškiai pasireiškė Kristui apvalant Šventyklą. Žr. Jn 2,17.

[18] Neslėpk veido nuo savo tarno;
kenčiu – skubėk man atsiliepti.
[19] Prieik prie manęs, mane tu atpirki;
išvaduok mane nuo mano priešų!
[20] Tu žinai mano užgaules, negarbę ir gėdą;
tau pažįstami visi mano priešai.
[21] Užgaulės drasko širdį, neviltis nukamavo;
laukiu užuojautos, bet nesulaukiu,
ieškau paguodos, bet nerandu, kas paguostų.
[22*] Į mano maistą jie deda nuodo,
troškuliui numalšinti jie duoda man acto.

IV

[23] Jų pačių stalas* jiems spąstais tepavirsta,
ir pinklėmis – jų bendrams.
[24] Teaptemsta jiems akys, kad nieko nematytų;
tedreba nuolat jų strėnos.
[25] Išliek ant jų savo pyktį, –
tavo liepsnojantis įniršis juos teužgriūva.
[26*] Tegul nusiaubia jų stovyklą,
niekam neleisk gyventi savo palapinėje.
[27] Juk persekioja jie tą, kuris ištiktas tavo;
tam, kurį tu sužeidei, jie aitrina skausmą.
[28] Krauk jiems kaltę ant kaltės, –
savo išganymo dalies jiems neduoki.
[29] Tebūna jie ištrinti iš gyvųjų knygos,
į teisiųjų sąrašą tenebus įrašyti!

69,22: Pranašystė, išsipildžiusi, kai kenčiančiam Jėzui buvo duota kartaus gėrimo. Žr. Jn 19,28. ...*nuodo*: hebrajiškasis žodis ženklina kartaus ir nuodingo augalo syvus.
69,23: ...*stalas*: tik staltiesė, patiesta ant žemės. Užtat lengva ant jos paslysti.
69,26: Pritaikyta Judui. Žr. Apd 1,20.

V

[30] O aš esu nuskriaustas ir nelaimingas;
Dieve, pakelk mane ir gelbėk!
[31] Šlovinsiu Dievo vardą giesme,
aukštinsiu jį ir dėkosiu.
[32] Tai labiau patiks VIEŠPAČIUI negu galvijai,
negu raguoti jaučiai skeltanagiai.
[33] Nuskriaustieji matys tai ir džiūgaus;
jūs, kurie ieškote Dievo, būkite drąsūs!
[34] Juk VIEŠPATS girdi varguolius
ir neatstumia savųjų, vargstančių nelaisvėje.
[35] Tešlovina jį dangus ir žemė,
jūros ir visa, kas jose gyva!
[36] Tikrai Dievas išgelbės Zioną
ir atstatys Judo miestus.
Jo tarnai ten gyvens ir valdys kraštą;
[37] jo tarnų vaikai jį paveldės,
ir gyvens ten mylintys jo vardą.

70 Prašymas* Dievo pagalbos

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo. Atminimui.

[2] Dieve, ateik manęs gelbėti!
VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
[3] Tebūna nugalėti ir tepakrinka
tie, kurie į mano gyvastį kėsinas.
Tesitraukia ir tepatiria gėdą,
kurie pakenkti man geidžia.
[4] Tebūna apstulbę, kad pralaimėjo
tie, kurie sako: „Še tau! Še tau!“

70,1-7: Bemaž tokia pat kaip Ps 40,14-18.

[5] Tedžiūgauja ir tesilinksmina tavyje visi,
kurie tavęs ieško!
[6] Tavo išganymą branginantys tekartoja nuolat:
„Koks didis Dievas!“
[7] Vargšas esu ir beturtis, –
Dieve, skubėk man padėti!
Tu mano gelbėtojas ir pagalba, –
VIEŠPATIE, nedelski!

71 Neatstumk* manęs senatvėje

I

[1] Tavyje, VIEŠPATIE, užuovėjos ieškau, –
neleisk man niekada nusivilti!
[2] Teisus tu esi, ateik į pagalbą, išgelbėk,
atkreipk į mane savo ausį ir padėk man!
[3] Būk mano užuovėjos uola,
stipri tvirtovė man išgelbėt,
nes tu mano uola ir tvirtovė.
[4] Mano Dieve, išlaisvink mane iš nedorėlio rankų,
iš neteisingo ir žiauraus žmogaus gniaužtų.
[5] Juk tu mano viltis esi, Viešpatie;
nuo pat jaunystės, VIEŠPATIE, tavimi pasikliauju.
[6] Tau priklausiau dar net negimęs;
motinos įsčiose tu buvai mano ramstis.
Visada tau giedu šlovinančias giesmes.
[7] Daugeliui tapau iškalbingu ženklu*,
nes tu esi man stipri užuovėja.

71,1-24: Senatvėje psalmininkas, visuomet pasitikėjęs Viešpačiu, maldauja jo pagalbos (I) – dabar, kai yra suvargęs, persekiojamas (II); kiekviena ši dalis baigiama pažadu dėkingai šlovinti (žr. 8.14-16 eilutes); bemaž visa trečioji dalis – apie tą patį nepalaužiamą pasitikėjimą, kad Dievas išklausys maldą (III).
71,7: *...iškalbingu ženklu*: daugelis stebisi, kad psalmininkas yra taip varginamas, žiūri į jį kaip Dievo baudžiamą žmogų. Žr. Įst 28,46.

[8] Mano lūpos skelbia tavo šlovę,
garbina tave visą dieną.

II

[9] Neatstumk manęs, atėjus senatvei;
nepalik manęs, mano jėgoms senkant.
[10] Juk mano priešai prieš mane kalba,
tykodami mano gyvasties, tarias.
[11] Jie sako: „Vykitės jį ir pačiupkite,
nes nėra nė vieno, kuris jį gintų!
Dievas jį apleido!"
[12] Dieve, nuo manęs nesitolink;
mano Dieve, skubėk man padėti!
[13] Težūva mano užpuolikai nusivylę;
tesvilina panieka ir gėda
trokštančius mane pražudyti!
[14] O aš vilties niekada nenustosiu
ir nuolat didinsiu tavo šlovę.
[15] Mano lūpos bylos teisius tavo darbus,
apie tavo išganymą visada kalbėsiu,
nors ir nepajėgsiu to apsakyti.*
[16] Ateisiu šlovindamas didžius Viešpaties DIEVO darbus;
tavo gerumą minėsiu – vien tavo.

III

[17] Dieve, tu mokei mane nuo jaunystės,
ir aš iki šiolei skelbiu tavo nuostabius darbus.
[18] Tad neapleisk manęs, Dieve,
net sulaukusio žilos senatvės;
būk su manimi, kol skelbiu tavo galybę
visoms būsimoms kartoms.

71,15: *...nepajėgsiu to apsakyti*: psalmininkas jaučia, kad Dievo gerumas jam yra tiesiog nesuvokiamas.

[19] Tavo jėga ir tavo teisumas, Dieve, siekia dangų.
Tu padarei didžių dalykų;
Dieve, kas gali tau prilygti?
[20] Tu siuntei man daug kančių ir vargo,
bet mane vėl atgaivinsi,
iš žemės gelmių mane iškelsi.
[21] Daugiau garbės man suteiksi,
ir vėl mane paguosi.
[22] Ir aš tave šlovinsiu arfa
už tavo ištikimybę, mano Dieve,
skambinsiu lyra tau šlovės giesmę, Izraelio Šventasis.
[23] Kai giedosiu tau šlovės giesmę,
džiūgaus mano lūpos
ir tavo atpirkta visa mano gyvastis.
[24] Per visą dieną mano liežuvis
pasakos
apie tavo teisumą, kaip mano žūties ieškoję
buvo sugėdinti ir nugalėti.

72 Mesijo* Karalystė

[1] *Saliamono.*

I

Dieve, suteik savo teisingumo* karaliui
ir teisumo* – karaliaus sūnui*,

72,1-20: Ši linkėjimų karaliui psalmė turbūt iš pradžių buvo sukurta vieno iš Dovydo įpėdinių vainikavimo iškilmėms. Bet keletas posakių istoriniams izraeliečių karaliams tinka tik perkeltine prasme. Jų tikroji prasmė ir pilnatvė – tik Kristus. Užtat įprastinis psalmės aiškinimas leidžia ją teisingai laikyti mesijine psalme. Žemiškasis karalius – mesijas, arba pateptasis, – yra nuoroda į Dievo Mesiją – Pateptąjį. Hebrajiškieji veiksmažodžiai yra arba būsimojo laiko, arba liepiamosios nuosakos. Psalmės mintys siejasi su teisingu karaliaus valdymu (I), jo visuotiniu viešpatavimu (II), jo vargšų ir skriaudžiamųjų gynimu (III) ir karalystės gerove (IV).

72,1: *...teisingumo...teisumo*: dvi pagrindinės Šventojo Rašto sąvokos. Teisumas ženklina išganantį Dievo rūpinimąsi žmogumi, leidžiantį žmogui mylėti save ir

[2] kad teistų tavo tautą teisingai
ir tavo skriaudžiamuosius teisiai.
[3] Teteikia kalnai tautai gerovę,
teisumo atlygį tepatiria kalvos.
[4] Tegina jis tautoje skriaudžiamųjų bylą,
tegelbsti beturčių vaikus
ir tesutramdo engėjus.

II

[5] Tetveria jis taip ilgai kaip saulė
ir per kartų kartas lyg mėnulis.
[6] Jis bus tartum lietus jaunam atolui,
lyg lietaus gūsiai, laistantys žemę.
[7] Jo dienomis žydės visuotinė taika ir teisumas,
kol nebeliks mėnulio.

III

[8*] Teviešpatauja jis nuo jūros ligi jūros,
ir nuo Upės ligi žemės krašto.
[9] Klūpės prieš jį dykumos klajokliai,
jo priešai laižys žemės dulkes.
[10*] Duoklę mokės Taršišo ir Salų karaliai,
dovanas neš Arabijos ir Šebos valdovai.
[11] Visi karaliai jam pagarbą rodys,
jam tarnaus visos tautos.

---

artimą – kaip save patį. Dievo teisumas apreiškia žmogui ištikimą Dievo meilę. Teisingumas yra teisumo įgyvendinimas žmogaus gyvenime, visuomenėje ir aplinkoje. *...karaliui ...karaliaus sūnui*: turimas galvoje tas pats asmuo, t. y. ir jo tėvas buvo karalius. Karaliaus pareiga – rūpintis, kad būtų įgyvendintas Dievo rūpinimasis žmogumi, tauta, šalimi.

72,8: Nuoroda į anuometinį žmonių gyvenamą pasaulį – civilizaciją: nuo Viduržemio jūros lig Persijos įlankos – Rytinės jūros – ir nuo Eufrato – Upės – lig Salų ir pietvakarių Europos, anuomet laikomos žemės pakraščiu.

72,10: Taršišas ir Salos – Tolimieji vakarai. Žr. Ps 48,8. Šeba, arba Arabija, ir Seba – šiaurinės Afrikos karalystė – Tolimieji pietūs. Žr. 1 Kar 10,1.

IV

[12] Jis juk beturtį gelbsti, kai jo šaukias,
ir nuskriaustąjį, kuriam nepadeda niekas.
[13] Vargšais jis rūpinas ir bedaliais, –
gelbės beturčių gyvastį.
[14] Atpirks jų gyvastį iš jungo ir smurto;
jo akyse brangus bus jų kraujas.

V

[15] Tegyvuoja karalius!
Tebūna atiduotas jam Šebos auksas;
už jį visuomet tesimeldžia,
visą dieną palaiminimo jam teprašo.
[16] Tedžiugina kraštą javų apstybė;
tevilnija pasėliai ant kalnų viršūnių;
tebūna krašto derlius lyg Libano;
miestai žmonių teprisipildo kaip laukai žolynų.
[17] Amžinas tebūna karaliaus vardas;
tetveria jo garsas taip ilgai kaip saulė.
Juo palaiminti* tebūna visi žmonės,
teskelbia jį laimingu visos tautos.
[18*] Garbinkite VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą!
Tik jis vienas daro nuostabius darbus.
[19] Garbinkite šlovingą jo vardą per amžius!
Jo garbė pripildo visą pasaulį.
Taip tebūna! Taip tebūna!
[20*] Baigiasi Dovydo, Išajo sūnaus, maldos.

72,17: *...juo palaiminti:* arba *per jį visi žmonės gaus Dievo palaiminimus*, arba *visi žmonės tars jo vardą laiminant, sakydami: 'Būk taip palaimintas, kaip šis karalius'*: Žr. Pr 48,20.

72,18-19: Doksologija – pagarbinimas – Antrosios Psalmyno knygos gale. Redaktoriaus priedas. Žr. Ps 41,14.

72,20: Šis paaiškinimas rodo, kad kadaise Ps 72 buvo Dovydo psalmių rinkinio paskutinė psalmė.

C

TREČIOJI
KNYGA

73 Dievas* daro, kas teisu ir teisinga

[1] *Asafo psalmė.*

Iš tikrųjų Dievas yra geras teisiesiems, –
tiems, kurių širdys tyros.
[2] Bet man kojos beveik buvo pradėjusios pintis,
mano žingsniai bemaž slidinėjo,
[3] nes pavydėjau pagyrūnams,
matydamas tų nedorėlių sėkmę.

I

[4] Nedorėliams skausmo kęsti nereikia,
stiprus ir sveikas jų kūnas.
[5] Jų nenuvargina triūsas miruolių,
jie nesikamuoja kaip kiti žmonės.
[6] Užtat išdidumas yra jų karoliai,
smurtu lyg rūbu jie apsigaubia.

73,1-28: Panašiai kaip Ps 37 ir 49, šios išminties psalmės turinys yra Dievo teisingumo problema: kodėl nedorėliai klesti. Parodęs, kokia pavojinga gali būti mintis apie šį tariamą neteisingumą (žr. 1-3 eilutės), psalmininkas aiškiai nupasakoja nedorėlių gerovę, nors jie niekina Dievą (I), o dori žmonės kenčia (II); vienintelis problemos sprendimas – jis tai patiria iš paties Dievo – yra po mirties (žr. 17 eilutę), kur turtingo nusidėjėlio gerovė staiga pasirodys nieko verta (III), o dorieji bus amžinai Dievo Artume (IV).

7 Per akis užgriuvusius lašinius jie vos gali matyti;
nedorom užmačiom patvinę jų širdys.
8 Šaiposi jie ir piktžodžiauja;
engti kitus įžūliai grasina.
9* Prieš dangų jie burnoja,
žemėje jų liežuvis įžūliai įsakinėja.
10* Todėl net {Dievo} tauta į juos gręžias
ir naiviai tiki, ką jie byloja.
Šitaip jie sako: „Argi Dievas visažinis? –
Aukščiausiasis nesužinos, ką darom!"
12 Tokie yra tie nedorieji,
nesukdami sau galvos jie turtėja.

II

13 Tai gal veltui laikiau savo širdį tyrą
ir ploviausi rankas nekaltumui savo paliudyti?
14 Juk diena iš dienos kenčiu vargą,
nuplaki tu mane kas rytą.
15 Jeigu būčiau taręs: „Kaip anie, aš kalbėsiu", –
būčiau neištikimas buvęs tavo vaikų būriui.
16 Nors mėginau tai suprasti,
vis tiek man atrodė beviltiškas vargas,
17* kol neįžengiau į Dievo šventovę, –
tik įėjęs suvokiau, kas nutiks nedoriesiems.

III

18 Iš tikrųjų tu užvedi juos ant slidaus šlaito;
tu pastumi juos į žūtį.

73,9: Pažodžiui: *jie deda burnas į dangų,* t. y. *jie kalba, lyg būtų Dievas.*
73,10: Turimas hebrajiškasis tekstas nėra aiškus. Nedorėliai tyčiojasi iš teisingumo, o izraeliečiai neprieštarauja.
73,17: Psalmininkas dvasia įsiveržia į dangiškąją Dievo šventovę.

[19] Kaip staiga jie tampa nelaimingi!
Klaiko apimti jie, visiškai išnyksta.
[20] Kaip sapną po pabudimo, VIEŠPATIE,
taip tu paniekini tuos vaiduoklius.
[21*] Kadangi mano širdis buvo apkartus
ir jausmai užgauti,
[22] kvailas buvau ir nesupratingas –
tavo Artume buvau lyg keturkojis.

IV

[23] Todėl su tavimi visada aš būsiu, –
tu laikai mane už dešinės rankos.
[24] Tu vedi mane savo mokymu
ir galop priimsi mane į garbę.
[25] Danguje argi ne tu man spindėsi?
Turėdamas tave,
ko kito dar trokščiau ir žemėj?
[26] Kūnas trapus ir širdis silpnėja,
bet Dievas yra mano širdies uola
ir mano dalis per amžius.
[27] Juk iš tikrųjų, kas nuo tavęs atsitolina, tas pražūva;
neištikimiesiems tu padarai galą.
[28] O man gera būti arti Dievo;
prisiglaudžiau pas Viešpatį DIEVĄ,
kad apsakyčiau visus jo darbus.

73,20: *...kaip sapną po pabudimo*: teismui. Viešpats taip elgiasi su nedorėliais, lyg būtų užmigęs. Žr. Ps 78,65. Laikinas neteisingumas – tik blogas sapnas.
73,21-22: Psalmininkas prisimena tą laiką, kai piktinosi nedorėlių gerove.

74 Malda* tautos nelaimėje

[1] *Asafo poema.*

I

Kodėl, Dieve, mus atstumi amžiams?*
Kodėl tavo įniršis rusena ant avių tavo ganyklos?
[2] Atsimink savo seniai įsigytą bendriją –
giminę, kurią atpirkai sau kaip paveldą,
Ziono kalną, kur įsikūrei.
[3] Atsigręžk į begalinius griuvėsius –
į visus priešų smurto darbus šventovėje!
[4] Tavo priešai rėkavo šventoje sueigų vietoje;
padėjo ten savo ženklus.
[5*] Į medkirčius, kertančius girią,
jie atrodė panašūs.
[6] Savo kirviais ir kūjais jie sudaužė
visus drožtus jos puošmenis, –
[7] padegė ir su žeme sulygino tavo Šventyklą,
išniekino tavo Artumo buveinę.
[8] Širdyje sau jie sakė:
„Visiškai juos užvaldykim!“ –
ir sudegino krašte visus Dievo sueigų būstus.
[9] Savo ženklų* jau nebematom,
nėra daugiau jokio pranašo*,
ir niekas iš mūsų nežino, kiek tęsis.

74,1-23: Rauda dėl Šventyklos sunaikinimo. Babiloniečiai sunaikino Jeruzalės Šventyklą 587 m. prieš Kristų. Psalmininkas vaizdžiai aprašo baisų sunaikinimą, maldaudamas Dievą rūpintis savo tauta (I), prisimindamas nuostabiuosius Viešpaties darbus kuriant sau tautą (II); nuolankiai primena, kad Dievo garbei gresia pavojus dėl jo išrinktosios tautos likimo.
74,1: ...*amžiams*: atrodo, kad Šventykla buvo sunaikinta jau senokai.
74,5: Šios eilutės hebrajiškasis tekstas nėra aiškus.

[10] Dieve, ar ilgai dar tyčiosis priešai?
Nejau amžinai jie dergs tavo vardą?
[11] Kodėl atitraukei savo dešinę nuo mūsų?
Kodėl rankas laikai už nugaros susidėjęs?

II

[12] Betgi, Dieve, mano Karaliau nuo seno,
tu laimėjai mums daug pergalių mūsų žemėj.
[13*] Savo galybe tu perkirtai jūrą,
sutriuškinai jūros pabaisų* galvas.
[14] Tu sutraiškei Leviataną*,
pašėrei jo kūnu tyrų žvėris.
[15] Tau paliepus, ištryško šaltiniai ir srautai;
išdžiūvo neišsenkančios upės.
[16] Tu sukūrei dieną ir naktį;
tu padėjai į vietas mėnulį ir saulę.
[17] Visas žemės ribas tu nubrėžei;
padarei vasarą ir žiemą.
[18] Bet atsimink, VIEŠPATIE, kaip šaiposi priešas,
kaip nedorieji žmonės niekina tavo vardą.
[19] Neatiduok laukiniams žvėrims savo balandžio;*
neužmiršk amžinai savo nuskriaustųjų.
[20] Į savo Sandorą žvilgterk!
Mūsų krašto užkampiai pilni smurto lindynių.

74,9: *Savo ženklų...*: nuostabiųjų Dievo darbų, apreiškusių Dievo rūpinimąsi savo tauta per Išėjimą iš Egipto. *...jokio pranašo*: atrodo, kad Jeremijas ir Ezekielis arba jau buvo mirę, arba nebegyveno Jeruzalėje. Žr. Rd 2,9.

74,13-17: Šios eilutės turbūt buvo perimtos iš daug ankstesnės giesmės. Vaizdiniai, kuriais aprašoma Dievo kūrybinė jėga visatos pradžioje ir per Išėjimo iš Egipto įvykį, galėjo būti iš dalies perimti iš kanaaniečių raštijos. *...jūros pabaisų...Leviatan{ą}*: mitologiniai gyvūnai. Žr. Iz 27,1. Čia jie įasmenina vandens chaosą visatos kūrimo pradžioje. Žr. Ps 89,11.

74,19: *...laukiniams žvėrims savo balandžio*: balandis – Izraelio įvaizdis; laukiniai žvėrys – pikti Izraelio kaimynai.

[21] Tenesitraukia šalin nusivylę nuskriaustieji;
tešlovina tavo vardą beturčiai ir vargšai.
[22] Pakilk, Dieve, gink savo bylą;
atsimink, kaip nedorieji žmonės šaipos
iš tavęs visą dieną.
[23] Savo priešų rėkavimo neužmiršk;
prieš tave maištaujančių riksmai nesiliauja.

75 Dievas* teisia nedorėlius

[1] *Chorvedžiui.*
„Nesunaikink". Asafo psalmė. Giesmė.

I

[2] Dėkojame tau, Dieve, tikrai tau dėkojam,
šaukdamiesi tavo vardo,
apsakydami tavo nuostabius darbus.

II

[3] „Atėjus metui, kurį aš pats paskirsiu,
surengsiu teisingą teismą.
[4] Kai žemė ir visi jos gyventojai dreba,
jos šulus aš palaikau tvirtus. {Sela}
[5] Pagyrūnams sakau: 'Nesigirkit!'
o nedorėliams: 'Liaukitės savo ragus* kėlę!'
[6] Sakau jiems: 'Ragų* jūs nekelkit!
Liaukitės įžūliai burnoti!'"
[7] Juk ne iš rytų ir ne iš vakarų,
ne iš kalnų ir ne iš dykumos* {nuosprendis ateina}* –

75,1-11: Po įžanginės šlovės eilutės (I) girdimas Viešpaties žodis, pranašaujantis išdidžiųjų pasmerkimą (II); psalmininkas tai pakartoja ir plėtoja tą pačią mintį (žr. 6-9 eilutes), šlovindamas Dievą už pergalę prieš nusidėjėlius (III).
75,5-6.11: *ragus*: galybės įvaizdis. Žr. Ps 18,3.
75,7: *...ne iš kalnų ir ne iš dykumos*: ne iš pietų ir ne iš šiaurės. ...*{nuosprendis ateina}*: šiuo priedu verčiant užbaigiamas sąmoningai paliktas nebaigtas sakinys.

[8] tai Dievas – teisėjas;
vieną jis pažemina, kitą išaukština.
[9] Taurė* yra VIEŠPATIES rankoje,
pilna stipraus jo pykčio vyno.
Jis pila iš jos po gurkšnį, –
visi žemės nedorėliai gers ją iki dugno.

III

[10] O aš džiūgausiu per amžius;
giedosiu šlovės giesmę Jokūbo Dievui.
Visiems nedorėliams ragus* nulaušiu,
o teisiųjų ragai* bus išaukštinti.

76 Padėka* už pergalę

[1] *Chorvedžiui.*
Styginiams. Asafo psalmė. Giesmė.

I

[2] Judo žmonės pažįsta Dievą,
Izraelis garbina jo vardą.
[3] Jo palapinė pastatyta Saleme*,
jis gyvena ant Ziono kalno.
[4] Ten jis sulaužė lankų strėles ugningas,
skydus ir kalavijus – visus karo ginklus. {Sela}

75,9: ...*taurė*: žr. Ps 11,6. Čia taurė ženklina *Dievo pykčio taurę*, t. y. jo bausmę, kuri ištinka nusidėjėlius. Žr. Iz 51,17; Jer 25,15-29; 49,12; Ez 23,31-34. Vynas buvo maišomas su svaigalais. Žr. Iz 5,22; Pat 9,2.5.

76,1-13: Pergalės himnas, kuriame Jeruzalės pergalė priskiriama visų pirma Dievui (I). Jis nugalėjo priešą (II), atkeršijo už nuskriaustuosius (III). Užtat jam priklauso padėkos aukos (IV).

76,3: ...*Saleme*: Jeruzalėje. Šis senas miesto vardas turbūt čia vartojamas dėl panašumo į hebrajiškąjį žodį *šalom* – *taika*, arba *ramybė*. Žr. Pr 14,18; Žyd 7,1-2.

II

[5] Koks žėrintis esi tu, Dieve!
Koks didingas, grįžtantis iš kalnynų,
kur nugalėjai savo priešus.
[6] Narsūs jų kariai neteko visko, ką turėjo,
ir nūnai jie miega mirties viešpatijoj, –
visų galiūnų rankos buvo bejėgės.
[7] Tau pagrasinus, Jokūbo Dieve,
negyvi krito raiteliai ir jų ristūnai.

III

[8] O tu! Tu keli pagarbų šiurpą!
Tau įširdus, kas gali prieš tave atsilaikyti?
[9] Iš dangaus tarei savo nuosprendį;
žemė nutirpo iš baimės ir tylėjo,
[10] kai Dievas pakilo teisti,
gelbėti visų žemės kukliųjų. {Sela}

IV

[11] Juk ir nuožmiausi žmonės ims tave šlovint,
kai apsijuosi pykčio likučiais.
[12] Darykite įžadus ir juos vykdykit
VIEŠPAČIUI, savo Dievui!
Visi, aplinkui esantieji, neškite duoklę tam,
kuris kelia pagarbų šiurpą.
[13] Jis sutramdo didžiūnų išdidumą*,
pagarbią baimę įkvepia žemės karaliams.

76,13: *...didžiūnų išdidumą*: arba *drąsą*. Pažodžiui – *sutrupina* arba *sutramdo dvasią*.

77 Paguoda* nelaimėje

[1] *Chorvedžiui.*
Pagal Jedutūną. Asafo psalmė.

I

[2] Mano balsas kyla į Dievą, balsiai jo šaukiuosi;
mano balsas eina į Dievą, kad mane išgirstų.
[3] Savo nelaimės dieną Viešpačiui meldžiuosi, –
rankas tiesiu be poilsio visą naktį,
bet mano širdis paguodos neranda.
[4] Prisimenu Dievą ir vaitoju;
vis pagalvojęs, prarandu aš viltį.
[5] Akių man sudėti neleidi,
aš taip susirūpinęs, kad neištariu žodžio.
[6] Apie senovės dienas galvoju,
menu laikus ankstesniuosius.
[7] Su savimi per naktį kalbuosi,
mąstau ir savęs klausiu:
[8] „Ar jau amžiams atstūmė mus Viešpats
ir niekados mums nebus maloningas?
[9] Nejau jis nustos mus mylėjęs
ir amžinai jo pažadas liks neištesėtas?
[10] Argi užmiršo Dievas, kaip pasigailėti,
ir pykčio įniršyje nutildė savo gailestingumą?" {Sela}
[11] Tuomet tariau: „Mano kaltė,
kad Aukščiausiojo dešinė* atsimainė".

77,1-21: Pirmoji psalmės dalis yra rauda (I), čia psalmininkas apprauda turbūt ne savo nelaimę, bet tautos – Dievo užtemimą; antroji dalis (II) yra tipiškas šlovės himnas, jį kurdamas psalmininkas turbūt pasinaudojo senesniu himnu, norėdamas sugretinti dabartinę padėtį su garbingais Dievo veiksmais praeityje, ypač per Išėjimą iš Egipto.

77,11: *..Aukščiausiojo dešinė*: galingas Dievo vedimas ir globa. Ps 17,7; 18,36; Iz 41,10.

[12] Mąstau apie VIEŠPATIES darbus, –
taip atsimenu tavo ankstesnius stebuklus.
[13] Apmąstau visus tavo darbus
ir apsvarstau tavo veikimą.

II

[14] Visa, ką darai, Dieve, yra šventa;
kuris dievas yra toks didis kaip mūsų Dievas?
[15] Tu esi Dievas, darantis nuostabius darbus;
savo galybę tautoms tu apreiškei.
[16] Galingu mostu atpirkai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo ainius. {Sela}
[17] Dieve, vandenys tave pamatė,
vandenys pamatė tave ir pabūgo,
net jūros gelmės drebėjo.
[18] Debesys lietumi prapliupo,
tavo griausmu aidėjo padangės,
žaibavo visur tavo strėlės.
[19] Tavo perkūnas dardėjo lyg ratai,
tavo žaibai suplisko visatoj,
žemė drebėjo ir purtės.
[20] Tavo kelias ėjo per jūrą,
per galingus vandenis – tavo takas,
bet matomos buvo tavo pėdos.
[21] Kaip kaimenę tu vedei savo tautą
Mozės ir Aarono rankom.

78 Dievas* ir jo tauta

[1] *Poema. Asafo.*

Mano mokymo klausykis, mano tauta;
klausykis ausis ištempus mano burnos žodžių.
[2*] Atversiu burną pavyzdžiams prasmingiems,
senųjų amžių paslaptis atskleisiu –

[3] tai, ką girdėjome ir ką pažinom,
ką mūsų tėvai mums apsakė.
[4] Nuo savo vaikų to nepaslėpsime,
pasakosime būsimajai kartai
apie VIEŠPATIES galybę,
šlovingus jo darbus ir padarytus stebuklus.
[5] Jis davė įstatus Izraeliui,
Mokymą – Jokūbo palikuonims,
įsakydamas mūsų senoliams
perteikti savo vaikams,
[6] kad būsimoji karta jį pažintų –
jų vaikai, kurie dar ateis į pasaulį,
kad ir šie iš eilės savo vaikams apie jį bylotų,
[7] idant ir jie viltį Dievuje turėtų,
Dievo darbų neužmirštų,
bet jo įsakymų laikytųs,
[8] ir netaptų panašūs į savo senolius –
kartą užgaidžią ir maištingą,
kartą, kurios širdis išgverus,
o dvasia neišsaugojo ištikimybės Dievui.

78,1-72: Didaktinė – pamokomoji – psalmė, semianti pamokų iš Izraelio istorijos. Žr. Ps 106; 107. Po nuodugniai parengtos įžangos apie tikėjimo kraičio – Dievo elgesio su savo tauta – perdavimo svarbą (1-8 eilutės) psalmininkas moko, kad šiaurinė Izraelio karalystė tapo neištikima Dievui (I), lygiai kaip jų protėviai, kuriems Dievas darė nuostabius darbus Išėjimo iš Egipto metu (II) ir keliaujant per dykumą (III); anie protėviai buvo nubausti, kad tarnavo Dievui tik lūpomis, nors ir buvo patyrę jo galybę matydami Egipto rykštes ir kelionėje į Pažado Žemę (IV); taip Dievas atmetė ir jų palikuonis – šiaurinės karalystės izraeliečius (V) ir išsirinko Judą su Dovydo dinastija (VI).

78,2: Ši eilutė Mato evangelijoje pritaikoma Jėzaus mokymui palyginimais (žr. Mt 13,35). Prasmingi pavyzdžiai – palyginimai – turi gilesnę prasmę, kuri suvokiama lyginant. Čia visa psalmė yra palyginimas. Psalmininkui svarbu atskleisti senųjų amžių – tikėjimo protėvių istorijos pamokas.

I

[9] Efraimo* sūnūs, lankais ir strėlėmis ginkluoti,
pabėgo iš mūšio.
[10] Dievo Sandoros jie nesilaikė,
pagal jo Mokymą atsisakė gyventi.
[11] Užmiršo jie, ką jis buvo padaręs,
apreikštus jiems nuostabius darbus.
[12] Jų protėvių akyse Dievas darė stebuklus
Zoano lygumoje*, Egipto žemėj.
[13] Jis padarė taką per jūrą ir juos vedė,
sutelkęs tako vandenis tartum į pylimą.
[14] Debesiu vedė juos dieną,
o per visą naktį – ugnies pašvaiste.
[15] Jis perskėlė dykumoje uolą
ir davė apsčiai jiems vandens tarsi iš bedugnės.
[16] Jis paliepė trykšti iš uolos upeliams
ir leido vandenį srautais.

II

[17] Betgi jie nesiliovė Dievui nusidėję
ir maištą tyruose prieš Aukščiausiąjį kėlė.
[18] Tyčia ėmė gundyti Dievą,
įnoringai reikalaudami maisto.
[19] Jie burnojo prieš Dievą ir sakė:
„Argi Dievas galės mums stalą dykumoje padengti?
[20] Teisybė, jis taip sudavė į uolą,
kad ištryško vanduo ir tekėjo srautais.
Bet argi jis galės parūpinti mums ir duonos,
ir duoti mėsos savo tautai?“

78,9: *Efraimo...*: svarbiausioji šiaurinės Izraelio karalystės giminė. Čia šiuo vardu ženklinama visa šiaurinė karalystė.

78,12.43: *...Zoano lygumoje*: miestas Nilo deltoje, Egipto sostinė izraeliečių Išėjimo iš Egipto metu.

[21] Tai girdėdamas, VIEŠPATS įširdo,
liepsnos plykstelėjo virš Jokūbo,
kaupėsi jo pyktis ant Izraelio, –
[22] nes jie Dievu netikėjo,
nepasikliovė gelbstinčia jo galybe.
[23] Vis dėlto jis aukštoms padangėms įsakė
ir dangaus duris atidarė, –
[24] valgoma mana ant jų lijo,
grūdai iš dangaus jiems byrėjo.
[25] Miruoliai valgė galingųjų* duoną,
Dievas davė jiems maisto ligi soties.
[26] Jis pažadino padangėse rytį,
savo galybe išjudino pietį;
[27] ėmė lyti ant jų mėsa lyg dulkėm,
sparnuočiais – tarsi pamario smilties grūdeliais;
[28] jis nutupdė juos į stovyklą, –
visur, kur buvo palapinės.
[29] Žmonės valgė ligi soties,
nes Dievas jiems davė,
ko taip įnoringai jie troško.
[30] Bet jiems dar nespėjus savo įnorių numalšinti, –
jiems dar tebevalgant, –
[31] Dievo pyktis ant jų pakilo.
Jis užmušė jų stipriuosius,
išguldė rinktinius Izraelio vyrus.

III

[32] Ir vis tiek jie nuodėmes darė,
nors tiek stebuklų Dievas parodė,
juo nepasikliovė.

78,25: ...*galingųjų*: angelų – pagal graikiškąjį Septuagintos vertimą. Žr. Išm 16,20; Ps 103,20.

[33] Todėl jų dienos prapuolė lyg rūkas
ir staigia žūtimi baigės jų gyvenimo metai.
[34] Tik šitaip Dievo baudžiami,
jie vėl bėgo prie jojo glaustis,
atgailaudavo ir nuoširdžiai Dievo ieškojo,
[35] atsiminė, kad jų uola yra Dievas,
Dievas Aukščiausiasis jų atpirkėjas.
[36] Bet jie apgaudinėjo jį savo burna,
liežuviu jam melavo.
[37] Jam ištikimos nebuvo jų širdys,
jo Sandoros jie nesilaikė.
[38] Betgi Dievas savo gailestingumu atleisdavo kaltę,
nenorėdamas jų sunaikinti,
dažnai jis sutramdydavo savo pyktį
ir neišliedavo viso savo įniršio.
[39] Jis atsimindavo, kad jie tik trapūs žmonės,
lyg dvelktelėjimas nuskriejančio vėjo.

IV

[40] Kiek kartų prieš jį dykumoje jie maištavo
ir liūdino jį tyruos!
[41] Jie gundė ir gundė Dievą,
Izraelio Šventajam uždavė širdį.
[42] Jie užmiršo jo didžią galybę ir dieną,
kada jis atpirko juos nuo engėjo,
[43] kai Egipte parodė savo ženklus
ir Zoano lygumoje* nuostabius darbus.
[44] Jis krauju pavertė srūvantį vandenį jų upių,
egiptiečiai nebeturėjo vandens gerti.
[45] Jis ištiko juos spiečiais kamuojančių musių
ir varlėmis, kurios nuniokojo kraštą.
[46] Jis atidavė skėriams jų pasėlius,
o triūso derlių – žiogams ėdikams.

[47] Jis sunaikino ledų kruša jų vynuogynus,
o šalna – medžius sikamoro.
[48] Ledais jis nučaižė jų kaimenes,
o galvijus – žaibų kirčiais.
[49] Jis ištiko juos savo liepsnojančiu įniršiu, –
pykčiu, apmaudu ir nelaime –
gauja žūties nešėjų.
[50] Jis netramdė savo įniršio, –
negelbėjo jų nuo mirties, o maru užleido.
[51] Visus Egipto pirmagimius jis išguldė,
Hamo palapinėse vyrijos pirmienas.
[52] Tada jis lyg avis išsivedė savo tautą,
tarsi kaimenę vedė per dykumą.
[53] Jis vedė juos saugiai, –
nebuvo jiems ko bijoti, –
nes jų priešus paskandino jūra.
[54] Jis atvedė juos į savo šventąją žemę,
prie kalno, kurį jo dešinė įsigijo.
[55] Jiems įeinant, jis svetimas tautas išvarė,
o jų palapinėse įkurdino Izraelio gentis
ir padalijo Izraelio giminėms jų kraštą,
paskirdamas joms dalį matavimo virve.

V

[56] Bet jie maištavo prieš Dievą Aukščiausiąjį ir jį gundė,
jo įsakų nesilaikė.
[57] Jie atsimetė, buvo neištikimi kaip ir jų senoliai, –
sukniubo lyg nepatikimas lankas.
[58] Pykdė jie Dievą savo aukštumų alkais,
o savo stabais žadino jo pavydą.
[59] Dievas tai matė ir buvo įniršęs, –
jis visiškai atmetė Izraelį.

[60] Jis paliko savo Padangtę Šilo'e – Namus,
kuriuose buvo tarp žmonių gyvenęs;
[61] leido savo galybei* eiti į nelaisvę,
savo garbei patekti į priešo gniaužtus.
[62] Jis atidavė savo tautą kalavijui;
įpykęs ant savo paveldo.
[63] Ugnis surijo jų jaunuolius,
o merginos neturėjo jaunikių.
[64] Krito kunigai nuo kalavijo,
jų našlės raudų negiedojo.

VI

[65] Tada Viešpats pabudo tarsi iš miego,
kaip vyno išjudintas galiūnas.
[66] Jis išvaikė savo priešus,*
ilgam užtraukė jiems pralaimėjimo gėdą.
[67] Jis atmetė Juozapo palapinę, –
Efraimo giminės atsisakė, –
[68] bet pasirinko jis Judo gentį,
Ziono kalną, kurį taip pamilo.
[69] Jis pastatė savo šventovę lyg danguje buveinę,
tarytum pačią žemę, ją įtvirtino amžiams.
[70] Jis išsirinko Dovydą, savo tarną,
ir pasiėmė jį iš ganyklų.
[71] Atsivedė Dovydą nuo avių žindenių,
kad ganytų jo tautą Jokūbą, jo paveldą Izraelį.
[72] Jis ganė juos širdimi dorybinga,
įgudusia ranka juos vedė.

78,61: ...*savo galybei*: Sandoros Skryniai.
78,66: *Jis išvaikė savo priešus*: pažodžiui – *Jis trenkė savo priešams į nugarą*. Žr. 1 Sam 5,6.9.

79 Jeruzalės* ir Šventyklos sunaikinimas

[1] *Asafo psalmė.*

I

Dieve, tavo paveldą tautos užpuolė, –
jie suteršė tavo Šventyklą,
o Jeruzalę pavertė griuvėsiais.
[2] Tavo tarnų lavonus jie paliko plėšyti paukščiams,
tavo ištikimųjų kūnus – žemės žvėrims draskyti.
[3] Jeruzalėje jų kraują kaip vandenį liejo,
ir nebuvo kam juos palaidot.
[4] Patyčia mes tapome savo kaimynams, –
niekina mus ir išjuokia iš visų pusių.

II

[5] Ar ilgai dar, VIEŠPATIE? Nejau amžinai tu pyksi?
Nejau pavydus tavo pyktis šėls lyg liepsnos?
[6] Išliek savo pyktį ant tautų, kurios tavęs nepripažįsta,
ir ant karalysčių, kurios tavo vardo nesišaukia.
[7] Juk jos išžudė Jokūbo palikuonis
ir nuniokojo jų kraštą.

III

[8] Nebausk mūsų už protėvių kaltybes, –
teskuba tavo gailestingumas mūsų pasitikti,
nes neviltis mus apsupo.
[9] Padėk mums, Dieve, gelbėk mus
savo vardo garbei!
Išgelbėk mus ir atleisk mūsų nuodėmes
dėl savo vardo!

79,1-13: Tautos rauda dėl priešų sunaikintos Jeruzalės ir Šventyklos. Psalmė sietina su babiloniečių invazija 587 m. prieš Kristų. Žr. Ps 74. Žmonės apurauda sunaikinimą ir žudynes mieste (I), prašo Dievą atkeršyti už tai ir atleisti jiems nuodėmes (II) savo vardo šlovei (III); jei Dievas išlaisvins paimtus į nelaisvę izraeliečius, žmonės dėkos jam amžinai (IV).

[10] Kodėl tautos turėtų sakyti: „Kurgi tas jų Dievas?"
Mums matant tepatiria tautos,
kad atkeršiji už savo tarnų kraujo praliejimą.

IV

[11] Tepasiekia tave belaisvių aimanos, –
išlaisvink pasmerktuosius mirti,
kaip dera tavo didžiai galybei.
[12] VIEŠPATIE, mūsų kaimynams atlygink septyneriopai
už kiekvieną tau mestą įžeidimą!
[13] Tada mes – tavo tauta, tavo ganyklos avys –
amžinai tau dėkosim,
per kartų kartas skelbsime tavo šlovę.

80 Malda* už tautą

[1] *Chorvedžiui.*
„Lelijų" melodija. Asafo liudijimas. Psalmė.

I

[2] Klausykis, Izraelio Ganytojau,
kuris vedi Juozapą lyg kaimenę!
Tu, kuris sėdi soste ant kerubų, sušviski
[3] Efraimui, Benjaminui ir Manasui!
Parodyk savo galybę,
skubėk mūsų gelbėt!
[4] O Dieve, pastatyk vėl mus ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,*
ir mes išgelbėti būsim!

80,1-20: Prašoma Dievo pagalbos Izraeliui, ypač šiaurinėms giminėms (I), nes jos yra priešų engiamos (II); kadaise jos buvo Dievo mylimas vynmedis (III), bet dabar šis vynuogynas yra nuniokotas (IV); užtat ir prašoma Dievo pagalbos (V).
80,4.8.20: *Tešviečia mums tavo veidas...*: būk mums gailestingas, t. y. teskaidrina mūsų gyvenimą tavo maloningas šypsnys.

II

[5] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, ar ilgai degsi pykčiu,
kai tavo tauta tave maldauja?
[6] Tu valgydinai juos skausmo duona,
iš didelės ašarų taurės juos girdei.
[7] Tu padarei mus pajuoka kaimynams,
tyčiojasi iš mūsų priešai kiek patinka.
[8] O Galybių Dieve, pastatyk mus ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,*
ir mes išgelbėti būsim!

III

[9] Tu perkėlei vynmedį* iš Egipto
ir pasodinai jį, kitas tautas išvaręs.
[10] Tu paruošei vietą jam augti;
įleidęs giliai šaknis, jis paplito po visą kraštą.
[11] Savo paūksme uždengė kalnus,
savo šakomis nustelbė galinguosius kedrus.
[12] Savo šakas išskėtė ligi Jūros*
ir savo atžalas – ligi Upės*.

IV

[13] Kodėl nugriovei vynmedžio aptvarą?
Nūnai kiekvienas praeivis jo vynuoges skina,
[14] o šernai jį knisa
ir laukiniai gyvuliai aplinkui ganos.
[15] Atsigręžk į mus, Galybių Dieve!
Pažvelk į mus iš dangaus, pasižiūrėki,
tuo vynmedžiu pasirūpink.

80,9: *...vynmedį*: dažnas Izraelio – Dievo tautos – įvaizdis. Žr. Iz 5,1-7; 27,2-3; Jer 2,21; Oz 10,1; Mt 21,23.

80,12: *...ligi Jūros...ligi Upės*: ligi Viduržemio jūros; ligi Eufrato upės. Žr. Ps 72,8 ir paaiškinimą.

[16] Ateik ir globok, ką tavo dešinė pasodino,
jauną kamieną, kurį išauginai sau stiprų.

V

[17] Mūsų priešai jį degino ir kapojo, –
pažvelk piktai į juos ir sunaikinki!
[18] Suteik pagalbą savo dešinės vyrui –
žmogaus sūnui, kurį išauginai sau stiprų!
[19] Tada mes nuo tavęs daugiau nesitrauksim,
laikyk mus gyvus, kad šlovintume tavo vardą!
[20] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, pastatyk mus ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,*
ir mes išgelbėti būsim!

81 Šventės* giesmė

[1] *Chorvedžiui.*
Kaip „Gitita". Asafo.

A

[2] Džiugiai giedokite Dievui, mūsų gynėjui,
šaukite iš džiaugsmo Jokūbo Dievui!
[3] Užveskite giesmę ir muškite būgnelius su žvangučiais,
pritarkite švelniai lyromis ir arfom.
[4] Pūskite ragą* jaunaty ir pilnaty, –
mūsų šventės dieną.

81,1-17: Dvi skirtingos dalys. Pirmoji dalis (A) yra trumpa giesmė, giedota Palapinių iškilmių metu. Antroji dalis (B) yra dieviškas pranašavimas, čia Viešpats primena žmonėms, kad jis išvedė juos iš Egipto ir tuo metu jiems įsakė negarbinti kitų dievų, tik jį vieną (B I); jis baudė juos už neištikimybę, bet jeigu jie paklus, suteiks jiems pergalę ir gerovę (B II).

81,4: *Pūskite ragą...*: ragu – senovės trimitu – buvo duodamas ženklas pradėti šventę. Šio papročio buvo laikomasi įvairių švenčių proga, bet galiojo ir ypatingas įsakas pūsti ragą pirmąją mėnesio dieną – jaunaties dieną, – o ypač pirmąją

[5] Juk tai įstatas Izraeliui,
įsakas Jokūbo Dievo.
[6] Jis davė jį Juozapo giminei,
jai išėjus iš Egipto žemės.

B

I

Girdžiu balsą, kurio nepažinojau:*
[7*] „Nuėmiau naštą nuo tavo pečių,
išlaisvinau tavo rankas nuo pintinės*.
[8] Varge šaukeisi manęs,
ir aš tave išgelbėjau;
nematomas griaustiniu tau bylojau;
mėginau tave prie Meribos šaltinių. {Sela}
[9] Klausykis, mano tauta, tave įspėju!
O Izraeli, kad tu manęs paklausytum!
[10] Neturėsi jokio kito dievo,
prieš svetimą dievą kniūbsčias nepulsi!
[11] Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės.
Atverk plačiai savo burną,* aš ją pasotinsiu".

II

[12] „Bet mano tauta nenorėjo manęs klausyti;
Izraelis nenorėjo man paklusti.

---

dieną septintojo mėnesio, per kurio pilnatį – penkioliktąją dieną – buvo švenčiama iškilmingoji Palapinių šventė. Žr. Kun 23,24.34-43; Sk 10,10; 29,1.12.

81,6: *Girdžiu balsą, kurio nepažinojau*: šiuos žodžius taria pranašas. Paskui jis kalba Dievo vardu.

81,7: Nuoroda į izraeliečių išgelbėjimą iš Egipto vergijos. ...*nuo pintinės*: nuo molio nešimo plytoms gaminti. Žr. Iš 1,14.

81,11: *Atverk plačiai savo burną...*: Dievas sako žmonėms, kad patenkins visus jų norus, nors jie būtų ir labai dideli.

[13] Užtat leidau jiems sekti savo užkietėjusias širdis
ir pagal savo užmačias elgtis.
[14] O, kad mano tauta manęs paklausytų,
kad Izraelis mano keliais eitų!
[15] Tučtuojau aš nugalėčiau jų priešus,
prieš jų engėjus vėl ranką pakelčiau.
[16] Kurie nekenčia VIEŠPATIES, gūšis iš baimės, –
amžinas bus jų pražuvimas.
[17] O tave brandžiausiais kviečiais aš maitinčiau
ir uolų medumi* tave džiuginčiau."

82 Dievas* – visagalis Valdovas

[1] *Asafo psalmė.*
Dievas užima savo vietą dieviškoje taryboj,
dievų sueigoje jis teisia:*

I

[2] „Ar ilgai dar teisite neteisingai
ir būsite šališki nedoriesiems?
[3] Silpnuosius ginkite ir našlaičius,
saugokite vargdienių ir beturčių teises!
[4] Gelbėkite silpnuosius ir beturčius,
iš nedorėlių nagų juos ištraukit!"

II

[5] „Kokie jie neišmanėliai! Kokie bepročiai!
Nedorais keliais jie vaikšto, –
teisingumo pamatai* žemėje griūva!

81,17: *...uolų medumi*: nepaprastas medaus apstas. Žr. Jl 4,18.

82,1-8: Psalmininkas rodo patį Dievą (1-oji eilutė), priekaištaujantį neteisingiems teisėjams (I) ir juos teisiantį (II). Trumputė malda, prašanti visuotinio teisingumo, užbaigia psalmę (8-oji eilutė). Žr. Iz 3,13-17.

82,1: *...dievų sueigoje*: sueigoje žemiškų teisėjų, kurie yra panašūs į Dievą savo pareigomis įgyvendinti teisingumą žemėje. Žr. Ps 58,2.

82,5: *...teisingumo pamatai*: teisingumo ir dorovės pagrindai. Žr. Ps 11,3.

6* 'Esate dievai, – aš sakiau, –
jūs visi Aukščiausiojo sūnūs'.
7 Tačiau numirsite kaip žmonės*,
krisite kaip kiekvienas didžiūnas."
8* Pakilk, Dieve, ir teiski žemę,
nes tau priklauso visos tautos!

83 Tautos* malda gresiant priešų sąjungai

1 *Giesmė. Asafo psalmė.*

I

2 Dieve, netylėki!
Nebūk man kurčias, nebylus, o Dieve!
3 Juk štai tavo priešai maištauja, –
galvas pakėlė, kurie tavęs nekenčia.
4 Jie rengia sąmokslus prieš tavo tautą,
prieš tavo globotinius tarias.
5 „Eime, – jie sako, –
sunaikinkime šią tautą;
ir nebus daugiau minimas Izraelio vardas!"
6 Iš tikrųjų sąmokslauja jie vieningai,
prieš tave jie sąjungą sudaro –
7* Edomo ir išmaelitų tautos,
Moabas ir hagritai,

82,6: Pats Jėzus paaiškina šiuos žodžius: *Taigi {Įstatymas} vadina dievais tuos, kuriems skirtas Dievo žodis, ir Raštas negali būti panaikintas* (Jn 10,34-35).

82,7: *...kaip žmonės*: kaip visi žmonės.

82,8: Ši eilutė sietina su Kristumi, kuriam buvo duota teisti visą pasaulį. Žr. Jn 5,22.

83,1-19: Psalmininkas prašo Dievo pagalbos prieš galingą priešiškų tautų sąjungą (I – 2-5 eilutės), išvardija tautas (I – 6-9 eilutės); jis prašo Dievą nugalėti jas, kaip nugalėjo senuosius Izraelio priešus (II – 10-13 eilutės) ir jas visiškai sunaikinti (II – 14-19 eilutės).

83,7-9: Išskyrus asirus, visos šios tautos buvo izraeliečių kaimynai: hagritai – pusiau klajoklių giminė, gyvenusi dykumoje į rytus nuo Amono ir Moabo – žr. 1 Kr 5,10.19-20. Gebalas buvo kalnuota sritis į pietus nuo Negyvosios jūros.

[8] Gebalas, Amonas ir Amalekas,
Filistija ir Tyro gyventojai.
[9] Asirija irgi prie jų prisidėjo,
Loto vaikams stiprią paramą teikia. {Sela}

II

[10*] Padaryk jiems, ką padarei Midjanui,
Siserai ir Jabinui prie Kišono upės.
[11] Tu nugalėjai juos prie Ein-Doro, –
jų lavonai laukams mėšlu tapo.
[12] Pasielk su jų didžiūnais, kaip su Orebu ir Zeebu;
su visais jų vadais, kaip su Zebahu ir Zalmuna.
[13] „Užimkime Dievo pievas, –
sakė jie, – sau į paveldą!"
[14] O mano Dieve, išblaškyk juos lyg dulkes,
tarsi pelus nešiojamus vėjo.
[15] Kaip ugnis, nusiaubianti mišką,
kaip liepsna, nusvilinanti kalnus,
[16] taip savo vėtra tu juos gainiok
ir savo viesulu kelki jiems klaiką!
[17] Tegu parausta jiems veidai iš gėdos,
kad imtų ieškoti, VIEŠPATIE, tavo vardo!
[18] Tebūna nugalėti ir amžinai kamuojami baimės, –
sugėdinti jie visiškai težūva.
[19] Težino, kad tu vienas, kurio vardas VIEŠPATS,
Aukščiausias esi visoje žemėje.

84 Šventyklos* ilgesys

[1] *Chorvedžiui.*
Kaip „Gitita". Koraho sūnų psalmė.

83,10-13: Apie čia užsimintus istorinius įvykius žr. Ts 4-8.

84,1-13: Nors ši psalmė stiliumi ir turiniu yra panaši į Ps 42-43, ji priklauso rinkiniui *Šventųjų kelionių psalmių*, kurios buvo giedamos keliaujant į Šventyklą metinių

I

[2] Galybių VIEŠPATIE, kokios mielos tavo buveinės,
[3] ilgiuosi, trokštu VIEŠPATIES šventovės kiemų;
mano širdis ir kūnas gieda iš džiaugsmo gyvajam Dievui.
[4*] Net žvirblis namus sau atranda
ir kregždė lizdą savo jaunikliams
prie tavo aukurų, Galybių VIEŠPATIE,
mano Karaliau ir mano Dieve.
[5] Kokie laimingi, kurie tavo Namuose gyvena,
visada tave šlovindami giesme! {Sela}

II

[6*] Laimingas žmogus, užuovėją tavyje atradęs,
kurio širdis yra pakeliui į Ziono kalną.
[7] Jie eina per Bakos slėnį,
laikydami jį šaltinių vietove,
tartum ankstyvieji lietūs būtų palaimos jį pripildę.
[8] Eidami jie stiprėja;
jie matys dievų Dievą Zione.

III

[9] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, išgirsk mano maldą;
klausykis, Jokūbo Dieve! {Sela}
[10] Dieve, maloniai pažvelk į mūsų skydą*,
pasižiūrėk į savo pateptojo veidą!

švenčių proga. Psalmininkas išsako savo aistringą ilgesį aplankyti Viešpaties Namus (I), pabrėžia, kokie laimingi tie, kurie gyvena Jeruzalėje ar bent turi progos dalyvauti šventoje kelionėje į Jeruzalę (II); užtat jis prašo Dievą suteikti jam tą malonę (III).

84,4: Apvaizdusis Dievas rūpinasi net padangių paukščiais (žr. Mt 8,20), juo labiau jis suteiks savo Šventyklos ir aukurų užuovėją žmonėms, kurie ilgisi ir trokšta jo Artumo.

84,6-8: Šių eilučių hebrajiškasis tekstas nėra aiškus.

84,10: ...*į mūsų skydą*: karalių. Žr. Ps 89,19.

[11] Juk viena diena tavo kiemuos yra vertesnė,
negu kur kitur – tūkstantis.
Verčiau gulėčiau prie Dievo Namų slenksčio,
negu gyvenčiau nedorėlių būstuos.
[12] Juk VIEŠPATS Dievas yra ir saulė, ir skydas;
jis teikia malonę ir garbę.
VIEŠPATS nešykšti nieko tiems,
kurie dorai gyvena.
[13] Galybių VIEŠPATIE, koks laimingas žmogus,
kuris tavimi pasikliauja!

85 Malda* už taiką

[1] *Chorvedžiui.*
Koraho sūnų psalmė.

I

[2] VIEŠPATIE, tu gailestingas savo kraštui;
parvedi namo Jokūbo belaisvius.
[3] Tu atleidi savo tautos kaltę,
sunaikini visas jų nuodėmes. {Sela}
[4] Tu sutramdai visą savo pyktį,
malšini savo liepsnojantį įniršį.

II

[5] Atgaivink mus vėl, mūsų išgelbėjimo Dieve,
savo apmaudą atšauki.
[6] Argi amžinai ant mūsų pyksi?
Nejau per kartų kartas tu nirši?

85,1-14: Padėkoję Dievui už suteiktą palaimą (I), žmonės maldauja pašalinti užgriuvusius sunkumus (II); paskui pranašas jiems paskelbia apie būsimą gerovę, kurią Viešpats jam apreiškė (III). Psalmė atspindi sąlygas, susidariusias Judėjoje ankstyvuoju potremtiniu laikotarpiu – V a. prieš Kristų. Žr. Ag 1,5-11; 2,6-9; Mal 3,13-21.

[7] Tikrai tu mus vėl atgaivinsi,
kad tavo tauta tavyje džiaugtųs.
[8] VIEŠPATIE, parodyk mums savo ištikimąją meilę
ir mus išgelbėk!

III

[9] Klausausi*, ką Dievas, VIEŠPATS, kalba;
jis skelbia ramybę savo tautai – savo ištikimiesiems,
jeigu jie negrįš į savo kvailystę.
[10] Tikrai jo išgelbėjimas ranka pasiekiamas tiems,
kurie jo pagarbiai bijo,
kad jo Garbė* mūsų krašte pasiliktų.
[11*] Susitiks tiesa ir ištikimoji meilė,
bučiuosis ramybė ir teisumas.
[12] Žels tiesa iš žemės,
žvelgs iš dangaus Dievo teisumas.
[13] Tikrai VIEŠPATS suteiks, kas yra gera,
ir mūsų žemė duos gausų derlių.
[14] Žengs jo priekyje teisumas, –
padarys taką jo žingsniams.

86 Malda* varge

[1] *Dovydo malda.*

I

VIEŠPATIE, atsuk ausį ir mane išklausyki,
nes esu vargšas ir beturtis.

85,9: *Klausausi...*: pranašas klausosi Dievo apreiškimo. Žr. Hab 2,1.
85,10: *...Garbė*: hebrajiškai *kabod* – t. y. Artumas. Dievo Artumas paliko Šventyklą, kai ją sunaikino babiloniečiai. Žr. Ez 11,23. Nūn jis sugrįžta į Šventąją Žemę. Žr. Ag 2,9.
85,11-13: Čia visuomeninės dorybės poetiškai įasmeninamos kaip sugrįžtančio karaliaus dvariškiai.
86,1-17: Prašymas padėti (I ir III) perdalytas įterpta trumpa šlovės giesme (II).

[2] Apsaugok mano gyvastį, tau aš atsidavęs;
tu, mano Dieve, gelbėk savo tarną, kuris tavimi vilias.
[3] Būk, VIEŠPATIE, man gailestingas,
visą dieną tavęs šaukiuosi.
[4] Pralinksmink savo tarną,
VIEŠPATIE, tau meldžiuosi.
[5] Juk tu, VIEŠPATIE, esi atlaidus ir geras,
pilnas ištikimos meilės visiems, kurie tavęs šaukias.
[6] VIEŠPATIE, mano maldos tu klausykis,
išgirsk mano maldavimą pasigailėti.
[7] Vargo dieną tavęs aš šaukiuosi,
nes tu išklausai mano maldą.

II

[8] Nėra nė vieno kaip tu* tarp dievų, Viešpatie,
ką tu padarei, nė vienas nėra padaręs.
[9] Visos tautos, kurias tu sukūrei,
ateis ir tau, Viešpatie, lenksis, –
jos šlovins tavo vardą.
[10] Juk tu – didis ir darai nuostabius darbus, –
vienas tu esi Dievas.

III

[11] VIEŠPATIE, mokyk mane savo kelio,
juo ištikimai pas tave eisiu;
mokyk mano širdį tavo vardo pagarbiai bijoti.
[12] Dėkosiu tau visa širdimi, Viešpatie, mano Dieve,
ir šlovinsiu tavo vardą per amžius.
[13] Juk didi man tavo ištikimoji meilė,
iš Šeolo gelmių išgelbėjai mano gyvastį.

86,8: *...nė vieno kaip tu*: tarp tų, kuriuos pagonys vadina *dievais*. Psalmininkas tikrai paneigia jų buvimą. Žr. 10-ąją eilutę; taip pat ir Iš 15,11; Įst 4,7.

[14] Dieve, įžūlūs žmonės prieš mane sukilo,
niekšų būrys mano gyvasties tyko –
tai žmonės, kurie tavęs negerbia.
[15] Bet tu, Viešpatie, esi malonus ir gailestingas,
visada kantrus ir ištikimas, visada geras.
[16] Pažvelk į mane ir būk man gailestingas;
suteik jėgų savo tarnui
ir išgelbėk savo tarnaitės sūnų.
[17] Parodyk man savo gerumo ženklą,
kad mano priešai matytų ir susigėstų,
nes tu, VIEŠPATIE, mano pagalba ir paguoda.

87 Zionas* – visų tautų namai

[1] *Koraho sūnų.*
Psalmė. Giesmė.

Ant šventojo kalno stovi jo įkurtas miestas;
[2] VIEŠPATS Ziono vartus* myli labiau
negu visas kitas Jokūbo žemės buveines.
[3] Klausykis, Dievo mieste, nuostabiųjų dalykų,
kuriuos jis apie tave sako: {Sela}
[4] „Tarp tų, kurie mane pripažįsta,
įrašysiu Rahabą* ir Babiloną;
Filistijos, Tyro bei Kušo* žmones
tarp Jeruzalės gyventojų skaičiuosiu".

87,1-7: Ziono giesmė, išaukštinanti šventąjį Jeruzalės miestą kaip visų žemės tautų dvasinius namus.
87,2: ...*Ziono vartus*: patį miestą. Įprastas hebrajiškas raiškos būdas dalimi ženklinti visumą.
87,4: ...*Rahab*{*ą*}: jūros pabaisos vardas, čia poeto vartojamas Egiptui ženklinti. Žr. Ps 89,11; Iz 30,7. ...*bei Kušo*: Etiopijos.

[5] Bus kalbama apie Zioną:*
„Visos tautos jame gimė,
nes pats Aukščiausiasis jį įkūrė“.
[6] VIEŠPATS įrašys tautų knygoje:
„Ši yra ten gimus“. {Sela}
[7] Ir giedos visi, šokdami iškilmių šokį:
„Tavyje yra mano šaknys“.

88 Aimana* ir malda sielvarte

[1] *Giesmė. Koraho sūnų psalmė.*
Kaip „Mahalat le'annot“. Hemano Ezrahito poema.

I

[2] VIEŠPATIE Dieve, Gelbėtojau mano,
dieną ir naktį tavęs šaukiuosi.
[3] Išgirsk mano maldą,
klausykis mano pagalbos šauksmo,
[4] tiek daug nelaimių mane apniko,
kad atsidūriau ant Šeolo slenksčio.
[5] Žmonės mane laiko tokiu,
kuriam lemta žengti į Duobę;
esu lyg bejėgis žmogus,
[6] tarsi paliktas tarp mirusiųjų,
kaip gulintys kape užmuštieji,
tartum tie, kurių daugiau neatsimeni,
nes jie atskirti nuo tavo pagalbos.
[7] Įstūmei mane į patį Duobės dugną,
į tamsią jos gelmenų bedugnę.

87,5: *Bus kalbama apie Zioną...*: Tautų apaštalas Paulius turbūt turėjo mintyje šią eilutę, rašydamas apie *Jeruzalę, kuri yra mūsų motina* (Gal 4,26).

88,1-19: Malda žmogaus sunkios ligos patale. Psalmininkas skundžiasi, kad Dievas, rodos, jį paliko (I); primena Viešpačiui, kad numiręs jis nebegalės daugiau Dievo garbinti (II), ir karčiai apverkia savo būklę (III).

[8] Tavo pyktis mane baisiai slegia,
ant manęs virsta visos tavo mūšos bangos. {Sela}
[9] Visus mano bičiulius nuo manęs tu atstūmei,
jiems padarei mane šlykštų.
Esu įkalintas ir nebegaliu išeiti.

II

[10] Mano akys nuo širdgėlos temsta;
VIEŠPATIE, tavęs šaukiuosi kas dieną
su malda į tave rankas iškėlęs.
[11*] Ar darai stebuklus mirusiesiems?
Nejau šešėliai kelsis tavęs šlovinti? {Sela}
[12] Argi kas pasakos kape apie tavo gerumą,
ar apie tavo ištikimybę Abadone?*
[13] Nejau tavo stebuklus kas apsakys mirties patamsiuos,
o užmaršties šalyje – tavo teisumą?

III

[14] O aš, VIEŠPATIE, tavęs šaukiuosi,
sveikina tave mano maldos kas rytą.
[15] O VIEŠPATIE, kodėl mane atstumi,
kodėl nuo manęs slepi savo veidą?
[16] Nuo jaunystės kenčiu, arti mirties atsidūriau, –
tavo baimės našta mane pribloškia.
[17] Tavo įniršis mane sukrečia,
tavo siaubas mane naikina.
[18] Lyg potvynis jie skandina mane visą dieną,
iš visų pusių mane jie apstoja.
[19] Nuo manęs atitraukei bičiulius ir kaimynus, –
kur tik bebūčiau, ten visada vien tamsybės.

88,11-13: Žr. Ps 6,6 paaiškinimą.
88,12: ..*Abadone*: Pražūties vietoje – Šeole.

89 Dievo* sandora su Dovydu

[1] *Poema. Etano Ezrahito.*

I

[2] Giedosiu, VIEŠPATIE, amžinai apie tavo gerumo darbus*,
tavo ištikimybę kartų kartoms apsakys mano lūpos.
[3] Juk išpažįstu, kad amžina yra tavo ištikimoji meilė,
tvirta kaip dangaus skliautas – tavo ištikimybė.
[4] Tu pasakei: „Aš sudariau sandorą su savo išrinktuoju,
savo tarnui Dovydui prisiekiau:
[5] 'Tavo palikuonis bus visuomet karalius;
visoms kartoms patvirtinsiu tavo sostą'". {Sela}

II

[6] Tešlovina, VIEŠPATIE, dangus tavo nuostabius darbus,
tavo ištikimybę – šventųjų sueigoje!*
[7] Ar kas padangėse VIEŠPAČIUI gali prilygti,
kas tarp dangiškųjų būtybių panašus į VIEŠPATĮ?
[8] Dievas kelia šiurpą šventųjų taryboj*, –
visi jo pagarbiai bijo.
[9] O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, kas į tave panašus?
Galingas esi tu, VIEŠPATIE, ištikimybe nušvitęs!
[10] Tu valdai šėlstančią jūrą, –
įtūžusias bangas sutramdai.

89,1-53: Psalmė iš Babilonijos tremties ar potremtinio laikotarpio, bet sukurta iš ankstyvesnių šaltinių. Paskelbęs savo temą – Dievo sandora su Dovydu (I), – psalmininkas šlovina Viešpatį žodžiais, primenančiais senesnius himnus (II). Dievo pažadai Dovydui, pasakojami 2 Sam 7,8-16 skaitinyje, gana išsamiai atpasakojami (III), sugretinant juos su liūdna psalmininko laikų padėtimi (IV), kai Dievas, rodos, yra užmiršęs savo pažadus (V).

89,2: ...*gerumo darbus*: amžinos dinastijos pažadas Dovydui per pranašą Nataną (žr. 50-ąją eilutę).

89,6-9: ...*šventųjų sueigoje*...*šventųjų taryboj*: dangiškųjų dvasių – būtybių (žr. 7-ąją eilutę). Pažodžiui – Dievo sūnų...

[11] Tu sumindei Rahabą* lyg lavoną;
galinga ranka išblaškei savo priešus.
[12] Tavo yra dangūs, tavo ir žemė;
pasaulis ir visa, kas jame, – tu tvirtai juos įkūrei.
[13] Šiaurė ir pietūs* – tu juos sukūrei, –
Taboras ir Hermonas džiugiai šlovina tavo vardą.
[14] Koks tu galingas!
Stipri tavo ranka, visa pasiekianti dešinė tavo!
[15] Tavo sosto pagrindas – teisumas ir teisingumas,
tau tarnauja tiesa ir gerumas.
[16] Kokie laimingi žmonės, žinantys džiugųjį šauksmą*, –
jie gyvena, VIEŠPATIE, spindesy tavo Artumo.
[17] Visą dieną jie džiūgauja dėl tavo vardo,
ir juos išaukštino tavo teisumas.
[18] Tu didžias pergales mums suteiksi,
tavo malone išaukštinta mūsų galybė.
[19] Juk VIEŠPAČIUI priklauso mūsų skydas,
Izraelio Šventajam – mūsų karalius.

III

[20] Regėjime tada kalbėjai
ir savo ištikimiesiems* bylojai:
„Galiūnui uždėjau vainiką,
iš tautos išrinktąjį aš išaukštinau.

89,11: *...Rahabą*: mitologinė jūros pabaisa, kuria Šventajame Rašte poetiškai įasmeninamas pradinis chaosas. Žr. Pr 1,2.6-7. Čia tuo vardu ženklinamas Dievo viešpatavimas jūrai ir visiems maištingiems kūriniams. Žr. Job 9,13; 26,12; Ps 74,13-14; 87,4; Iz 51,9.

89,13: *Šiaurė ir pietūs...*: hebrajiškai Zafon{as} ir Jamin{as} – vardai šventųjų kalnų. Zafonas yra šiaurėje. Žr. Ps 48,3; Iz 14,13. Bet Jamino kalnas nėra žinomas. Turbūt šis vardas yra pietuose esančio Sinajaus kalno sinonimas.

89,16: *...džiugųjį šauksmą*: šauksmas buvo būdingas liturginis izraeliečių pamaldų pradas.

89,20: *...savo ištikimiesiems*: pranašui Natanui ir karaliui Dovydui.

[21] Radau Dovydą, savo tarną;
patepiau jį savo šventuoju aliejumi;
[22] mano ranka neapleis jo niekad,
ir mano petys jį stiprins.
[23] Joks priešas neišdrįs jo engti
ir nedorėlis nepajėgs nugalėti.
[24] Aš sunaikinsiu jo priešus,
parblokšiu visus, kurie jo nekenčia.
[25] Lydės jį mano ištikimybė ir gerumas;
per mano vardą bus išaukštinta jo galybė.
[26] Uždėsiu jo ranką ant Jūros*,
jo dešinę – ant Upių*.
[27] Jis man sakys: 'Tu mano Tėvas,
mano Dievas, Uola mano išganymo!'
[28] Savo pirmagimiu jį padarysiu,
iškiliausiu iš žemės karalių.
[29] Per amžius jį remsiu ištikima savo meile,
tvirta pasiliks visados sandora mūsų.
[30] Jo palikuonims leisiu gyventi per amžius,
ir jo sostas bus kaip dangaus spindinčios dienos.*
[31*] Jei nuo mano Mokymo jo vaikai nusigręžtų
ir pagal mano įsakus negyventų,
[32] jeigu jie laužytų įstatus mano
ir mano įsakymų nesilaikytų,

89,26: *...Jūros...Upių*: Viduržemio jūra vakaruose ir Eufrato upė bei jos intakai rytuose. Leis jam apglėbti visą kraštą – nuo jūros ligi upių.

89,30: *...kaip dangaus spindinčios dienos*: toks pastovus kaip saulė dangaus skliaute. Žr. Ps 72,5.17 ir šio skyriaus 37-38 eilutes.

89,31-38: Dievo pažadai Dovydui buvo iš dalies laikini ir iš dalies neatšaukiami. Laikini, nes Dovydo palikuonys nevykdė sandoros įpareigojimų; neatšaukiami, nes pažadai visapusiškai išsipildo Jėzuje, Dievo Mesijuje, kuris yra Dovydo sūnus.

[33] tada nubausiu jų nuodėmes rykšte,
plaksiu jų kaltę botago kirčiais.
[34] Bet savo gerumo jam neatšauksiu,
savo ištikimybės neatsižadėsiu.
[35] Savo sandoros su juo laikysiuos,
savo lūpų pažado nepakeisiu.
[36] Savo šventumu kartą visiems laikams prisiekiau, –
Dovydui niekada nemeluosiu.
[37] Per amžius gyvuos jo palikuonys,
jo sostas mano akyse bus kaip saulė,
[38] tarsi mėnulis, amžiams sukurtas –
ištikimas liudytojas dangaus skliaute.“ {Sela}

IV

[39] Betgi nūnai atmetei ir atstūmei,
įniršai ant savo pateptojo.
[40] Atsisakei sandoros su savo tarnu,
numetei jo vainiką ant žemės.
[41] Nugriovei visas jo miestų sienas,
visas jo tvirtoves pavertei griuvėsiais.
[42] Visi, kas tik eina pro šalį, jį plėšia;
tyčiojas iš jo kaimynai.
[43] Jo priešų dešinę aukštai iškėlei, –
pradžiuginai tu jo priešus.
[44] Net jo kalavijo ašmenis atšipinai,
mūšyje jam nepadėjai.
[45] Atėmei jam iš rankos skeptrą,
jo sostą nuvertei ant žemės.
[46] Sutrumpinai dienas jo jaunystės;
apdengei jį gėda.{Sela}

V

[47] Kiek ilgai, VIEŠPATIE? Nejau amžinai tu slėpsies?
Kiek liepsnos lyg ugnis tavo pyktis?
[48] Atsimink, koks mano gyvenimas trumpas, –
kokius trapius tu sukūrei visus mirtinguosius!
[49] Koks žmogus gali apgauti mirtį?
Kas – išsigelbėt iš Šeolo galybės? {Sela}
[50] Viešpatie, kurgi tavo senoji meilė,
kuria būdamas ištikimas Dovydui prisiekei?
[51] Atsimink, Viešpatie, kaip tyčiojas iš tavo tarno,
kaip aš nešiojuos širdyje tautų užgaules,
[52] kuriomis tavo priešai piktai šaipės, VIEŠPATIE,
jie tyčiojos iš tavo pateptojo žingsnių.
[53*] Tebūna pagarbintas VIEŠPATS per amžius!
Tebūna, tebūna!

D

KETVIRTOJI
KNYGA

90 Dievas* amžinas, o žmogus trapus

I

[1] *Malda. Dievo žmogaus Mozės.*

VIEŠPATIE, tu buvai per kartų kartas mūsų priebėga.
[2] Dar prieš kalnams užgimstant,
dar prieš sukuriant dangų ir žemę,
amžių amžiais tu esi mūsų Dievas.
[3] Tu sugrąžini mus į dulkes,
sakydamas: „Grįžkite,* mirtingieji".
[4] Juk tau lyg viena diena ir tūkstantis metų, –
tarsi vakarykštė diena, jau praėjus,
lyg vienos nakties sargyba*.
[5*] Tu užputi žmonių gyvenimą kaip sapną;
jie yra tartum žolės, kurios auštant išdygsta, –

89,53: Šis Dievo pagarbinimas – doksologija – nėra psalmės dalis. Jis užbaigia Trečiąją Psalmyno knygą.

90,1-17: Mąstymas apie gyvenimo trumpumą ir vargus. Psalmininkas sugretina Dievo amžinybę su trumpa žmogaus gyvenimo trukme žemėje (I) ir įžvelgia, jog kančia ir mirtis – bausmė už nuodėmę (II); jis prašo Dievą suteikti jam atgaivos prieš mirtį (III).

90,3: *...sakydamas: 'Grįžkite...'*: pakanka vieno Dievo žodžio žmogui sugrąžinti į dulkes, iš kurių jis buvo paimtas. Užuomina apie Dievo nuosprendį Adomui po nupuolimo. Žr. Pr 2,7; 3,19.

90,4: *...nakties sargyba*: hebrajai dalijo naktį į *tris sargybas*. Žr. Ts 7,19.

90,5-6: Žolės trapumas Palestinos saulėje buvo tapęs priežodžiu. Žr. Ps 103,15-16; 129,6; Iz 40,6-8.

[6] rytą sužaliuoja ir žydi, –
o vakare nuvysta ir sudžiūsta.

II

[7] Juk mus tavo įniršis žudo,
dėl tavo pykčio mus apima šiurpas.
[8] Tu mūsų kaltes prieš akis pasidėjai,
savo veido šviesoje – slaptas mūsų nuodėmes.
[9] Taip visos mūsų dienos tavo pykty praeina,
o gyvenimo metai su atodūsiu baigias.
[10] Gyvename septynias dešimtis metų,
o jei tvirtesni – gal aštuonias.
Bet dauguma tų metų – tik triūsas ir vargas,
jie greitai prabėga, ir mes iškeliaujam.
[11] Kas gali suprasti tavo įtūžio galią?
Tavo pyktis prilygsta pagarbiai tavo baimei.

III

[12] Savo dienas išmokyk mus skaičiuoti,
kad įgytume išmintingą širdį.
[13] VIEŠPATIE, sugrįžk! Ar ilgai dar?
Elkis su savo tarnais gailestingai!
[14] Savo gerumu pasotink mus auštant,
kad giedotume iš džiaugsmo
per dienų dienas, kol gyvensim.
[15] Duok mums tiek laimės, kiek davei skausmo
per visą mūsų nelaimių metą.
[16] Leisk mums, tavo tarnams, regėti tavo didingus darbus,
o mūsų palikuonims – tavo garbingą galybę.
[17] VIEŠPATIES, mūsų Dievo, malonė su mumis tebūna:
padaryk mūsų rankų darbus sėkmingus, –
palaimink mūsų triūsą!

91 Dievas* – mūsų Užuovėja

I

[1] Kas tik gyvena Aukščiausiojo pastogėj,
pasilieka Visagalio pavėsy,
[2] sakys VIEŠPAČIUI: „Mano Dieve,
mano prieglauda ir tvirtove, tavimi pasikliauju!"
[3] Jis juk yra tas,
kuris išgelbės tave nuo medžiotojo kilpos
ir nuo mirtį nešančio maro.
[4] Jis tave uždengs savo sparnų plunksnom –
po jo sparnais prieglaudą rasi,
jo ištikimybė – dengiantis skydas.
[5] Nereikės tau bijoti nakties klaiko
nei strėlės, laidomos dieną,
[6] nei maro, sėlinančio patamsy,
nei vidudienį čaižančios rykštės.
[7] Nors tavo kairėje tūkstantis kristų
ir dešimt tūkstančių – dešinėje,
tu nepaliestas liksi.
[8*] Tu žiūrėsi ir matysi,
kokia bausmė ištinka nedoruosius.
[9] Tu pasirinkai VIEŠPATĮ savo prieglauda,
Aukščiausiąjį – savo užuovėja,
[10] todėl tau neatsitiks nieko pikto,
nepalies liga tavo palapinės.

91,1-16: Psalmininkas gausiais įvaizdžiais aprašo malones, kurias patirs pasitikintysis Dievu (I); psalmės pabaigoje pats Dievas patvirtina psalmininko žodžius (II).

91,8: Dievu pasitikintis žmogus matys šias rykštes ir nelaimes, pats būdamas Dievo nuo jų apsaugotas.

[11] Jis juk palieps savo angelams,
kad saugotų tave visur, kur tik eisi.
[12] Jie neš tave ant savo rankų,
kad kojos į akmenį neužsigautum*.
[13] Sumindžiosi liūtą ir gyvatę,
sutrypsi liūtuką ir slibiną.

II

[14] „Kas mane myli, tą aš gelbėsiu, –
ginsiu jį, nes jis žino mano vardą.
[15] Kai šauksis manęs, aš jo išklausysiu, –
varge su juo būsiu,
išgelbėsiu jį ir pagerbsiu.
[16] Pasotinsiu jį ilgu amžium,
savo išganymu jį pagirdysiu.“

92 Šlovės* giesmė

[1] *Psalmė. Giesmė šabo dienai.*

I

[2] VIEŠPATIE, kaip gera tave šlovint,
giedoti šlovės giesmes
tavo vardui, Aukščiausiasis,
[3] skelbti kas rytą ištikimąją tavo meilę,
tavo ištikimybę – kas naktį,
[4] palydint dešimtstygei arfai,
su giesme ir lyra.
[5] Juk tu, VIEŠPATIE, pradžiuginai mane savo kūryba, –
su džiaugsmu apgiedu tavo rankų darbus.

91,11-12: Šiuos žodžius cituoja šėtonas, gundydamas Kristų neišmintingai pasitikėti Dievo Apvaizda. Angelų sargų tiesa yra dažnai minima Senajame Testamente. Žr. Pr 24,7; Iš 23,20; Ps 34,8.

92,1-16: Himnas, aukštinantis teisius Dievo darbus (I); nedorėliai tų darbų nenori suprasti (II), užtat jų laukia pelnyta bausmė (III); teisiesiems bus atlyginta palaima (IV).

II

6 Kokie didingi tavo darbai, VIEŠPATIE,
kokios gilios tavo mintys!
7 Paikas žmogus jų nežino,
kvailys to negali suprasti.
8 Nors kaip žolė nedorėliai želia
ir visi piktadariai klestėte klesti,
jų laukia žūtis amžinoji.
9 O tu, VIEŠPATIE, esi išaukštintas amžiams.

III

10 Juk tavo priešai, VIEŠPATIE, –
tavo priešai pražus iš tikro, –
visi piktadariai bus išblaškyti.
11 O man tu duodi stumbro jėgą*;
suteikei man palaimą.
12 Savo akimis mačiau aš priešų sumišimą,
savo ausimis girdėjau apie užpuolikų žūtį.

IV

13 Teisieji žaliuoja lyg palmės
ir auga kaip kedrai Libano.
14 VIEŠPATIES Namuose pasodinti*,
mūsų Dievo kiemuos jie žaliuoja.
15 Ir žiloje senatvėje neša jie vaisių, –
visada sodrių ir sultingų,
16 liudydami, koks teisus yra VIEŠPATS –
mano Uola, nes jame nėra kliaudos.

92,11: *...man tu duodi stumbro jėgą*: pažodžiui – *iškeli mano ragą kaip stumbro*, – ragas ženklina jėgą. Žr. Ps 18,3. Jaučio ragai kėlė žmonėms baimę. Žr. Ps 22,22; Įst 33,17.
92,14: *...pasodinti*: pamaldieji taip ištikimai lanko Šventyklą, kad galima perkeltine prasme sakyti, jog jie yra ten pasodinti. Palmės ir kedrai neaugo Šventykloje. Žr. Ps 52,10; 128,3.

93 Dievo* didybė

[1] VIEŠPATS yra Karalius*, – jisai apsisiautęs didybe;
VIEŠPATS apsisiautęs, – jisai jėga apsijuosęs.
Pasaulis stovi tvirtai, jo niekas nepajudins.
[2] Tavo sostas – tvirtas nuo amžių,
VIEŠPATIE, tu esi nuo amžinybės.
[3*] Vandenyno srovės tvinsta, VIEŠPATIE,
ūžaudamos tvinsta vandenyno srovės,
tvinsta riaumodamos vandenyno srovės.
[4] Didesnis už galingų vandenų griausmą,
galingesnis už jūros mūšą –
didingas VIEŠPATS aukštybėse!
[5] Tavo įsakai amžini iš tikrųjų;
VIEŠPATIE, dera visiems laikams tavo Namų šventumas.

94 Įspėjimas* Dievo tautos engėjams

A

I

[1] Atpildo Dieve, VIEŠPATIE,
atpildo Dieve, sušviski!

93,1-5: Giesmė Viešpačiui, amžinajam visatos Karaliui (1-2 eilutės), kuris apvaldo audringas maišto jėgas (3-4 eilutės); užtat reikia visad jam paklusti ir jį garbinti (5 eilutė).

93,1: *VIEŠPATS yra Karalius...*: pažodžiui *tapo Karaliumi*. Šiuo šauksmu žmonės apskelbdavo naują karalių jo vainikavimo dieną. Užtat ši psalmė, kaip ir Ps 96,97 bei 99, yra laikoma Mesijo, švenčiančio savo valdymo pradžią, apvainikavimo psalme.

93,3: Šėlstanti audra yra chaoso ir maišto įvaizdis.

94,1-23: Ši psalmė yra jautri malda Dievui ir nedorų tironų bei teisėjų apkaltinimas. Šaukdamasis jiems Dievo atpildo (A I), aprašęs jų nusikaltimus ir piktžodžiavimus (A II), psalmininkas tiesiai juos pasmerkia (A III); paskui ramesniu tonu kalba apie teisingumo palaimą ir ištikimybę Dievo Įstatymui (B I). Pasitikėdamas Dievo pagalba (B II), jis išreiškia savo tvirtą tikėjimą teisumo pergale (B III).

[2] Pakilk, žemės Teisėjau,
duok įžūliesiems, ką jie užsidirbo!
[3] VIEŠPATIE, kaip ilgai dar nedorėliai,
kaip ilgai dar nedorėliai džiūgaus?
[4] Įžūliai kalba ir girias,
puikuojasi visi piktadariai.

II

[5] VIEŠPATIE, jie mindžioja tavo tautą,
tavo paveldą engia.
[6] Užmuša našlę ir ateivį,
žudo našlaitį,
[7] jie mano: „VIEŠPATS to nemato,
Jokūbo Dievui tai nerūpi“.

III

[8] Būkite atidūs jūs, žmonijos bukapročiai!
Kvailiai, ar kada išminties jūs įgysit?
[9] Nejau tas, kuris davė ausis, negirdi?
Nejau tas, kuris įdėjo akis, nemato?
[10] Argi nebaudžia tasai,
kuris drausmina tautas
ir moko išminties žmoniją?
[11] VIEŠPATS žino žmonių užmojus, –
jis žino, kad jie tiktai kvėptelėjimas.

B

I

[12] Laimingas žmogus, kurį tu, VIEŠPATIE, tramdai
ir savo įsakymų mokai,
[13] trokšdamas duoti varguose jam ramybės,
kol duobė kasama nedorajam.
[14] Juk VIEŠPATS savo tautos nepaniekins,
neapleis paveldo savo.

[15] Juk teismo nuosprendis* vėl bus teisingas,
ir visi doraširdžiai žmonės jį vykdys.

II

[16] Kas apgins mane nuo šių piktadarių,
kas užstos mane prieš nedoruosius?
[17] Jei VIEŠPATS man nepadėtų,
netrukus tyliam kape aš gulėčiau.
[18] Kada manau: „Mano kojos jau slysta", –
sustiprina mane, VIEŠPATIE, tavo gerumas.
[19] Kai užgula rūpesčiai ir nerimas,
tu palinksmini mane ir paguodi.

III

[20] Tu juk negali būti bičiulis piktavalių teisėjų,
kraunančių vargšui įstatų naštą.
[21] Jie sąmokslauja prieš teisiojo gyvastį
ir mirčiai pasmerkia žmogų nekaltą.
[22] Betgi VIEŠPATS – mano tvirtovė
ir mano Dievas – Uola man prisiglausti.
[23] Jis atmokės jiems už jų darbus nedorus
ir sunaikins juos už jų nedorumą.
VIEŠPATS, mūsų Dievas, juos sutriuškins.

95 Kvietimas* garbinti Dievą

I

[1] Ateikite, džiaugsmingai giedokime VIEŠPAČIUI,
šaukime iš džiaugsmo mūsų išganymo Uolai!

94,15: *...teismo nuosprendis*: teisėjų nuosprendžiai vėl bus teisingi.
95,1-11: *Ateikite, džiaugsmingai giedokime...*: psalmė, kuria pradedama kasdienė Katalikų Bendrijos malda. Du sykius psalmininkas kviečia žmones garbinti Viešpatį (žr. 1-2.6 eilutes), nes jis yra visų kūrinių Karalius (I) ir savo kaimenės Ganytojas (II). Paskutiniame posme psalmininkas, kalbėdamas Dievo vardu, įspėja žmones, kad būtų jam ištikimesni nei jų protėviai kelionėje į Pažado Žemę.

[2] Su padėka eikim į jo Artumą,
iš džiaugsmo traukime šlovės giesmes!
[3] Juk VIEŠPATS yra didis Dievas,
galingas Karalius, visus dievus jisai valdo.
[4] Jo rankoje visos žemės gelmės;
ir kalnų viršūnės jam priklauso.
[5] Jo yra jūra, – jis ją sukūrė, –
ir sausuma, – kūrinys jo rankų.

II

[6] Ateikime, pagarbinkim ir pulkime kniūbsti,
klaupkimės prieš VIEŠPATĮ, mūsų Kūrėją!
[7] Juk jis – mūsų Dievas,
o mes esame tauta, kurią jisai gano,
kaimenė, kurią jis veda.

III

O, kad šiandien išgirstumėte, ką jis byloja!
[8] „Nebūkite kietaširdžiai, kaip prie Meribos*,
kaip dykumoje Masos dieną*,
[9] ten gundė mane jūsų senoliai, –
jie mane bandė, nors buvo matę mano darbus.
[10] Per keturias dešimtis metų
atgrasi toji karta man buvo.
Tariau: 'Tatai žmonės, kurių širdys klysta,
jie mano kelių negerbia'.
[11] Užtat įniršęs prisiekiau:
'Jie neįeis į mano atilsio* kraštą'."

95,8: ...*prie Meribos*: pažodžiui – *Barnio* {*vieta*}, t. y. vieta, kur izraeliečiai barėsi su Viešpačiu. ...*Masos dieną: Išmėginimo* {*vieta*}, t. y. vieta, kur jie bandė Dievą. Žr. Iš 17,7; Sk 20,13.

95,11: ...*mano atilsio*: nuoroda į Pažado Žemę. Žyd 4 susieja *atilsio kraštą* su amžinu poilsiu danguje.

96 Viešpaties*, Visatos Karaliaus, garbė

I

[1] O, giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
VIEŠPAČIUI giedok, visa žeme!
[2] Giedokite VIEŠPAČIUI, garbinkite jo vardą,
kasdien jo išganymą skelbkit!
[3] Jo garbę tautoms apsakykit, –
visoms tautoms jo nuostabius darbus!

II

[4] Didis yra VIEŠPATS, didžios šlovės vertas, –
labiau už visus dievus keliantis pagarbų šiurpą.
[5] Juk tik stabai – visi tautų dievaičiai,
o VIEŠPATS dangų sukūrė.
[6] Garbe ir didybe jis žėri;
jėga ir grožis jo šventovėj.

III

[7] O, tautų šeimos, šlovinkite VIEŠPATĮ,
garbinkit VIEŠPATIES galybę!
[8] Teikite garbę VIEŠPATIES vardui,
atnaša nešini, ženkite į jo kiemus!
[9] Pulkite kniūbsti prieš VIEŠPATĮ, šventumu didingą;
nuo jo Artumo sudrebėk, visa žeme!
[10] Skelbkite visoms tautoms: „VIEŠPATS yra Karalius!"
Jis nepajudinamai tvirtą sukūrė pasaulį;
tautas jis bešališkai teisia.

96,1-13: Himnas, kviečiantis visą žmoniją šlovinti Viešpatį (I), nes tik jis vienas yra Dievas (II); teisingajam visų žmonių Karaliui pridera garbinimas (III); net negyvoji kūrinija turėtų jį šlovinti (IV). Ši psalmė, mažai pakeista, yra 1 Kronikų knygoje (žr. 1 Kr 16,23-33).

IV

Dangūs tedžiūgauja, tesilinksmina žemė;
jūra ir visa, kas joje, teūžia!
[12] Laukai ir visa, kas juose, tebūna smagūs!
Tada ir visi girių medžiai giedos iš džiaugsmo
[13] VIEŠPATIES Artume, nes jis ateina, –
nes jis ateina valdyti žemės.
Teisiai jis valdys pasaulį
ir tautas – atsidavęs.

97 Viešpaties* pergalė

I

[1] VIEŠPATS yra Karalius! Tesidžiaugia žemė,
tedžiūgauja ir tolimosios salos!
[2] Jį gaubia debesys ir patamsiai,
ant teisumo ir teisingumo stovi jo sostas.
[3] Pirma savęs jis siunčia ugnį
ir sunaikina visus savo priešus.
[4] Nuo jo žaibų nušvinta pasaulis,
žemė tai mato ir dreba.
[5] VIEŠPATIES Artume kalnai tirpsta lyg vaškas, –
visa žemė – nuo VIEŠPATIES Artumo.
[6] Dangūs skelbia jo teisumą,
ir visos tautos regi jo garbę.

II

[7] Visi drožinių garbintojai susigėdo, –
tie, kurie gyrės stabais beverčiais;
visos dieviškos būtybės* prieš jį puola kniūbsčios.

97,1-12: Pirmoji šio himno dalis yra teofanija – Dievo apsireiškimas, vaizduojantis Viešpaties atėjimą teisti (I); Izraelis džiaugiasi, matydamas pagonių sunaikinimą ir atlyginimą tikriesiems Dievo garbintojams (II).
97,7: *...visos dieviškos būtybės*: pažodžiui – visi dievai. Žr. Žyd 1,6.

[8] Zionas girdi ir džiaugias,
Judo miestai džiūgauja dėl tavo teismo, VIEŠPATIE.
[9] Tu, VIEŠPATIE, esi iškilniausias visoje žemėj, –
už visus dievus didingesnis.
[10] VIEŠPATS myli tuos, kurie nekenčia pikto,
savo ištikimųjų gyvastį saugo,
gelbsti juos iš nedorėlių rankos.
[11] Šviesa spindi teisiajam,
džiaugsmas – doros širdies žmogui.
[12] O jūs, teisieji, džiaukitės VIEŠPATYJE,
dėkokite jo šventajam vardui!

98 Dievas* valdo visas pasaulio tautas

[1] *Psalmė.*

I

Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
nes jis padarė nuostabių dalykų.
Jo dešinė ir šventumo petys* pergales skina.
[2] VIEŠPATS paskelbė išganymą savo,
tautoms parodė savo teisumą.
[3] Jis atsiminė savo gerumą ir ištikimybę namams Izraelio,
visi žemės pakraščiai pamatė
išganingą mūsų Dievo veikimą.

II

[4] Visos šalys, džiaugsmingai giedokite VIEŠPAČIUI, –
džiugias šlovės giesmes užveskit!

98,1-9: Šlovės himnas, labai panašus į Ps 96, šlovinantis Viešpatį už Izraeliui suteiktą pergalę (I); visos tautos ir negyvoji kūrinija turėtų sutikti Gelbėtoją su džiaugsmu (II).

98,1: *Jo dešinė ir šventumo petys*: apčiuopiamas Dievo beribės galybės aprašas.

[5] Giedokite šlovės giesmę VIEŠPAČIUI su lyra;
pritarkite lyra skambiai savo giesmei.
[6] Rago gaudesiu ir trimitais
Karaliaus, VIEŠPATIES, Artume džiugųjį klegesį kelkit.

III

[7] Teūžia jūra ir visi jos gyviai,
pasaulis ir visa, kas jame gyvena.
[8] Teploja rankomis upės;
iš džiaugsmo drauge kalnai tegieda
[9] VIEŠPATIES Artume, nes jis ateina, –
jis ateina valdyti žemės.
Teisiai valdys jis pasaulį
ir tautas – kaip dera.

99 Viešpats* – šventasis Karalius

I

[1] VIEŠPATS yra Karalius, tesibaimina tautos!
Kerubų* soste jis sėdi, tedreba žemė!
[2] VIEŠPATS Zione yra didis,
virš visų tautų jis iškilęs.
[3] Tešlovina jos tavo didį ir baimę keliantį vardą.
Jis – šventas!

II

[4] Galingasis Karaliau, tu mėgsti teisingumą, –
tu parodei, kas dora,
tu įvykdei, kas teisinga ir teisu Jokūbo žemėje.

99,1-9: Šlovės himnas Viešpačiui kaip karaliui. Šioje psalmėje ypač pabrėžiamas Dievo šventumas. Kiekvienas posmas baigiamas priegiesmiu (žr. 3b.5.9 eilutes). Žmonės aukština Viešpaties didybę (I), teisingą karaliavimą (II) ir jo elgesį su tautos vadovais senovėje (III).

99,1: *Kerubų...*: angelų statulos su išskleistais sparnais virš Sandoros Skrynios. Žr. Iš 25,22; 1 Sam 4,4; 2 Sam 6,2; Ps 60,2.

[5] Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
pulkite kniūbsti prie jo sosto pakojo*.
Jis – šventas!

III

[6] Jo kunigai – Mozė ir Aaronas,
ir Samuelis tarp tų, kurie šaukiasi jo vardo.
Jie šaukėsi VIEŠPATIES, ir jis jų išklausė.
[7] Kalbėjo jiems iš debesies stulpo;
jie laikėsi jo įsakų ir jiems duotų įstatų.
[8] VIEŠPATIE, mūsų Dieve, tu jų išklausei, –
tu buvai jiems atlaidus Dievas,
nors reikalavai ir atpildo už nedorybes.
[9] Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
pulkite kniūbsti prie jo šventojo kalno,
nes VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra šventas.

100 **Šlovės* himnas eitynėse**

[1] *Padėkos psalmė.*

Džiaugsmu klegėkite visos šalys!
[2] Tarnaukite VIEŠPAČIUI linksmos,
artinkitės prie jo su džiugia giesme.
[3] Žinokite, kad VIEŠPATS yra Dievas.
Jis mus sukūrė, jo mes esam;
esame jo tauta*, – jo kaimenės avys.
[4] Pro jo vartus dėkodami ženkit,
į jo kiemus su šlovės giesme.
Dėkokite jam, šlovinkite jo vardą,

99,5: *...prie jo sosto pakojo*: prie pačios Sandoros Skrynios. Žr. 1 Kr 28,2; Ps 132,7.
100,1-5: Trumpas himnas, kuris buvo giedamas iškilmingų eitynių į Šventyklą metu, turbūt sietinas su padėkos aukos atnašomis.
100,3: *...esame jo tauta*: nors izraeliečiai ir kviečia žemės tautas dalyvauti giesmėje, jie jaučiasi esą išrinktoji vieno tikrojo Dievo tauta.

[5] nes VIEŠPATS yra geras, –
jo meilė amžina,
o jo ištikimybė per kartų kartas tveria.

101 Karaliaus* pažadas Dievui

[1] *Dovydo. Psalmė.*

Giedosiu apie ištikimybę ir teisingumą, –
tau, VIEŠPATIE, šlovės giesmę giedosiu.
[2] Nepriekaištingo kelio laikysiuos. – Kada mane aplankysi?*
Savo namų židinyje aš gyvensiu, išsaugojęs gryną širdį.
[3] Į nieką, kas žema, žvilgsnio niekada nekreipsiu, –
nekęsiu žmogaus, kuris suktai elgias,
nieko bendro su juo neturėsiu.
[4] Širdies nelabumo vengsiu iš tolo;
su tuo, kas pikta, nesusidėsiu.
[5] Kas šmeižtų slapta savo artimą, tam liepsiu nutilti;
įžūlios širdies žmogaus, pasipūtėlio nepakęsiu.
[6] Akys mano ieško žmonių, ištikimų Dievui,
kad jie su manimi gyventų, –
kas laikosi kelio nepriekaištingo, galės man tarnauti.
[7] Mano namuos negyvens joks apgavikas,
joksai melagis netarnaus mano akivaizdoj.
[8] Krašto nedorėliams kas rytą* nuosprendį tarsiu,
iš VIEŠPATIES miesto išvysiu visus, darančius pikta.

101,1-8: Po įžanginio posmo (žr. 1-2b eilutes) psalmininkas išdėsto keletą gerų pasiryžimų apie savo valdymą – ir apie savo elgesį (žr. 2c-4 eilutes), ir apie nepritarimą blogam kitų elgesiui (žr. 5-8 eilutes).

101,2: ...*Kada mane aplankysi?*: kaip atlyginimo už savo dorumą psalmininkas trokšta vienybės su Dievu.

101,8: ...*kas rytą*: rytas buvo įprastas karaliaus teismo metas. Žr. 2 Sam 15,2; Jer 21,12.

102 Tremtinio* skundas

[1] *Malda nelaimingo žmogaus, esančio neviltyje ir liejančio savo skundą VIEŠPAČIUI.*

I

[2] VIEŠPATIE, išgirsk mano maldą
ir mano šauksmas tave tepasiekia.
[3] Neslėpk nuo manęs savo veido širdgėlai užklupus,
atsuk man savo ausį –
tą dieną, kai tavęs šaukiuosi,
skubėki manęs išklausyti.
[4] Juk mano dienos nyksta lyg dūmai
ir mano kaulai tartum nuodėguliai trupa.
[5] Kaip žolė mano širdis suvytusi ir nudžiūvus,
užmirštu net atsikąst savo duonos.
[6] Nuo skaudžių dejonių
iš manęs liko tik oda ir kaulai.
[7] Esu lyg paukštis tyruos*,
tarsi pelėda apleistuos griuvėsiuos.
[8] Užmigt negaliu, vis skundžiuos;
nelyginant vienišas paukštis ant stogo.
[9] Visą dieną priešai mane užgaulioja,
mano vardas jiems keiksmažodžiu tapo.*
[10] Juk pelenus turiu valgyti vietoj duonos,
o mano gėrimas – ašarom skiestas,

102,1-29: Sudėtinė trijų dalių psalmė. Pirmoje dalyje (I) psalmininkas meldžiasi kaip sunkus, visų paliktas ligonis; antroje (II) jis meldžiasi už Ziono atkūrimą ir jo ištremtus vaikus; trečioji dalis (III) yra mąstymas apie žmogaus gyvenimo trumpumą palyginti su Dievo nesikeičiančia amžinybe. Ši psalmė yra penktoji Atgailos psalmė.

102,7: *...paukštis tyruos*: tikslus šio paukščio pavadinimas nėra žinomas. Vieni mano, kad tai tyrų kuosa, kiti – kad dykumos pelėda.

102,9: *...mano vardas jiems keiksmažodžiu tapo*: psalmininko priešai taria jo vardą keikdamiesi: *Būk toks nelaimingas, kaip šis žmogus.*

[11] tai dėl tavo apmaudo ir pykčio raudu,
nes pakėlei mane ir nusviedei į šalį.
[12] Mano dienos nyksta lyg vakaro šešėliai*;
tartum žolynas aš vystu.

II

[13] O tu, VIEŠPATIE, amžinai viešpatauji,
ir visos kartos mini tavo vardą.
[14] Pakilsi tu ir būsi gailestingas Zionui,
nes metas jo pasigailėti, –
skirtasis laikas jau atėjo.
[15] Jo akmenys tavo tarnams juk malonūs
ir jo dulkės jiems užuojautą kelia.
[16] Tautos pagarbiai bijo VIEŠPATIES vardo,
tavo garbės – visi žemės karaliai.
[17] Juk VIEŠPATS atstatys Zioną;
apsireikš visoje savo didybėj.
[18] Jis atsigręš į maldavimą vargšų,
jų maldos nepaniekins.
[19] Tebūna užrašyta ateinančiai kartai,
kad ir būsimoji tauta garbintų VIEŠPATĮ:
[20] „VIEŠPATS pažvelgė iš savo šventumo aukštybių, –
iš dangaus VIEŠPATS pažiūrėjo į žemę,
[21] kad išgirstų belaisvių dejonę,
išlaisvintų pasmerktuosius mirti".
[22] Idant VIEŠPATIES garsas būtų skleidžiamas Zione,
o Jeruzalėje – jo šlovės giesmės;
[23] kai tautos susirinks drauge su karalystėm
VIEŠPAČIUI tarnauti.

102,12: *...vakaro šešėliai*: gyvenimo diena eina prie galo.

III

[24] Jis išsekino man jėgas kelionėj;
sutrumpino mano amžių.
[25] „O mano Dieve, – sakau, –
nepaimk manęs iš čia dienoms įpusėjus –
tu, kurio metai per gentkartes tęsias.“
[26] Kadaise tu padėjai pamatus žemei,
ir dangūs – tavo rankų darbas.
[27] Jie praeis, o tu pasiliksi;
susidėvės jie tartum drabužiai.
Kaip apdarą juos mainai, ir jie atsimaino,
[28] o tu – vis tas pats,
ir tavo metai be galo.
[29] Tavo tarnų vaikai gyvens saugiai,
tavo Artume jų palikuonys bus stiprūs.

103 Dievas* myli žmogų

[1] *Dovydo.*

I

Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela,
ir visa, kas manyje, tešlovina jo šventąjį vardą!
[2] Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela,
ir neužmiršk, koks jisai geras –
[3] jis tas, kuris atleidžia visas tavo nuodėmes,
ir visas tavo negales išgydo,
[4] jis tas, kuris atperka iš Duobės tavo gyvastį,
apsupa tave gailestingumu ir meile,

103,1-22: Padėkos himnas, nuostabus savo jautriu pamaldumu, šlovinamas Viešpats už dosnumą tiek pačiam psalmininkui (I), tiek jo tautai (II). Dievo gailestingumas yra didis dėl to, kad Dievas pažįsta žmogaus trapumą (III); užtat psalmininkas kviečia dangaus angelus ir visą kūriniją dėtis prie jo dėkingos šlovės giesmės (IV).

[5] jis tas, kuris pripildo tavo gyvenimą gėrybėmis,
kad būtum jaunas ir stiprus lyg erelis*.

II

[6] VIEŠPATS vykdo teisumo darbus,
daro, kas teisinga, visiems engiamiesiems.
[7] Jis parodė savo kelius Mozei,
savo veiksmus Izraelio tautai.
[8] VIEŠPATS yra mylintis ir gailestingas,
lėtas supykti, kupinas ištikimosios meilės.
[9] Ne visą laiką jis barsis,
ne amžinai bus įširdęs.
[10] Elgiasi jis su mumis ne pagal mūsų nuodėmių dydį,
atmoka mums ne pagal mūsų kaltybes.

III

[11] Kaip aukštai nuo žemės yra dangūs,
taip didis yra jo gerumas pagarbiai jo bijantiesiems;
[12] kaip toli Rytai yra nuo Vakarų,
taip toli jis išsklaido mūsų nuodėmes.
[13] Kaip tėvas gailisi vaikų,
taip VIEŠPATS gailisi jo pagarbiai bijančiųjų.
[14] Jis juk žino, iš ko mes padaryti, –
atsimena, jog mes esame dulkės.
[15] Žmogaus dienos panašios į žolę, –
jisai pražysta lyg pievų žiedas,
[16] bet vos pūstels vėjas ir jo nebėra,
žymės nepalikęs išnyksta.

103,5: *...jaunas ir stiprus lyg erelis*: pažodžiui – *tavo jaunystė yra atnaujinama tartum erelio.* Dėl ilgos gyvenimo trukmės – kartais visą šimtmetį – erelis buvo amžinos jaunystės ir jėgos įvaizdis. Žr. Iz 40,31.

[17] Betgi VIEŠPATIES gerumas per amžių amžius
tiems, kurie pagarbiai jo bijo,
ir jo teisumas – vaikaičiams,
[18] visiems, kas jo Sandoros laikos
ir ištikimai jo įsakymus vykdo.

IV

[19] VIEŠPATS danguose savo sostą pastatė
ir jo karališka galybė viską valdo.
[20] Šlovinkite VIEŠPATĮ visi jo angelai, –
jo įsakymą vykdantys galingieji,
paklusnūs jo tartam žodžiui.
[21] Šlovinkite VIEŠPATĮ, visos jo galybės, –
jūs, tarnai, vykdantys jo valią.
[22] Šlovinkite VIEŠPATĮ, visi jo kūriniai,
kiekvienoj jo viešpatijos vietoj.
Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!

104 Šlovės* himnas Kūrėjui

I

[1] Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!
VIEŠPATIE, mano Dieve, esi be galo didis!
Apsisiautęs garbe ir didybe,
[2] apsigaubęs šviesa* lyg apsiaustu.
Tu ištempei dangų tarsi palapinės dangą,

104,1-35: Iškilus himnas, šlovinantis Dievo išmintį ir jo kūrinijos didybę. Stebėdamasis nuostabiais Kūrėjo darbais visatoje, psalmininkas gyvomis spalvomis piešia dangaus skliauto stebuklus (I); sausumą ir jūrą (II), upes ir laukus, teikiančius vandenį ir maistą žmogui, gyvuliui ir paukščiui (III), saulę ir mėnulį su diena ir naktimi (IV), jūros gyvūnų įvairovę (V). Išpažindamas, kad Viešpats valdo ir palaiko visus kūrinius (VI), psalmininkas skelbia jo visagalybę ir šventumą (VII).
104,2: *...apsigaubęs šviesa:* šviesa buvo sukurta pirmąją Kūrimo dieną. Apskritai psalmininkas seka Kūrimo seka, duota Pr 1.

[3] savo buveinės sijas viršum vandenų* padėjai.
Iš debesų darai sau vežimą,
ant audros sparnų tu keliauji.
[4*] Tavo pasiuntiniai – vėjai,
tavo tarnai – žaibų liepsnos.

II

[5*] Ant tvirtų pamatų tu įkūrei žemę,
ir taip ji laikysis per amžius.
[6*] Vandenynu tartum drabužiu ją apklojai;
viršum kalnų vandenys tyvuliavo.
[7] Kai tu vandenims pagrūmojai, jie bėgo,
traukėsi, pasigirdus tavo griausmo balsui, –
[8] kalnams iškylant, slėniams įdumbant, –
į vietą, kurią tu jiems skyrei.
[9] Tu ribą nubrėžei ir uždraudei peržengt,
kad žemės vėl neapsemtų.

III

[10] Tu liepi šaltiniams slėniuose sruventi,
tarp kalvų tekėti upėms.
[11] Geria jų vandenis girių žvėrys;
laukiniai asilai savo troškulį malšina.

104,3: ...*savo buveinės sijas viršum vandenų*: dangiškoji Dievo buveinė yra aukštybėse – trečiajame danguje – virš dangaus skliauto Viršutinių vandenų. Žr. Pr 1,6-7; Ps 29,9-10.

104,4: Ši eilutė yra cituojama Žyd 1,7, kalbant apie Kristaus pranašumą prieš angelus. Dievui vėjas ir žaibas – kaip jo pasiuntiniai ir tarnai, tarnaujančios danguje dvasios – irgi Dievo pasiuntiniai, neapsakomai žemesni už amžinąjį Dievo Sūnų. Graikų kalba šis argumentas labiau patraukia dėmesį, nes žodis *pneuma* reiškia ir *vėją*, ir *dvasią*, o žodis *angelos* reiškia ir *pasiuntinį*, ir *angelą*.

104,5: Senovėje žmonės laikė žemę didžiuliu pastatu, stovinčiu ant tvirtų pamatų.

104,6-9: Pasak Pr 1,9-10, kadaise visa žemė buvusi vandens apsemta. Iškeldamas vieną žemės dalį, Dievas padarė sausumą.

[12] Pakrantėse krauna lizdus padangių paukščiai
ir čiulba medžių lapijoj.
[13*] Tu laistai kalnus iš savo aukštos buveinės;
tavo palaimos pripildyta žemė.
[14] Tu želdini žolę galvijams
ir augalus triūsiančiam žmogui,
kad augintų sau maisto iš žemės –
[15] ir vyno, linksminančio žmogaus širdį,
ir alyvmedžių aliejaus, nuo kurio švyti veidas,
ir duonos – ji stiprina gyvybę.
[16] Gausiai laistomi VIEŠPATIES medžiai –
Libano kedrai, jo paties pasodinti.
[17] Gūžtas juose paukščiai sukas;
gandras medyje kraunasi lizdą.
[18] Aukštieji kalnai – ožkoms laukinėms,
uolos – slėptuvė olų barsukams*.

IV

[19] Tu sukūrei mėnulį laikui žymėti;
saulė žino, kada nusileisti.
[20] Tu siunti tamsą, ir naktis ateina, –
tuomet sujunda visi girių gyvūnai.
[21] Liūtukai riaumoja, grobio išalkę,
prašo sau peno iš Dievo.
[22] Saulei užtekėjus, jie pasitraukia
miegoti į savo irštvas.
[23] Žmogus eina prie savo darbo
ir iki vakaro triūsia.

104,13: Dievas vaizduojamas kaip siunčiantis žemei lietų iš Viršutinių vandenų saugyklos, minimos 3-iojoje eilutėje. Žr. Pr 7,11; Job 38,22; Sir 43,14.

104-18: *...uolų barsukams*: mažas, panašus į kiškį, kanopinis žinduolis (*hyrax syriacus*). Žr. Kun 11,5; Įst 14,7; Pat 30,26.

V

[24] VIEŠPATIE, kokie įvairūs tavo kūriniai!
Kaip išmintingai visus juos sukūrei!
Tavo kūrinių pripildyta žemė.
[25] Štai jūra, tokia plati ir bekraštė,
ten knibždėlynas be skaičiaus –
maži ir dideli gyvūnai.
[26] Čia plaukioja laivai*
ir žaidžia tavo sukurtas Leviatanas*.

VI

[27] Visi* jie laukia iš tavęs peno,
kad duotumei jiems, metui atėjus.
[28] Kai tu jiems duodi, jie surenka {derlių},
kai ištiesi ranką – jie sotūs gėrybių.
[29] Tau veidą paslėpus, jie sunerimsta,
vos tik alsavimą jų sulaikai, jie miršta, –
sugrįžta atgal į dulkes.
[30] Kai atsiunti savo dvasią*, jie atgyja, –
taip tu atnaujini žemės veidą.

VII

[31] VIEŠPATIES garbė amžina tebūna,
savo kūriniais Dievas tesidžiaugia!*

104,26: *...laivai... Leviatanas*: kai kurie vertimai taiso hebrajiškąjį tekstą ir verčia *jūros slibinai,* norėdami išlaikyti paralelę su Leviatanu. Pastarasis buvo mitologinė pabaisa, įasmeninanti pradinį chaosą. Žr. Ps 74,14; Iz 27,1. Betgi Job 40,25 tekste Leviatanas reiškia krokodilą.

104,27: *Visi...*: visi kūriniai, tarp jų ir žmogus, minimi 10-26 eilutėse.

104,30: *...savo dvasią: alsavimas*, arba Dievo dvasia, yra kūrybiška Dievo galybė, visos gyvasties šaltinis gamtoje. Žr. Pr 1,2; 2,7. Ir Šventoji Dievo Dvasia yra viso antgamtinio gyvenimo šaltinis. Užtat krikščionių bendrijos šią eilutę sieja su trečiuoju Švč. Trejybės asmeniu.

104,31: *...savo kūriniais Dievas tesidžiaugia*: žr. Pr 1,31. Dievas matė, kad visa, ką buvo sukūręs, buvo gera.

[32] Jam pažvelgus į žemę, ji dreba;
kalnus palietus, jie smilksta.
[33] Giedosiu VIEŠPAČIUI, kolei gyvensiu,
per visą gyvenimą savo Dievą šlovinsiu giesme.
[34] Tebus malonios jam mano maldos,
nes VIEŠPATYJE aš džiaugiuosi.
[35] Teišnyksta nusidėjėliai žemėje,
nedorėlių daugiau tenebūna.
Garbink VIEŠPATĮ, mano siela!
{Šlovinkite VIEŠPATĮ!}*

105 Dievas* ištikimas savo pažadams

I

[1] Dėkokite VIEŠPAČIUI, šaukitės jo vardo,
skelbkite tautoms jo darbus.
[2] Šlovinkite jį giesmėmis, jam giedokit,
apie visus jo nuostabius darbus kalbėkit.
[3] Didžiuokitės vardu jo šventuoju, –
tedžiūgauja VIEŠPATIES ieškančiųjų širdys!
[4] Pagalbos pas VIEŠPATĮ eikite ieškoti,
visada ieškokite jo Artumo.
[5] Atsiminkite padarytus jo nuostabius darbus,
jo stebuklus ir nuosprendžius tvirtus,
[6] jūs, jo tarnai, Abraomo palikuonys,
Jokūbo vaikai, jo išrinktieji!

104,35: {*Šlovinkite VIEŠPATĮ!*}: ši eilutė priklauso tolesnei psalmei.
105,1-45: Himnas pašlovinti Dievo gerumui, kuriuo švyti Izraelio istorija. Žr. Ps 78; 106; 136. Po įžanginės maldos (I) psalmininkas atpasakoja Viešpaties pažadą protėviams (II), jų klajones Kanaano krašte (III), Juozapo istoriją (IV), izraeliečių istoriją Egipte (V-VI), Egipto rykštes (VII), kelionę per dykumą (VIII) ir Pažado Žemės užėmimą (IX).

[7] Jis, VIEŠPATS, yra mūsų Dievas;
jo įsakymai vykdomi visoje žemėje.

II

[8] Savo sandoros amžiais jis laikos,
pažado, tūkstančiui gentkarčių duoto, –
[9] sandoros, su Abraomu sudarytos,
priesaikos žodžio Izaokui,
[10] kurį jis patvirtino kaip įstatą Jokūbui,
kaip amžiną sandorą Izraeliui.
[11] Jis tarė: „Tau aš duosiu Kanaano kraštą
kaip paveldą, mano tau paskirtą“.

III

[12] Nors jų negausiai ten buvo,
tik sauja ateivių svetimoj žemėj, –
[13] klajojanti iš tautos į tautą,
iš karalystės į karalystę, –
[14] jų engti jis niekam neleido,
karalius už juos barė:*
[15] „Nelieskite mano pateptųjų*,
mano pranašų* neskriauskit!“

IV

[16] Jis badą užleido anai žemei,
visus maisto išteklius* sunaikino.
[17] Siuntė prieš tai jis vyrą –
Juozapą, parduotą vergijon.
[18] Supančiotos buvo jo kojos,
grandinė užnerta ant kaklo.

105,14: *...karalius...barė*: faraoną, Geraros Abimelechą. Žr. Pr 12,17; 20,6-7.
105,15: *...mano pateptųjų...pranašų*: tikėjimo protėviai – Abraomas, Izaokas ir Jokūbas – buvo tam tikra prasme *pateptieji*, t. y. pašvęsti Dievui, ir gavo iš Dievo apreiškimus.
105,16: *...maisto išteklius*: pažodžiui – *Sulaužė kiekvieną duonos ramstį.*

[19] Bet išsipildė jo pranašystė,
kol VIEŠPATIES žodis jį bandė.
[20] Karalius liepė jį paleisti;
išlaisvino jį tautų valdovas.
[21] Savo namų viešpačiu jį padarė
ir valdytoju visų turtų,
[22] kad savo ruožtu lavintų jo pareigūnus
ir didžiūnus išminties mokytų.

V

[23] Tada Izraelis atėjo į Egiptą,
Jokūbas apsigyveno Hamo žemėje* kaip ateivis.
[24] VIEŠPATS didžiai pagausino savo tautą,
tapo ji stipresnė už priešus.

VI

[25] Ir pasikeitė egiptiečių širdys,
užsiliepsnojo neapykanta jo tautai,
su jam tarnaujančiais elgės klastingai.
[26] VIEŠPATS pasiuntė savo tarną Mozę
ir Aaroną, kurį išsirinko.
[27] Per juos apsireiškė VIEŠPATIES ženklai
ir daugybė stebuklų Hamo žemėje*.

VII

[28*] Jis užleido tamsą – aptemo žemė,
bet egiptiečiai priešinos jo žodžiams.
[29] Jis pavertė jų vandenis į kraują
ir nutroško jų žuvys.

105,23.27: ...*Hamo žemėje*: Egipto sinonimas. Žr. Pr 10,6, kur *Mizrajim{ai}* yra hebrajiškas Egipto vardas.

105,28-38: Čia, kaip ir Ps 78,43-51, Egipto rykštės atpasakojamos su poetine laisve. Užtat jų seka skiriasi nuo Iš 7,14-12,30 skaitinio sekos.

[30] Jų žemę užplūdo varlės,
užpuolė net egiptiečių karaliaus rūmus.
[31] Jis tarė, ir apniko musių spiečiai
bei aibės uodų visą jų žemę.
[32] Vietoj lietaus jis išpylė jiems krušą,
nuplieskė žaibais jų kraštą.
[33] Jis sunaikino vynuogynus ir figmedžius
ir jų žemės medžius išvartė.
[34] Jam tarus, pasklido
skėrių ir žiogų gausybė.
[35] Visus augalus jie surijo
ir suėdė laukų derlių.
[36] Jis išmarino visus pirmagimius, –
visas jų jaunystės pirmienas.
[37] Tada jis išsivedė izraeliečius,
nešinus sidabru ir auksu, –
dvylikoje giminių nebuvo silpnuolio.
[38] Džiūgavo egiptiečiai, jiems iškeliaujant,
nes izraeliečiai kėlė jiems baimę.

VIII

[39] Jis supūtė debesį kaip dangą,
ir ugnimi apšvietė naktį.
[40] Jiems prašant, jis putpelių siuntė
ir dangaus duona sočiai juos maitino.
[41] Jis uolą atvėrė, ir vanduo ištryško, –
lyg upė pasruvo per dykumą.
[42] Nes jis atsiminė savo tarną Abraomą
ir šventąjį pažadą, jam duotą.
[43] Taip jis vedė besidžiaugiančią savo tautą,
giedančius džiugią giesmę savo išrinktuosius.

IX

[44] Jis išdalijo jiems kitų tautų žemę,
ir jų triūso vaisius paveldėti leido,
[45] kad jo įstatams paklustų
ir jo įsakymų laikytųs!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

106 Dievo* gerumas savo tautai

A

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jisai geras,
amžinas jo gerumas.
[2] Kas gali apsakyti didžius VIEŠPATIES darbus,
kas pajėgs jį pašlovint?
[3] Laimingi, kas elgiasi teisingai
ir visados įstatų laikos.
[4] VIEŠPATIE, atsimink ir mane, kai padedi savo tautai,
lankyk ir mane malone, kai juos gelbsti,
[5] kad galėčiau patirti tavo išrinktųjų gerovę,
tavosios tautos džiaugsmu dalytis
ir didžiuotis paveldu tavo.

106,1-47: Šis himnas, kaip ir Ps 105, apžvelgia Izraelio istoriją, bet jo vyraujanti mintis yra išrinktosios tautos maištinga dvasia, nepaisant Dievo gerumo jai. Po įžanginės maldos, paprašęs Dievo gailestingumo sau ir tautai (A), psalmininkas pasakoja apie izraeliečių tikėjimo stoką Išėjimo iš Egipto metu (B I), jų didelį geidimą mėsos dykumoje (B II), Koraho, Datano ir Abiramo maištus (B III), auksinio veršio garbinimą prie Sinajaus (B IV), izraeliečių bailumą ir beprotišką riziką pirmąkart susidūrus su kanaaniečiais (B V), izraeliečių sąmyšį prie Peoro (B VI), jų nusikaltimą Mozei (B VII), jų susigiminiavimą vedybomis su pagonimis (B VIII). Išpažindamas, kad žmonių nedorumas privertė Dievą juos pakartotinai bausti nelaimėmis ir pralaimėjimais (C), psalmininkas prašo surinkti ir atkurti išblaškytą tautą (47-oji eilutė).

B

I

6 Nusidėjome – mes ir protėviai mūsų, –
esam nusikaltę, elgėmės neteisingai.
7 Mūsų protėviai Egipte nuostabių tavo darbų nepaisė,
pamiršo tavo gerumą
ir maištavo prieš Aukščiausiąjį prie Nendrių jūros.
8 Vis dėlto jis gelbėjo juos, kaip dera jo vardui,
kad apreikštų savo didžią galybę.
9 Pagrūmojo Nendrių jūrai ir ta išdžiūvo,
pervedė juos per gelmes lyg per tyrus.
10 Jis išgelbėjo juos iš tų, kurie jų nekentė,
ir atpirko iš priešo rankos.
11 Jūra paskandino jų priešus,
neišliko gyvo nė vieno.
12 Tada izraeliečiai įtikėjo, –
jie šlovino VIEŠPATĮ giesme.

II

13 Bet greitai užmiršo, ką jis buvo padaręs,
jo užmojai jiems nerūpėjo.
14 Dykumoje juos apėmė godus alkis,
ir ėmė jie tyruose gundyti Dievą.
15 Jis davė, ko jie reikalavo,
bet siuntė ir alinančią ligą.

III

16 Stovykloje jie pavydėjo Mozei
ir Aaronui, šventajam VIEŠPATIES tarnui.
17 Žemė atsivėrė ir prarijo Dataną,
palaidojo Abiramo bendrus.
18 Ugnis užsiliepsnojo tame sambūry;
supleškėjo liepsnose nedorieji.

IV

19 Prie Horebo žmonės pasidirbo veršį
ir garbino nuliedintą stabą.
20 Jie iškeitė Dievo garbę
į žolę ėdančio jaučio paveikslą.
21 Užmiršo jie Dievą – Gelbėtoją savo,
padariusį Egipte didžių dalykų.
22 Kokių nuostabių darbų jis padarė Hamo žemėj!
Kokių baisių dalykų prie Nendrių jūros!
23 Jis būtų juos sunaikinęs,
jeigu Mozė – jo išrinktasis – nebūtų užstojęs
ir nukreipęs nuo jų Dievo pykčio.

V

24 Bet jie paniekino puikųjį kraštą
ir jo pažadu nepatikėjo.
25 Savo palapinėse murmėjo
ir nenorėjo klausyti VIEŠPATIES balso.
26 Todėl pakėlęs ranką jis prisiekė,
kad leis jiems žūti dykumoje
27 ir išblaškys tautose jų palikuonis,
po svetimas šalis išsklaidys juos.

VI

28 O jie prisidėjo prie apeigų Baal-Peoro
ir valgė aukas, mirusiesiems atnašautas.
29 Savo darbais jie VIEŠPATĮ pykdė,
todėl užpuolė juos maras.
30 Tada Finehas pakilęs užstojo,
ir maras liovės.
31 Tai pripažinta jam teisumo darbu
per kartų kartas, visiems amžiams.

VII

32 Užpykdė jie VIEŠPATĮ prie Meribos vandenų,
ir Mozė dėl jų nukentėjo*,
33 nes jie taip apkartino jam dvasią,
kad jis prabilo neapgalvotais žodžiais.

VIII

34 Svetimų tautų jie neišnaikino,
kaip VIEŠPATS buvo jiems įsakęs,
35 bet susimaišė vedybomis su svetimtaučiais
ir priėmė svetimą būdą.
36 Dievo tauta stabams tarnavo,
ir šie tapo jiems spąstais.
37 Savo sūnus ir dukteris
demonams jie aukojo.
38 Liejo nekaltą kraują, –
kraują savo sūnų ir dukterų,
Kanaano stabams jie aukojo, –
ir išniekino kraštą.
39 Taip jie susitepė savo veiksmais
ir savo darbais ištvirkavo.

C

40 VIEŠPATS ant savo tautos įniršo,
savo paveldu pasibjaurėjo.
41 Jis atidavė juos tautoms svetimųjų,
valdė juos tie, kurie jų nekentė.
42 Priešai juos engė,
jie tapo jiems visiškai pavaldūs.

106,32: ...*Mozė*...*nukentėjo*: Mozei nebuvo leista įeiti į Pažado Žemę. Žr. Sk 20,12.

[43] Daugel sykių VIEŠPATS gelbėjo savo tautą,
bet jie nuolat maištavo
ir buvo savo kalčių prislėgti.
[44] Bet VIEŠPATS atsižvelgdavo į jų kančią,
kai išgirsdavo juos aimanuojant.
[45] Atsimindavo savo Sandorą jų labui
ir pasigailėdavo iš savo gerumo, –
[46] gailesčio mokė tuos žmones,
kurie juos laikė nelaisvėje.
[47] Gelbėk mus, VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
ir surink mus tarp tautų išblaškytus,
kad dėkotume tavo šventajam vardui
ir didžiuotumės giedodami tau šlovę!
[48*] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
nuo amžių per amžius!
Tesako visa tauta: „Amen!"
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

106,48: Šis pagarbinimas – doksologija – Ketvirtosios Psalmyno knygos pabaigoje yra vėlesnis priedas.

E

PENKTOJI
KNYGA

107 Dievas* – užuovėja nelaimėje

[1*] „Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jisai geras, –
amžina ištikimoji jo meilė."
[2] Taip tesako VIEŠPATIES atpirktieji, –
kuriuos jis atpirko iš vargo,
[3] iš svetimų šalių surinko –
iš Rytų ir Vakarų, iš Pietų ir Šiaurės.

A

I

[4] Vieni klajojo dykumoje ir tyruos, –
miesto, kuriame galėtų įsikurti, neradę.
[5] Alkani ir ištroškę,
tik gyvastį jie nešiojo.
[6] Tada, kęsdami vargą, jie VIEŠPATIES šaukės
ir jis iš sielvartų juos išvadavo.

107,1-43: Be įžangos (žr. 1-3 eilutes), kuria žmonės dėkoja Dievui už parvedimą iš tremties, ši psalmė turi dvi dalis. Pirmoje dalyje (žr. 4-32 eilutes), kurios kiekvienas posmas turi tą patį priegiesmį, Dievas yra šlovinamas kaip tas, kuris padeda ir gelbsti dykumos klajoklius (I), belaisvius (II), ligonius (III), audros varginamus jūreivius (IV). Antroje dalyje (žr. 33-43 eilutes) mąstoma apie apvaizdų Dievą, paverčiantį dykumą derlingais laukais (žr. 33-35 eilutes), kuriuose beturčiai randa gerovę (žr. 36-38 eilutes), pasakojama, kaip jis rūpinasi beturčiais (žr. 39-41 eilutes). Visa ateina iš apvaizdaus Dievo rankos (žr. 42-43 eilutes).

107,1: Norminis Šventyklos liturgijos kvietimas maldai. Žr. 1 Kr 16,34; Ps 118,1; 136,1; Jer 33,11; Dan 3,89; 1 Mak 4,24.

[7] Vedė juos į tiesųjį kelią,
kol pasiekė gyvenamą miestą.
[8] Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo gerumą,
už jo nuostabius darbus žmonijai,
[9] nes jis pagirdė ištroškusias širdis
ir alkstantiems davė gėrybių.

II

[10] Kiti sėdėjo niūriuose patamsiuos,
vargani belaisviai, surakinti grandinėm,
[11] nes buvo maištavę prieš VIEŠPATIES žodį,
Aukščiausiojo užmojį atmetę.
[12] Kančia sutramdė jų širdis, –
sukniubo jie, ir nebuvo kas padėtų.
[13] Vargų parblokšti, jie VIEŠPATIES šaukės,
ir jis išgelbėjo juos iš jų nelaimių.
[14] Išvedė juos iš niūriųjų patamsių
ir sutraukė jų pančius.
[15] Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo ištikimąją meilę,
už nuostabius darbus žmonijai,
[16] nes jis pralaužia vario vartus
ir sutrupina geležines jų velkes.

III

[17] Kurie buvo pasiligoję dėl savo nuodėmingo kelio,
už savo kaltes turėjo kentėti.
[18] Į maistą jie negalėjo net pažiūrėti, –
jau buvo arti mirties vartų.
[19] Tada, vargų prispausti, jie VIEŠPATIES šaukės,
ir jis ištraukė juos iš nelaimių.
[20] Siuntė jiems savo gydantį žodį
ir išgelbėjo nuo pražuvimo.

[21] Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo ištikimą meilę,
už nuostabius darbus žmonijai.
[22] Teatnašauja padėkos auką
ir džiugesio giesme teskelbia jo darbus.

IV

[23] Tie, kurie plaukė laivais į jūrą,
vandenų platybėse triūsė.
[24] Jie matė VIEŠPATIES darbus –
nuostabius jo veiksmus gelmynuos.
[25] Jam paliepus, įsišėlo audros
ir aukštas jūros bangas pašiaušė.
[26] Jie kilo aukštyn ligi dangaus, nėrė žemyn į gelmę, –
stiro jiems širdys iš baimės.
[27] Tarsi girti svirduliavo ir sviro –
nežinojo, ko griebtis, suglumę.
[28] Pavojams užgriuvus, jie VIEŠPATIES šaukės,
ir jis išgelbėjo juos iš nelaimės.
[29] Šėlstančią audrą jis nuramino,
ir jūros bangos atslūgo, nutilo.
[30] Jie džiaugės nurimusia jūra,
o jis nuvedė juos į prekybos uostą.
[31] Tedėkoja VIEŠPAČIUI už ištikimąją meilę,
už nuostabius darbus žmonijai.
[32] Teaukština jį tautos sueigoj,
tešlovina jį seniūnų taryboje.

B

[33] Upes jis pavertė tyrais,
vandens šaltinius – dykynėm,
[34] vešlų kraštą – druskingais pelkynais
už jo gyventojų nedorumą.

[35] Vandens tvenkiniais jis pavertė dykumą,
išdžiūvusią žemę – sraviais šaltiniais.
[36*] Alkanus žmones tenai įkūrė,
ir jie pastatė sau miestą.
[37] Jie sėjo laukus, veisė vynuogynus
ir nuėmė gausų derlių.
[38] Jis laimino juos, ir jų vis gausėjo,
jų galvijų bandoms jis neleido sunykti.
[39] Bet vėl jie sumenko, pažeminti buvo
per priespaudą, skurdą ir kančią.
[40] Betgi tas, kuris liejo panieką ant didžiūnų
ir vertė juos klajoti po negyvą dykynę,
[41] išgelbėjo beturčius iš skurdo
ir jų šeimas pagausino lyg kaimenes.
[42] Regi tai dorieji ir džiaugias;
visų nedorėlių burnos užsičiaupia.
[43] Išmintingas žmogus šias apraiškas mato, –
jis mąstys apie VIEŠPATIES
ištikimąją meilę.

108 Prašant pergalės

[1] *Giesmė. Dovydo psalmė.*

[2*] Mano širdis ištikima, Dieve,
mano širdis atsidavus!

107,36-41: Nors atrodo, kad šie žodžiai siejasi apskritai su Dievo Apvaizda, psalmininkas turbūt turėjo galvoje Pažado Žemės užkariavimą ir izraeliečių įsikūrimą (žr. 36-39 eilutes), nuožmius asirų ir babiloniečių invazijų laikotarpius (žr. 39 eilutę), paskutinio Judo karaliaus pažeminimą ir tremtį (žr. 40 eilutę) ir Ziono kūrimą po tremties (žr. 41 eilutę).

108,2-14: Ši psalmė yra kitų dviejų psalmių rinkinys: 2-6 eilutės yra tokios pat kaip Ps 57,8-12; 7-14 eilutės – kaip Ps 60,7-14.

Giedosiu, tave pašlovinsiu giesme!
Pabusk, mano širdie!
[3] Pabuskite, arfa ir lyra!
Pažadinsiu aušrą.
[4] Tautose tau, VIEŠPATIE, dėkosiu,
visur giedosiu tau šlovės giesmes.
[5] Juk tavo gerumas aukštesnis už dangų,
o ištikimybė – debesis siekia.
[6] Apreikšk aukštai danguje savo didybę,
tesužimba tavo garbė visoje žemėj!
[7] Savo dešine gelbėk, mane išklausyki,
išlaisvink tuos, kuriuos myli.
[8] Dievas kalbėjo savo šventovėje:
„Džiaugdamasis padalysiu Šechemą
ir atmatuosiu Sukotų slėnį.
[9] Mano yra Gileadas ir Manasas;
Efraimas – mano galvos šalmas,
Judas – mano skeptras.
[10] Moabas bus mano praustuvė,
Edomui savo apavą mesiu,
Filistija girdės mano pergalės šauksmą".
[11] Kas įves mane į tą įtvirtintą miestą?
Kas nuves mane į Edomą?
[12] Argi, Dieve, atmetei mane iš tikrųjų?
Su mūsų kariais, Dieve, nebežygiuoji.
[13] Išgelbėk tu mus nuo priešo,
nes žmogus padėti nieko negali.
[14] Su Dievu mes būsime narsuoliai;
jis sutryps mūsų engėjus.

109 Žmogaus* skundas varge

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

O Dieve, tave šlovinu, netylėki!
[2] Mane užpuolė nedorieji, –
melo liežuviais jie mane plaka.
[3] Neapykantos žodžiais mane apniko
ir be priežasties mane puola.
[4] Nors juos myliu, jie mane šmeižia
net kai už juos meldžiuosi.
[5] Taip jie už gera piktu man atmoka,
neapykanta – už meilę.

II

[6] Parink nedorą teisėją jam teisti,
Tegul skundikas* jo dešinėj atsistoja.
[7] Tegul teismas jį pasmerkia;
net jo malda tebus laikoma nuodėme.
[8] Jo gyvenimas trumpas tebūna,
svetimas teužima jo vietą.

109,1-31: Pirmoji ir trečioji dalys – maldos žmogaus, kuris yra daugelio priešų keikiamas ir šmeižiamas (žr. 1-5.20-31 eilutes). Vidurinė dalis yra stiprių prakeikimų papliūpa, skirta vienam asmeniui (žr. 6-19). Ar šios dalies prakeikimai buvo tarti paties psalmininko vienam iš jo priešų, ar jo priešų psalmininkui, yra ginčijamas klausimas. Šiame vertime prakeikimų srautas siejamas su psalmininku, nes hebrajiškajame tekste nėra nuorodos, kad paties autoriaus žodžiai baigiasi 5-ąja eilute. Psalmininkas nenurodo, kad jis ima cituoti priešų žodžius 6-oje eilutėje. Nors prakeikimų kalba ir yra ypač stipri, ji nesiskiria nuo kitų psalmių prakeikimų kalbos. Tokia kalba atspindi psalmininko mąstymo būdą, kad jo priešai yra Viešpaties priešai. Užtat psalmininkas turi ne tik teisę, bet ir pareigą melstis, kad jie būtų nugalėti ir mirtų. Žr., pavyzdžiui, Ps 35,4-6; 58,6-9; 69,22-28.

109,6: *...skundikas*: hebrajiškasis žodis yra *satan{as}* – šėtonas. Žr. Zch 3,1, kur šėtonas stovi vyriausiojo kunigo dešinėje, kad jį apkaltintų Viešpačiui. Čia turimas omenyje kaltintojas žmogus.

[9] Jo vaikai telieka našlaičiai,
o žmona tenašlauja.
[10] Tegul jo vaikai klajoja ir elgetauja;
iš savo pašiūrių tebūnie išvaryti.
[11] Skolintojas tepasiglemžia jo nuosavybę,
o triūso vaisius svetimieji tegrobsto.
[12] Nė vienas teneparodo jam savo gerumo
nei užuojautos jo našlaičiams.
[13] Visi jo palikuonys tepražūva, –
su antra karta teišnyksta jo vardas.
[14] VIEŠPATS teatsimena jo protėvių kaltę,
jo motinos nuodėmė teliks nepanaikinta.
[15] Temato VIEŠPATS tai nuolat,
kol žemėje užges jo atminimas.
[16] Juk tas žmogus niekada nedaro gera,
tik kamuoja beturtį ir vargšą –
net užmušt kėsinas prislėgtą bejėgį žmogų.
[17] Prakeikti jis mėgo, tebūna pats prakeiktas!
Palaimos nelinkėjo – niekas jo tenelaimins!
[18] Prakeikimu apsisiautė kaip apsiaustu, –
tepersisunks prakeikimas lyg vanduo į jo kūną,
o į jo kaulus – tartum aliejus.
[19] Tebūna kaip drabužis, kuriuo jis apsirengia,
tartum kasdien jo nešiojama juosta!

III

[20] Taip teatmoka VIEŠPATS mano skundikams –
tiems, kurie pikta man linki.
[21] Man, o Dieve, VIEŠPATIE mano,
padėk, kaip esi pažadėjęs,
išgelbėk mane dėl savo gerumo.
[22] Juk vargšas esu ir beturtis,
nuo širdgėlos paklaikęs.

[23] Nykstu lyg vakaro šešėlis,
esu lyg vėjo nešamas skėris*.
[24] Nuo pasninko keliai man linksta;
mano kūnas – nusikamavęs.
[25] Savo kaltintojams aš tapau patyčia, –
mane pamatę, jie kraipo galvas.
[26] Padėk man, VIEŠPATIE, mano DIEVE!
Gelbėk mane dėl savo ištikimosios meilės!
[27] Tegu jie sužino, kad tai* tavo ranka,
kad tai tavo, VIEŠPATIE, tai padaryta.
[28] Tegu jie sau keikia,* o tu laimink.
Iš gėdos tegul dega mano užpuolėjai,
bet tesidžiaugia tavo tarnas.
[29] Teapsivelka gėda mano skundikai,
teapsidengia sarmata lyg skraiste!
[30] Visu balsu karštai aš VIEŠPAČIUI dėkosiu,
šlovinsiu jį giesme žmonių spūstyje,
[31] nes jis beturčio dešinėje atsistojo,
kad išgelbėtų nuo trokštančių pasmerkti jį mirčiai.

110 Mesijas* – Karalius ir Kunigas

[1] *Dovydo psalmė.*

I

VIEŠPATIES žodis mano viešpačiui*:
„Sėskis mano dešinėje*,
kol tavo priešus padėsiu tau po kojom"*.
[2] VIEŠPATS duos tau galybės skeptrą iš Ziono:
„Valdyk tave supančius priešus!"

109,23: ...*vėjo nešamas skėris*: stiprus vėjas kartais nutraukia skėrių rykštę, nupūsdamas juos į jūrą. Žr. Iš 10,19; Jl 2,20.
109,27: ...*tai*: ir kančia, ir išgelbėjimas iš Viešpaties.
109,28: ...*Tegu jie sau keikia*: šie žodžiai rodo, kad prakeikimų papliūpa (žr. 6-19 eilutes) gali būti taikoma psalmininko priešams.

3 Tu buvai karališkai orus nuo savo gimimo,
šventoji garbė lydėjo tave nuo įsčių,
nuo aušros tavo jaunystės.

II

4 VIEŠPATS prisiekė ir jis nesigaili:
„Tu kunigas amžiams, kaip Melchizedekas“*.

III

5 Tavo dešinėje budi VIEŠPATS, –
jis karalius sutriuškins įniršio dieną.
6 Teismą tautų jis įvykdys
ir nuklos mūšio lauką lavonais, –
visoje žemėje nugalės karalius.
7* Savo žygyje jis gers iš upelio,
ir bus galingas pergalei laimėti.

110,1-7: Viena svarbiausių mesijinių psalmių. Sekdama mūsų Viešpaties ir Apaštalų mokymu, Katalikų Bendrija visą laiką vieningai siejo šią psalmę su Kristumi. Bet kai kurios hebrajiškojo teksto eilutės yra neaiškios ir jų aiškinimas sunkus (plg. 3-iosios eilutės vertimus).

110,1: *VIEŠPATIES žodis mano viešpačiui...: VIEŠPATS*, t. y. Jahvė, Sandoros Dievas. *...mano viešpačiui*: hebrajiško mandagumo posakis, reiškiantis *tau*, pavaldinio vartojamas kreipiantis į valdovą ar vyresnįjį. Žr. 1 Sam 25,25-31; 2 Sam 1,10. Jėzus šią eilutę citavo Rašto žinovams. Žr. Mt 22,41-45 ir kitus sinoptikus. Anot Jėzaus, Dovydas buvo visų laikomas autoriumi šios psalmės, kuri visų pripažinta kaip nuoroda į Mesiją. Bet psalmininkas čia kreipiasi į Mesiją kaip už save viršesnį, todėl Mesijas turi būti viršesnis už Dovydą o ne tik jo *sūnus* ar palikuonis. *...mano dešinėje*: garbės vieta prie karaliaus sosto. Žr. 1 Kar 2,19. *...tau po kojom*: senovėje nugalėti priešai turėjo pajusti pergalingojo valdovo kojas ant savo sukniubusių kūnų kaip pasidavimo ženklą.

110,4: *...kaip Melchizedekas*: tuo pačiu būdu kaip Melchizedekas. Trimis svarbiais Melchizedeko ir Kristaus panašumo bruožais išsipildė ši pranašystė: abu buvo karaliai ir kunigai, abu aukojo duoną ir vyną Dievui, abu turi kunigystę tiesiog iš Dievo, o ne iš Aarono, nes jiedu nepriklausė Levio giminei. Žr. Pr 14,18; Žyd 7.

110,7: Šios eilutės kalba yra perkeltinė. Anot kai kurių aiškintojų, mesijinis Karalius lenksis gerti dieviškosios pagalbos vandens ir žengs su nauja pergale. Žr. Iz 8,6; Jer 2,13.17-18.

111 Išminties* pradžia

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ!

{'a} VIEŠPAČIUI visa širdimi dėkosiu
{b} teisiųjų sueigoje ir taryboj*.
{g} [2] Kokie VIEŠPATIES darbai nuostabūs!
{d} Visi, kurie jais žavisi, trokšta juos suprasti.
{h} [3] Visa, ką daro, pilna jo garbės ir didybės;
{v} jo teisumas tveria per amžius.
{z} [4] VIEŠPATS neleidžia mums savo nuostabių darbų pamiršti, –
{ḥ} jis švelnus ir gailestingas.
{ṭ} [5] Parūpina maisto* visiems, kas jo pagarbiai bijo;
{j} savo Sandoros jis niekada neužmiršta.
{k} [6] Tautai apreiškė savo galybės darbus,
{l} atiduodamas jiems tautų paveldą.
{m} [7] Jo rankų darbas – tiesa ir teisingumas,
{n} tvirti jo įsakai,
{s} [8] patikimi amžių amžiais,
{'a} kilę iš tiesos ir teisumo.
{p} [9] Savo tautai siuntė atpirkimą,
{ẓ} amžiną Sandorą su jais sudarė.
{q} Šventas ir šiurpulingas jo vardas!
{r} [10] Išminties pradžia – pagarbi VIEŠPATIES baimė* –
{š} gerai tai supranta, kurie ja gyvena.
{t} Amžinai jis šlovingas.

111,1-10: Alfabetinė psalmė – himnas, šlovinantis Dievo įsakus ir jo gailestingus darbus Izraeliui. Kiekviena psalmės eilutė prasideda tolesne alfabeto raide. Kaip įprasta tokioms psalmėms, ir šios psalmės turinys padrikas.

111,1: *...teisiųjų sueigoje ir taryboj*: Šventykloje. Žr. Ps 149,1.

111,5: *parūpina maisto...*: mana dykumoje. Žr. Jn 6,31-33.49-51.

111,10: *...pagarbi VIEŠPATIES baimė...*: pagarba Dievui ir jo garbinimas. Hebrajiškas religijos aptarimas.

112 Doro* žmogaus palaima

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

{'a} Laimingas, kas VIEŠPATIES pagarbiai bijo,
{b} kas jo įsakymus nuoširdžiai vykdo.
{g} 2 Galingi bus jo palikuonys,
{d} palaiminta karta dorovingųjų.
{h} 3 Jo namuose bus gerovė ir turtai,
{v} amžinai tvers jo teisumas*.
{z} 4* Jis lyg šviesa, šviečianti tamsoje doriesiems,
{ḥ} visados švelnus, teisus ir gailestingas.
{ṭ} 5 Gera žmogui, kuris skolina dosniai,
{j} sąžiningai savo reikalus tvarko.
{k} 6 Visada jis bus tvirtas;
{l} žmonės teisųjį minės per amžius.
{m} 7 Blogos žinios jo nebaugina, –
{n} širdis jo tvirta, nes VIEŠPAČIU vilias.
{s} 8 Patvari jo širdis, jis nesibijo;
{'a} ilgainiui jo priešai bus nugalėti.
{p} 9 Dosniai jis duoda beturčiams,
{ẓ} neišsenkantis jo dosnumas.
{q} Gerbiamas jis bus ir didis.*
{r} 10 Nedoras žmogus tai mato ir siunta,
{š} dantį galanda ir drąsos netenka.
{t} Nedorėlių užmačios niekais nueina.

112,1-10: Alfabetinė, didaktinė – pamokomoji psalmė, girianti dievobaimingo žmogaus dorybes. Stiliumi ir sandara ši psalmė yra panaši į Ps 111. Turbūt abi buvo to paties autoriaus sukurtos.

112,3: *...amžinai tvers jo teisumas*: hebrajiškasis žodis, ženklinantis *teisumą*, yra *zedaqa{h}*. Vėlesniais amžiais šis žodis ženklino ir *dosnumą*, t. y. išmaldos davimą. Žr. Sir 3,30; 7,10; Mt 6,1.

112,4: Kai kurie senieji ir šiuolaikiniai vertimai sieja šią eilutę su Dievu. Žr. Ps 111,4b.

112,9: *Gerbiamas jis bus ir didis*: pažodžiui – *jo ragas bus išaukštintas garbėje*. Ragas reiškė galybę, orumą ir įtakingumą. Žr. Ps 18,3.

113 „Šlovinsiu* VIEŠPATĮ, nes jisai geras“

I

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite VIEŠPATĮ jo tarnai*,
šlovinkite VIEŠPATIES vardą.
[2] Tebūna pašlovintas jo vardas
ir dabar, ir per amžius.
[3] Nuo saulėtekio iki saulėlydžio*
tebūna šlovinamas VIEŠPATIES vardas.

II

[4] Virš visų tautų išaukštintas VIEŠPATS;
jo garbė aukštesnė už dangų.
[5] Kas yra kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas,
kuris aukštybėse sėdi,
[6] bet ir lenkiasi, kad pamatytų,
kas žemai – danguje ir žemėje?

III

[7] Jis pakelia silpną žmogų iš dulkių,
ištraukia elgetą iš šiukšlyno,
[8] kad pasodintų su kilmingaisiais –
su savo tautos didžiūnais.
[9] Bevaikei moteriai* namus jis suteikia,
laiminga vaikų motina ją padaro.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

113,1-9: Prašymo himnas, kad Dievas būtų garbinamas visad ir visur (I), nes jis yra visatos Viešpats (II) ir lenkiasi pakelti silpną žmogų ir bevaisę moterį (III).

113,1: *...VIEŠPATĮ jo tarnai*: pamaldūs maldų dalyviai, ypač levitai. Žr. Ps 134,1; 135,1; Dan 3,85.

113,3: *Nuo saulėtekio iki saulėlydžio*: arba laiko atžvilgiu *nuo ryto iki vakaro*, arba erdvės – *nuo rytų iki vakarų*.

113,9: *...bevaikei moteriai*: kadangi izraeliečiai gausią šeimą laikė Dievo palaiminimu, bevaikė moteris buvo laikoma nelaiminga ir Dievo prakeikta. Žr. Pr 16,4-5; 1 Sam 1,5-6.11; 2,5; Lk 1,25.

114 Išėjimas* iš Egipto

[1] Kai Izraelis išėjo iš Egipto,
Jokūbo palikuonys – iš tautos svetimkalbės,
[2] Judas tapo Dievo šventove,
jo valda – Izraelis.
[3] Jūra, pamačiusi juos, atsitraukė,
atgal pasisuko Jordanas.
[4*] Kalnai kaip avinai šokinėjo,
kalvos – lyg kaimenės ėriukai.
[5] Kas gi tau, jūra, ko gi tu bėgi?
Jordanai, ko atgal traukies?
[6] O kalnai, ko lyg avinai šokinėjat?
Ir jūs, kalvos, – kaip kaimenės ėriukai?
[7] Žeme, drebėk nuo VIEŠPATIES Artumo,
nuo Jokūbo Dievo Artumo,
[8] kuris uolas vandens tvenkiniais paverčia,
o titnagą – tekančiais šaltiniais.

115 Tikrasis* Dievas – didis ir geras

I

[1] Ne mums, VIEŠPATIE, ne mums,
o savo vardui garbę duoki
dėl savo gerumo ir ištikimybės.

114,1-8: Giesmė, kuria švenčiamas Izraelio išgelbėjimas iš Egipto vergijos. Kai Viešpats išsirinko Izraelį kaip savo ypatingą tautą (žr. 1-2 eilutes), įvyko nuostabūs gamtos reiškiniai (žr. 3-4 eilutes), kurių priežastis buvo Dievas (žr. 5-8 eilutes). Septuaginta ir Vulgata prijungia šią psalmę prie tolesnės psalmės, padarydamos vieną. Atrodo, kad jos buvo iš pradžių skirtingos.

114,4: Poetinis aprašymas žemės drebėjimo, įvykusio Dievui apsireiškiant ant Sinajaus kalno. Žr. Iš 19,16-19.

115,1-18: Giesmė, šlovinanti gyvąjį Dievą (I) ir išjuokianti pagonių stabus (II). Prie to pridedama trumpa litanija, ja išreiškiamas pasitikėjimas Dievu, kunigų duotas palaiminimas. Baigiama trumpu šlovės himnu (III). Ps 135,15-18 apima labai panašią giesmę, po kurios eina panaši litanija ir šlovės himnas (žr. 19-21 eilutes).

[2] Kodėl turėtų tautos klausinėti:
„Kurgi yra tas jų Dievas?“*
[3] Mūsų Dievas yra danguje;
jis daro visa, kas jam patinka.

II

[4] O jų stabai – iš sidabro ir aukso,
žmonių rankomis jie padaryti.
[5] Burnas jie turi, bet neprabyla,
turi akis, bet nemato,
[6] ausis turi, bet negirdi,
turi nosis, bet neužuodžia.
[7] Rankas turi, bet lytėti negali,
turi kojas, betgi nevaikšto.
[8] Panašūs bus į juos tie,
kas juos daro ir jais pasikliauja.

III

[9*] Izraelio namai VIEŠPAČIU vilias, –
jis yra jų pagalba ir skydas.
[10] Aarono namai VIEŠPAČIU vilias, –
jis yra jų pagalba ir skydas.
[11] Kas pagarbiai VIEŠPATIES bijo,
VIEŠPAČIU kas pasikliauja, –
tam jis yra pagalba ir skydas.
[12] VIEŠPATS mumis rūpinasi, mus palaimins:
jis palaimins namus Izraelio,
jis palaimins namus Aarono,

115,2: *Kurgi yra tas jų Dievas?*: kadangi Dievas jų negelbsti.
115,9-11: Izraelio namai, Aarono namai ir pagarbiai Viešpaties bijantieji – izraeliečiai pasauliečiai, kunigai ir konvertitai. Žr. Ps 118,2-4; 135,19-21. Panašiai ir Naujajame Testamente posakiu *tie, kurie pagarbiai Viešpaties bijo*, yra ženklinami prozelitai – atėjusieji – ar konvertitai. Žr. Apd 10,2.22.35; 13,16.26.

[13] pagarbiai VIEŠPATIES bijančius palaimins –
ir prastuolius, ir didžiūnus.
[14] Tepagausina jus VIEŠPATS –
ir jus, ir jūsų palikuonis.
[15] Būkite palaiminti VIEŠPATIES,
dangaus ir žemės Kūrėjo.
[16] Dangus yra VIEŠPATIES dangus,
o žemę jis atidavė žmogui.
[17*] VIEŠPATĮ šlovina ne mirusieji,
ne nužengę į tylos karaliją.
[18] Mes, gyvieji, tave šlovinam
ir dabar, ir per amžius.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

116 Padėka* Dievui už suteiktą pagalbą

A

I

[1] Myliu VIEŠPATĮ, nes jisai girdi,
klausosi mano maldavimų balso.
[2] Jis mane girdi, –
šauksiuosi jo, kol būsiu gyvas.
[3*] Mirties kilpos mane apraizgė,
apėmė mane Šeolo kančios –
sielvartas ir nerimas graužė.

115,17: Žr. Ps 6,6 paaiškinimą.
116,1-19: Septuagintos ir Vulgatos vertimai dalija šią psalmę į dvi atskiras dalis (žr. 1-9 ir 10-19 eilutes). Ši psalmė yra padėkos himnas žmogaus, kuris sirgo mirtina liga ir buvo Dievo išgydytas. Prisimindamas, kaip jis meldėsi būdamas prie mirties slenksčio (I), psalmininkas dabar šlovina Dievą, kad išklausė jo maldos (II). Vėl užsimindamas apie savo ligos metą, jis atnašauja auką ir dėkingą šlovės himną (B).
116,3: Mirtis vaizduojama kaip kailinių žvėrelių medžiotojas, spendžiantis jiems kilpas. Žr. Ps 18,6.

[4] Tada šaukiausi VIEŠPATIES vardo:
„O VIEŠPATIE, tavęs maldauju,
mano gyvastį gelbėk!“

II

[5] VIEŠPATS teisus ir maloningas;
mūsų Dievas – gailestingas.
[6] VIEŠPATS gina bejėgius, –
kai buvau pavojuje, jis išgelbėjo.
[7] Nusiramink, mano širdie,
nes Dievas buvo man geras.
[8] Nuo mirties išgelbėjo mano gyvastį
ir ašaras man nušluostė,
neleido mano kojoms paslysti.
[9] VIEŠPATIES Artume aš keliauju
pasaulyje – tarpe gyvųjų.

B

[10] Pasitikėjau* net kai skundžiaus:
„Esu baisiai kančios prislėgtas!“ –
[11] net kai nustėręs bylojau:
„Visi žmonės – melagiai!“
[12] Kuo atsilyginsiu VIEŠPAČIUI už visa,
ką jis dosniai yra man davęs?
[13] Vyno atnašą* VIEŠPAČIUI nešiu
ir šauksiuosi VIEŠPATIES vardo.

116,10: *Pasitikėjau...*: psalmininkas neabejojo, kad Dievas bus ištikimas savo pažadui išgelbėti.

116,13: *Vyno atnašą...nešiu...*: pažodžiui – *Kelsiu išganymo taurę...*, t. y. liejamąją vyno atnašą, dėkodamas už išgelbėjimą. Žr. Iš 25,29; Sk 15,1-10.

[14] Savo įžadus VIEŠPAČIUI ištesėsiu
visos jo tautos akivaizdoj.
[15] VIEŠPATIES akyse brangūs
mirštantys jo ištikimieji.*
[16] O VIEŠPATIE, aš tavo tarnas, –
tau tarnauju, kaip mano motina tarnavo.
Mano pančius tu sutraukei.
[17] Tau atnašausiu padėkos auką
ir šauksiuosi VIEŠPATIES vardo.
[18] Savo įžadus VIEŠPAČIUI ištesėsiu
visos jo tautos akivaizdoj –
[19] VIEŠPATIES Namų kiemuose,
tavo viduryje, Jeruzale!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

117 Žmonija* kviečiama šlovinti Dievą

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ, visos tautos!
Aukštinkite jį, visos šalys!
[2] Tikrai didis mums jo gerumas
ir amžina VIEŠPATIES ištikimybė.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

116,15: *...brangūs mirštantys jo ištikimieji*: žmogiškai kalbant, Dievas turėtų laikyti savo ištikimųjų tarnų mirtį ir jų šlovės giesmių netektį per dideliu nuostoliu. Žinoma, šis psalmininko jausmas sietinas su jo Šeolo – mirusiųjų pasaulio – samprata. Žr. Ps 6,6. Dievo akyse jo kankinių mirtis yra auksas, kuris buvo išgrynintas krosnyje. Žr. Išm 3,4-7.

117,1-2: Trumpiausia psalmė – šlovės himnas, kviečiantis visą žmoniją garbinti Jahvę – Viešpatį – už jo gerumą ir ištikimybę savo pažadams. Šis visų tautų kvietimas išreikštas visuotinėje Kristaus karalystėje. Žr. Rom 15,11.

118 Padėkos* už pergalę malda

A

[1] Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
per amžius tveria ištikima jo meilė!
[2*] Tesako Izraelis:
„Amžina yra ištikimoji jo meilė".
[3] Tesako Aarono namai:
„Amžina yra ištikimoji jo meilė".
[4] Tesako visi, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijo:
„Amžina yra jo ištikimoji meilė".

B

I

[5*] Didelėje bėdoje VIEŠPATIES šaukiausi, –
VIEŠPATS išklausė ir mane išvadavo.
[6] Su manimi VIEŠPATS, ko man bijoti,
ką gali žmonės man padaryti?
[7] Su manimi VIEŠPATS, pasirengęs padėti, –
matysiu savo priešus nugalėtus.
[8] Geriau pas VIEŠPATĮ pagalbos ieškoti,
negu žmonėmis pasikliauti.

118,1-29: Dramatiška padėkos liturgija. Po trumpos litanijos (A) psalmininkas, turbūt kalbėdamas visos bendruomenės vardu, apsako, kaip tauta su pasitikėjimu maldauja Viešpaties pagalbos (B I), kai priešiškos tautos grasina jos gyvasčiai (B II), ir vaizdingai aprašo, kaip Dievas ateina į pagalbą (B III). Paskui vyksta dialogas tarp kunigų prie Šventyklos vartų ir psalmininko, įeinančio atnašauti padėkos aukos (C I), kunigai suteikia palaiminimą (C II 26-27 eilutės), o psalmininkas gieda padėkos giesmę (C II 28-29 eilutės).
118,2-4: žr. Ps 115,9-11.
118,5-18: Nors daugelis šios dalies posakių yra panašūs į pavienio žmogaus maldas, bet kiti rodo, kad psalmininkas kalba visos tautos vardu. Žr. Neh 12,27-43.

[9] Geriau užuovėjos pas VIEŠPATĮ ieškoti,
negu pasitikėti didžiūnais.

II

[10] Priešiškos tautos mane apipuolė;
VIEŠPATIES vardu nuo jų apsigyniau!
[11] Jos apgulė mane, apsupdamos iš visų pusių,
VIEŠPATIES vardu nuo jų apsigyniau!
[12] Jos apspito mane tartum bitės,
suliepsnojo lyg ugnis erškėtyne,
VIEŠPATIES vardu nuo jų apsigyniau.
[13] Buvau nuožmiai puolamas, beveik nugalėtas,
bet VIEŠPATS man padėjo.
[14] Mano jėga ir drąsa yra VIEŠPATS,
jis mane išvadavo.

III

[15] Teisiųjų palapinės aidi džiugia pergalės giesme:
„VIEŠPATIES dešinė mums pergalę davė!
[16] Išaukštinta VIEŠPATIES dešinioji!
VIEŠPATIES dešinė mums pergalę davė!"
[17] Nemirsiu aš, bet gyvensiu
ir skelbsiu VIEŠPATIES darbus.
[18] Nors iš tikrųjų VIEŠPATS mane plakė,
bet mirčiai neleido pagrobti.

C

I

[19*] Teisumo vartus man atverkit,
įeisiu pro juos ir VIEŠPAČIUI padėkosiu.

118,19-29: Šiame dramatiškame dialoge tautos atstovo žodžiai, regis, buvo 19.21-23.28-29 eilutės; 20.24-27 eilutės turbūt buvo kunigų tariamos.

[20] Šie vartai pas VIEŠPATĮ veda, –
pro juos įžengs teisieji.
[21] Dėkoju tau, kad išklausei mano maldą
ir tapai mano išganymu.
[22] Akmuo*, kurį statytojai atmetė,
kertiniu akmeniu tapo.
[23] Taip VIEŠPATIES yra padaryta, –
mums tai reginys nuostabiausias!
[24] Ši diena yra VIEŠPATIES duota, –
džiūgaukime ir linksminkimės.
[25] O VIEŠPATIE, meldžiame, mus išgelbėk!*
O VIEŠPATIE, prašome, suteik mums palaimą!

II

[26] VIEŠPATIES vardu tebus palaimintas, kas įeina!
Laiminame jus iš VIEŠPATIES Būsto.
[27] VIEŠPATS yra Dievas, –
jisai – šviesa mūsų.
Su šakomis rankose iškilmę pradėkit,
žygiuodami eitynėse aplink aukurą.*
[28] Tu mano Dievas, tau aš dėkosiu;
tu mano Dievas, aš tave aukštinsiu.
[29] Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jisai geras,
per amžius tveria ištikimoji jo meilė.

118,22: *Akmuo...*: tiesiogine prasme – Izraelis, kurį imperijų steigėjai laikė beverčiu, kurdami savo *vieną pasaulį*. Bet Izraelis čia yra nuoroda į Kristų, per kurį ši pranašystė išsipildė. Užtat šie žodžiai dažnai cituojami Naujajame Testamente kaip nuoroda į žydų Kristaus atmetimą.

118,25: *...meldžiame, mus išgelbėk!*: hebrajiškai *hoši'a na!– hosana!* – t. y. suteik išganymą! Šis žodis aidėjo, kai Jėzus buvo sutiktas Šventykloje Palmių dieną. Žr. Mk 11,10-11.

118,27b: Šios eilutės dalies prasmė nėra aiški. Verčiant pažodžiui: *Rikiuokitės į šventės eitynes su šakomis rankose iki pat aukuro ragų*: deginamųjų aukų aukuras turėjo keturis kampus – ragus. Žr. Iš 27,2; 38,2; Kun 4,25.30.34.

119 Viešpaties* Įstatymas

’Alef

{’a} [1] Laimingi, kurių nepeiktinas kelias,
kurie pagal VIEŠPATIES Mokymą gyvena.
[2] Laimingi, kas jo įsakų laikos,
visa širdimi jo ieško,
[3] nedaro nieko pikto,
bet jo keliais eina.
[4] VIEŠPATIE, tu davei įsakymus savo,
kad jie būtų vykdomi uoliai.
[5] O, kad būčiau tvirtas,
laikydamasis tavo įstatų kelio!
[6] Niekuomet nebūsiu sugėdintas,
jei įsižiūrėsiu į visus tavo įsakymus.
[7] Dora širdimi tave šlovinsiu,
kai teisius tavo įsakus išmoksiu..
[8] Laikysiuosi tavo įstatų,
niekada manęs nepaliki!

Bet

{b} [9] Kaip gali jauni žmonės nepalūžti savo kelyje?
Tik laikydamiesi tavo žodžių.

119,1-176: Alfabetinė pamokomoji – didaktinė psalmė. Maldos forma ji įteigia Dievo apreikšto Mokymo – Įstatymo pranašumą duobėto gyvenimo kelio vingiuose. Kai kurie jos posmai pasižymi rišliu minties nuoseklumu, bet apskritai joje įvairiai kartojama ta pati mintis. Išorinė psalmės forma yra šmaikšti ir neįprasta. Psalmininkas pasinaudoja būriu sinonimų – Mokymas, Įstatymas, įsakas, įstatas, sprendimas, žodis, pažadas, – aptardamas *teisingo ir neteisingo, gero ir pikto* sampratą ir svarbą. Ši psalmė yra pati ilgiausia Psalmyne. Kiekviena aštuonių eilučių posmo eilutė prasideda kuria nors hebrajiškojo alfabeto raide: pirmojo posmo – *’alef* raide, tolesnio posmo – raide *bet* ir taip visomis dvidešimt dviem alfabeto raidėmis. Užtat visa psalmė ir turi 176 eilutes.

[10] Visa širdimi tavęs ieškau,
neleisk man nuklysti nuo tavo įsakymų.
[11] Branginu širdyje tavo žodį,
kad tau nenusidėčiau.
[12] Būk pašlovintas, VIEŠPATIE;
savo įstatų mane išmokyk.
[13] Kartoju lūpomis
kiekvieną tavo burnos sprendimą.
[14] Džiaugiuosi tavo kelio įsakais,
tartum lobių lobiais.
[15] Gilinuosi į tavo įsakymus,
įsižiūriu į tavo kelius.
[16] Mėgaujuosi tavo įstatais;
paisysiu tavo žodžio.

Gimel

{g} [17] Būk dosnus savo tarnui,
kad gyvenčiau laikydamasis tavo žodžio.
[18] Atmerk man akis,
kad tavo Mokymo nuostabius vaisius suprasčiau.
[19] Gyvenu tik kaip ateivis žemėje*,
neslėpk nuo manęs savo įsakymų.
[20] Širdis man alpsta nuo ilgesio, –
dieną ir naktį ieškau tavo sprendimų.
[21] Tu grasini įžūliesiems – prakeiktiesiems,
kurie nuo tavo įsakymų nuklysta.
[22] Išlaisvink mane nuo pajuokos ir užgaulių,
nes aš tavo įsakų laikausi.

119,19: *...ateivis žemėje*: Psalmininkas suvokia, kad žmogaus gyvenimas žemėje yra trumpas. Žr. 39,13. Psalmininkas trokšta pažinti visus įstatymus ir papročius šalies, kurią Dievas išrinko savo tautai.

[23] Nors didžiūnai suėję prieš mane sąmokslauja,
aš, tavo tarnas, rūpinsiuos įstatais tavo.
[24] Tavo įsakai man – žavūs,
jie mano patarėjai.

Dalet

{d} [25] Guliu, nublokštas į dulkes;
atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
[26] Kai savo siekius atvėriau,
tu išklausei mano maldą;
mane savo įsakų mokyk.
[27] Padėk man suprasti tavo įsakų kelią,
ir tavo nuostabiais darbais aš žavėsiuos.
[28] Sielvartas mane žudo, –
palaikyk mane, kaip esi pažadėjęs.
[29] Neleisk man klystkeliais eiti, –
būk man geras ir savo Įstatymo mokyk.
[30] Ištikimybės kelią aš renkuosi, –
man kelrodis tavo sprendimai.
[31] Tavo įsakų tvirtai laikausi;
neleisk man patirti gėdos.
[32] Tavo įsakymų keliu aš bėgu,
nes tu man duodi imlią širdį.

He

{h} [33] Mokyk mane, VIEŠPATIE, savo įstatų kelio,
laikysiuosi jo ir dieną, ir naktį.
[34] Suteik įžvalgumo tavo Mokymą gerbti
ir visa širdimi jam paklusti.
[35] Savo įsakymų taku mane veski,
nes tai mano rūpestis didysis.
[36] Prie savo įsakų palenk mano širdį,
o ne į savanaudį pelną.

[37] Nugręžk mano akis nuo tuštybių;
savo keliuose laikyk mane gyvą.
[38] Man, savo tarnui, duoto pažado laikykis –
pažado, duoto pagarbiai tavęs bijantiems.
[39] Nugręžk nuo manęs užgaules, jų bijausi,
tavo sprendimai yra maloningi.
[40] Juk žinai, kad tavo įsakų ilgiuosi;
suteik man gyvenimą naują,
savo teisumu laimink!

Vau

{v} [41] VIEŠPATIE, tepasiekia mane tavo gerumas,
tavo išganymas, kaip esi pažadėjęs.
[42] Tuomet savo užgauliotojams atsikirsiu,
nes tavo žodžiu pasikliauju.
[43] Padėk man visada vien tiesą sakyti,
nes mano viltis – tavo sprendimai.
[44] Tavo Mokymui visados aš paklusiu –
per amžių amžius.
[45] Erdviu keliu aš keliausiu,
nes tavo įsakų ieškojau.
[46] Apie tavo įsakus kalbėsiu
nesigėdindamas karalių akivaizdoj.
[47] Tavo įsakymais aš mėgaujuos,
nes juos myliu.
[48] Įsakymus tavo gerbiu ir myliu, –
gilinuos į tavo įstatus.

Zajin

{z} [49] Atsimink pažadą man, savo tarnui, duotą,
juo man įkvėpei viltį.
[50] Net kančioje esu paguostas,
nes tavo pažadas mane gaivina.

[51] Tegul įžūlieji visados iš manęs šaipos,
nuo tavo Mokymo nenusigręžiu.
[52] Tavo senuosius sprendimus prisiminęs,
VIEŠPATIE, jais pasiguodžiu.
[53] Kai matau nedorėlius, nepaisančius tavo Mokymo,
aš užsiliepsnoju pykčiu.
[54] Tavo įstatai – mano giesmės šerdis,
kur tik begyvenčiau.
[55] Naktį, VIEŠPATIE, atsimenu tavo vardą
ir paklūstu tavo Mokymui.
[56] Tai mano palaima,
nes tavo įsakų laikiausi.

Ḥet

{ḥ} [57] VIEŠPATS – mano likimas;
aš pasiryžau laikytis tavo žodžių.
[58] Iš visos širdies tave maldauju, –
būk man gailestingas, kaip esi pažadėjęs!
[59] Kai pergalvoju tavo kelią,
į tavo įsakus kreipiu savo kojas.
[60] Skubu – negaišuodamas –
tavo įsakymų laikytis.
[61] Nors nedorėlių virvės mane apipynė,
tavo Mokymo neišsižadėsiu.
[62] Keliuosi vidunaktį tavęs pašlovint
už teisius tavo sprendimus.
[63] Esu pagarbiai tavęs bijančiųjų bičiulis –
visų tų, kurie tavo įsakų laikos.
[64] VIEŠPATIE, tavo gerumo pripildyta žemė,
savo įstatų mane mokyk.

Ṭet

{ṭ} [65] Tu geras buvai man – savo tarnui,
VIEŠPATIE, kaip buvai pažadėjęs.

[66] Mokyk mane sveikos nuovokos ir pažinimo,
nes tavo įsakymais aš įtikėjau.
[67] Buvau nuklydęs, atkentėjau bausmę,
bet dabar laikausi tavo žodžio.
[68] Geras esi ir darai gera,
mane savo įstatų mokyk.
[69] Šmeižia mane melais įžūlieji,
o aš visa širdimi tavo įsakų laikausi.
[70] Jų širdys – nejautrios ir aptukę,
o mane tavo Mokymas guodžia.
[71] Gera man, kad andai bausmę skyrei
tavo įstatų tiesą pažinti.
[72] Tavo duotas Mokymas man brangesnis
už tūkstantį aukso ir sidabro luitų.

Jod

{j} [73] Tavo rankos padarė mane, sukūrė;
tad nuovoką man duoki,
kad tavo įsakymus išmokčiau.
[74] Tavęs pagarbiai bijantieji,
mane matydami, džiūgaus,
kad tavo žodžiu aš viliuosi.
[75] Žinau, VIEŠPATIE,
jog teisūs tavo sprendimai,
ištikimas esi, nubaudei mane teisingai.
[76] Tepaguodžia mane tavo gerumas,
kaip savo tarnui esi pažadėjęs.
[77] Tepasiekia mane tavo gailestingumas,
kad gyvas išlikčiau,
nes tavo Mokymas mane žavi.
[78] Tebūna sugėdinti įžūlieji,
nes jie melu mane šmeižė;
o aš tavo įsakus trokštu pažinti.

[79] Tesueina pas mane pagarbiai tavęs bijantieji –
visi tie, kurie tavo įsakus žino.
[80] Mano širdis tebūna be ydos, įstatų nepažeidus,
kad neužsitraukčiau sau gėdos.

Kaf

{k} [81] Mano širdis tavo išganymo ilgis;
į tavo žodžius aš sudedu viltį.
[82] Akis pražiūrėjau belaukdamas, kas tavo žadėta;
klausiu: „Kada mane paguosi?"
[83] Nors tapau panašus į sutrešusį vynmaišį*,
bet neužmiršau įstatų tavo.
[84] Kaip ilgai dar turės tavo tarnas kęsti?
Kada mano skriaudėjus į teismą pašauksi?
[85] Iškasė man duobes įžūlieji;
iš tavo Mokymo jie šaipos.
[86] Visi tavo įsakymai man yra tvarūs;
be priežasties mane engia, padėk man!
[87] Nors jie kone pribaigė mane ant žemės,
tavo įsakų aš neapleidau.
[88] Dėl savo gerumo leisk man gyventi,
idant tavo duotų įsakų laikyčiaus.

Lamed

{l} [89] Tavo žodis, VIEŠPATIE, tveria amžiais, –
jis danguje tvirtai laikos.
[90] Tavo ištikimybė tęsias iš kartos į kartą;
tu pagrindus žemei padėjai, ir ji tebestovi.

119,83: *...sutrešusį vynmaišį*: rauge išdirbti kailiai buvo naudojami vandeniui ir vynui laikyti. Tokie *vynmaišiai*, laikomi sausoje vietoje arba prie židinio, ilgainiui pasidarydavo trapūs ir netinkami naudoti.

[91] Visa tveria ligi šiol, kaip tavo nuspręsta,
nes tau visa tarnauja.
[92] Jei tavo Mokymas nebūtų man džiaugsmo šaltinis,
būčiau varguos pražuvęs.
[93] Tavo įsakų per amžius neužmiršiu,
nes per juos išlaikei mane gyvą.
[94] Tavo aš esu – mane gelbėk,
nes aš neatsidžiaugiu įsakais tavo.
[95] Nedorėliai kėsinas mane pražudyti,
o aš stengiuos tavo įsakus suprasti.
[96] Pamačiau, kad visa pasauly – ribota,
tik tavo įsakymas – beribis.

Mem

{m} [97] O, koks brangus man Mokymas tavo!
Mąstau apie jį visą dieną.
[98] Tavo įsakymas padaro mane išmintingesnį už priešus,
nes jis nuolat mane lydi.
[99] Įgijau daugiau įžvalgos už mokytojus savo,
nes nuo tavo įsakų nesitraukiu.
[100] Daugiau supratimo įgijau už seniūnus,
nes įsakų tavo laikausi.
[101] Į jokį nedorą kelią kojos nekėliau,
idant laikyčiausi tavo žodžio.
[102] Nuo tavo sprendimų nenutolau,
nes tu pats mane pamokai.
[103] Kokie malonūs mano gomuriui tavo žodžiai,
saldesni mano burnai už medų.
[104] Iš tavo įsakų išminties semiuosi,
užtat nekenčiu jokio sukto kelio.

Nun

{n} [105] Tavo žodis – mano kojoms žibintas
ir šviesa mano takui.

[106] Laikysiuos savo priesaikos iškilmingos
paklusti tavo teisiems sprendimams.
[107] Sielvarto baisiai esu nukamuotas;
VIEŠPATIE, atgaivink, kaip žadėjai.
[108] Laisvas mano šlovės atnašas, VIEŠPATIE, priimki
ir savo įsakų mane mokyk.
[109]* Nors mano gyvastis nuolat pavojuj,
bet tavo Mokymo neužmiršiu.
[110] Nedorėliai spendė man spąstus,
bet nuo tavo įsakų nenuklydau.
[111] Tavo įsakai – mano paveldas amžinasis,
nes mano širdis jais žavis.
[112] Tavo įstatų vykdymui palenkiau širdį –
per visą amžinybę.

Samech

{s} [113] Pakęsti negaliu žmonių suktaširdžių*,
o tavo Mokymą aš tausoju.
[114] Tu – mano užuovėja ir skydas,
tavo žodžiu aš viliuosi.
[115] Atstokite nuo manęs, piktadariai,
savo Dievo įsakymų aš laikysiuos.
[116] Stiprink mane gyvenime, kaip žadėjai,
neleisk mano vilčiai užgesti.
[117] Padėk man, kad saugus būčiau
ir visad branginčiau įstatus tavo.
[118] Tu atmeti visus, kurie nuo tavo įstatų nuklysta,
nes jų suktos užmačios yra bevaisės.

119,109-110: Psalmininko gyvybei nuolat grėsė pavojus nuo nedorėlių, kurie persekiojo jį už Dievo Mokymo – Įstatymo – laikymąsi.

119,113: *...žmonių suktaširdžių*: žmonių, kurie tai ištikimi, tai neištikimi Dievo Mokymui – Įstatymui.

[119] Tau visi žemės nedorėliai – tarsi šiukšlės,
užtat aš branginu tavo įsakus.
[120] Šiurpas krečia mano kūną prieš tavo didybę, –
su pagarbia baime lenkiuosi tavo sprendimams.

'Ajin

{'a} [121] Dariau, kas teisu ir teisinga;
nepalik manęs mano engėjams.
[122] Laiduok savo tarno gerovę, –
neleisk įžūliems žmonėms manęs engti.
[123] Akis pražiūrėjau belaukdamas tavo išganymo
ir tavo teisaus pažado išsipildymo.
[124] Elkis su savo tarnu pagal ištikimąją savo meilę,
ir savo įstatų mane mokyk.
[125] Esu tavo tarnas – išminties man suteiki,
idant tavo įstatus pažinčiau.
[126] VIEŠPATIE, tau veikti jau metas,
nes tavo Mokymą įžūliai pažeidžia.
[127] Tavo įsakymai iš tikrųjų man brangūs,
už auksą brangesni – už gryną auksą.
[128] Tikrai kreipiu savo žingsnius pagal įsakus tavo, –
nekenčiu jokio sukto kelio.

Pe

{p} [129] Tavo įsakai – nuostabūs;
užtat jų laikausi.
[130] Tavo žodžių skaidrumas apšviečia,
net neišmanėlius įžvalgos pamoko.
[131] Atvira burna godžiai alsuoju,
nes tavo įsakymų aš ilgiuosi.
[132] Pažvelk į mane ir būk man maloningas,
kaip visiems, branginantiems tavo vardą.
[133] Neleisk man suklupti, kaip esi pažadėjęs,
ir piktybei neleisk niekada manęs nugalėti.

[134] Atpirk nuo žmonių, kurie mane engia,
kad tavo įsakų laikyčiaus.
[135] Tavo veidas tešviečia* man, tavo tarnui,
įstatų tavo mane teišmoko.
[136] Ašarų upeliais sruvo mano akys,
kad žmonės tavo Mokymui nepaklūsta.

Ẓade

{ẓ} [137] Tu teisus, VIEŠPATIE,
teisūs tavo sprendimai.
[138] Teisius įsakus tu išleidai –
tvirti jie per amžius.
[139] Apmaudas degina mane lyg liepsnos,
nes tavo žodžių mano priešai nepaiso.
[140] Koks tikras* yra pažadas tavo!
Tavo tarnas juo tiki.
[141] Nors esu paniekintas ir menkas,
bet įsakų tavo laikausi.
[142] Tavo teisumas – amžinas teisumas,
ir tavo Mokymas – tiesa.
[143] Nors vargas ir skausmas mane ištiko,
tavo įsakymais aš gėriuosi.
[144] Įsakai tavo – teisūs per amžius;
padėk man suprasti, idant gyvenčiau.

Qof

{q} [145] Šaukiu iš visos širdies,
išklausyk mane, VIEŠPATIE!
Įstatams tavo paklusiu.

119,135: *Tavo veidas tešviečia...*: psalmininkas prašo Dievą nusišypsoti jam. Žr. Sk 6,25; Ps 67,2; 80,4.

119,140: *Koks tikras...*: pažodžiui – *ugnimi išmėgintas*. Taip sakoma apie ugnimi išvalytus metalus. Jie yra tikri ir patikimi. Žr. Ps 12,7.

[146] Šaukiuosi tavęs – mane išgelbėk,
kad įsakų tavo laikyčiaus.
[147] Prieš aušrą keliuosi
šauktis pagalbos, –
tavo pažadu aš viliuosi.
[148] Mano akys budi su nakties sargyba,*
kai svarstau tavo žodį.
[149] Ištikimas juk tavo gerumas,
VIEŠPATIE, išgirsk mano balsą,
išlaikyk mane gyvą, nes esi teisingas.
[150] Artinas tie, kurie į mane kėsinas, –
nuo tavo Mokymo jie nutolę.
[151] Bet tu arti, VIEŠPATIE,
ir tikri įsakymai tavo.
[152] Apie tavo įsakus seniai aš patyriau,
kad juos paskelbei amžiams.

Reš

{r} [153] Pažvelk į mano skausmą ir mane gelbėk,
nes aš neužmiršau Mokymo tavo.
[154] Užstok mane ir atpirki;
išgelbėk, kaip esi pažadėjęs.
[155] Nebus išgelbėti nedorieji,
nes tavo įstatų jie neieško.
[156] VIEŠPATIE, didis tavo gailestingumas,
išgelbėk mane, kaip esi pažadėjęs.
[157] Turiu daug priešų ir engėjų,
bet nuo tavo įsakų nenuklydau.
[158] Žvelgiu į neištikimus žmones ir bjauriuosi,
nes jie nepaiso tavo žodžių.

119,148: *...Mano akys budi su nakties sargyba...*: net tuo metu, kai žmonės miega, psalmininkas budi – apmąsto Dievo žodžius. Žr. Ps 77,3.5.

[159] Žiūrėk, kaip tavo įsakai man brangūs;
išgelbėk mane, kaip dera tavo gerumui.
[160] Tiesa yra šerdis tavo žodžio, –
teisūs tavo sprendimai tveria per amžius.

Šin

{š} [161] Be dingsties persekioja mane didžiūnai,
bet mano širdis pagarbi tavo žodžiams.
[162] Mėgaujuosi tavo žodžiais,
kaip žmogus, atradęs didelį lobį.
[163] Nekenčiu melo, juo bjauriuosi,
bet tavo Mokymą branginti moku.
[164] Septynis kartus* tave šlovinu kasdieną,
nes teisūs tavo sprendimai.
[165] Didi ramybė mylintiems Mokymą tavo, –
suklupimo akmuo jų nekliudo.
[166] Tavo išganymo, VIEŠPATIE, laukiu viltingai,
ir tavo įsakymus vykdau.
[167] Tavo įsakų aš laikausi,
branginu juos ypatingai.
[168] Tavo įsakų ir pamokymų laikausi,
nes tu matai mano kelią.

Tav

{t} [169] Mano šauksmas, VIEŠPATIE, tave tepasiekia, –
padėk man suprasti, kaip esi pažadėjęs.
[170] Tave tepasiekia maldavimas mano, –
gelbėk mane, kaip žadėjai.
[171] Garbinimo giesmės plūs iš mano lūpų,
nes tu mane savo įstatų mokai.

119,164: *...septynis kartus*: daug kartų. Žr. Pr 4,24; Ps 12,7; Pat 24,16; Mt 18,21-22; Lk 17,4.

[172] Giedos mano burna apie pažadą tavo,
nes visi tavo įsakymai teisūs.
[173] Tebūnie tavo ranka pasiruošusi man padėti,
nes tavo įsakus vykdau.
[174] Tavo išganymo, VIEŠPATIE, ilgiuosi,
ir tavo Mokymu aš gėriuosi.
[175] Leisk man gyventi ir tave pašlovint, –
tepalaiko mane tavo sprendimai.
[176] Klaidžioju tartum avis pasiklydus, –
surask savo tarną,
nes aš neužmiršau įsakymų tavo.

120 Tremtinio* malda pavojaus valandą

[1] *Pakopų giesmė**.

I

Pavojaus valandą VIEŠPATIES šaukiausi,
ir jis manęs išklausė.
[2] VIEŠPATIE, išgelbėk mane nuo lūpų klastingų
ir nuo apgaulingo liežuvio.

II

[3*] Melagiai, ką Dievas jums padarys?
Kaip jus nubaus? –

120,1-7: Psalmininkas maldauja Dievo pagalbos prieš apgaulingą priešą (I); jis prašo Dievą nubausti šį priešą (II), apverkdamas savąją tremtinio būklę tarp nedraugingų svetimųjų (III).

120,1: *Pakopų giesmė*: tai antraštė keturiolikos tolesnių psalmių. Atrodo, kad šios psalmės sudaro Piligrimų psalmių rinkinį, t. y. rinkinį giesmių, kurios buvo giedamos *kopiant* į Jeruzalę metinių iškilmių švęsti. Žr. Iš 23,17; Įst 16,16; 1 Kar 12,28; Mt 20,17; Lk 2,41-42. Be to, kai kurie psalmių aiškintojai šias psalmes sieja su tremtinių grįžimu iš Babilono į Jeruzalę (žr. Ezd 7,9) arba net su levitais, giedojusiais jas ant penkiolikos pakopų, kuriomis jie kopdavo iš Moterų kiemo į Izraelio vyrų kiemą Šventykloje. Užtat šios psalmės ir vadinamos Pakopų psalmėmis.

120,3: Čia psalmininkas, rodos, neberanda tinkamų žodžių deramai prakeikti. Žr. 1 Sam 3,17; 14,44; 25,22.

[4]* Aštriom galiūnų strėlėm,
žėruojančiom žarijom!

III

[5] Vargas man, kad esu ateivis Mešeche*
ir turiu gyventi tarp Kedaro* palapinių!
[6] Per ilgai gyvenau su tais,
kurie taikos neapkenčia.
[7] Aš skelbiu taiką –
bet vos prabylu, jie geidžia karo.

121 Dievas* žmogų globoja

[1] *Pakopų giesmė.*

I

Žvilgsnį keliu į kalnus* –
iš kur ateis man pagalba?
[3] VIEŠPATS atsiųs man pagalbą,
jis dangų ir žemę sukūrė.

II

[2] Tavo kojai jis neleis suklupti, –
budi tas, kurs tave globoja.
[4] Štai Izraelio globėjas
nei snaudžia, nei miega!

120,4: Psalmininkas linki savo priešui, kad jis būtų mūšyje strėlės pervertas ar sudegtų žėrinčiose žarijose.

120,5: ...*Mešeche...Kedaro*: Mešech{as}– vietovė šiaurės rytų Mažojoje Azijoje. Žr. Pr 10,2. Kedar{as} – gentis Arabijos dykumos šiaurėje. Žr. Pr 25,13. Čia turbūt taip perkeltine prasme vadinamos barbarų tautos.

121,1-8: Kadangi psalmininkas pats pasitiki Viešpaties pagalba (I), jis laiduoja ir savo bičiuliui, kad Dievas jį globos (II-IV).

121,1: ...*į kalnus*: kalnų virtinė, kuriai priklauso Ziono kalnas su Šventykla. Žr. Ps 87,1; 125,2.

III

5 VIEŠPATS tave saugo;
tavo dešinėje VIEŠPATS – užuovėja tavo.
6 Tavęs neužgaus dieną saulė*
nei naktį mėnulis.

IV

7 VIEŠPATS saugos tave nuo viso, kas pikta, –
saugos jis tavo gyvastį.
8 VIEŠPATS sergės tave išeinant ir grįžtant*
ir dabar, ir per amžius.

122 Piligrimo* džiaugsmas

1 *Pakopų giesmė. Dovydo.*

I

Džiaugiausi, kai buvo man pasakyta:
„Į VIEŠPATIES Namus keliaukim!"
2 Štai jau įkėlėme koją –
tavo vartuose, Jeruzale, stovim!
3 Jeruzalė – pastatyta lyg miestas,
suaugęs tvirtai į viena.

II

4 Kopia į ją gentys – VIEŠPATIES gentys, –
kaip įsakyta Izraeliui, –
kad padėkotų VIEŠPATIES vardui.

121,6: ...*neužgaus saulė*: saulės smūgis buvo žinomas ir senovėje. Žr. 2 Kar 4,18-37. Artimųjų Rytų gyventojai net nūdien mano, kad ir mėnulis gali žmogui žalos padaryti.

121,8: ...*išeinant ir grįžtant*: posakis, kuriuo ženklinama visa įprasta žmogaus veikla. Žr. Įst 28,6; 31,2; Joz 14,11; 2 Sam 3,25.

122,1-9: Ziono giesmė. Kupinas džiaugsmo, kad pasiekė Jeruzalę (I), psalmininkas pagerbia Jeruzalę kaip piligrimų tikslą ir valdžios sostą (II); jis prašo Dievą ją laiminti (III).

[5] Ten pastatyti teismo sostai,
Dovydo namų sostai.

III
[6] Melskitės už Jeruzalės gerovę*:
„Tebūna saugūs, kurie tave myli!
[7] Tebūna palaima tavo sienų
ir tavo pastatuose ramybė".
[8] Savo giminių ir bičiulių labui
sakysiu: „Tebūna tavyje ramybė!"
[9] Dėl VIEŠPATIES, mūsų Dievo, Namų
ieškosiu to, kas tau gera.

123 Tikėjimo* himnas

[1] *Pakopų giesmė.*

I
Keliu akis į tave –
į tave, kursai dangaus soste sėdi!
[2] Kaip akys tarnų žvelgia į šeimininko ranką,
o akys tarnaitės – į ranką šeimininkės,
taip mes žvelgiame į VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
laukdami, kol jis pasigailės mūsų.

II
[3] Pasigailėk mūsų, VIEŠPATIE, pasigailėk mūsų,
jau pernelyg didelės mūsų pažeminimo kančios,
[4] per ilgai kentėjome įžūliųjų patyčias
ir panieką išdidžiųjų.

122,6-8: *...gerovę*: hebrajiškai *šalom. Šalom* hebrajų kalba yra *labas*. Šio žodžio prasmė yra plati: *taika, ramybė, gerovė, palaima*.

123,1-4: Tautos maldavimas. Pareikšdami savo ištikimą klusnumą Viešpačiui (I), pažemintieji prašo pasigailėti (II).

124 Padėkos* giesmė

[1] *Pakopų giesmė. Dovydo.*

I

Jeigu VIEŠPATS nebūtų buvęs mūsų pusėje, –
nūnai tesako Izraelis, –
[2] jeigu VIEŠPATS nebūtų buvęs mūsų pusėje,
kai priešai mus užpuolė,
[3] jie būtų mus gyvus prariję.
Kai pykčiu jie suliepsnojo ant mūsų,
[4*] potvynis būtų mus nusinešęs,
vandenys būtų mus užlieję,
[5] šėlstanti srovė būtų mus paskandinus.

II

[6] Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
grobiu jų dantims mūsų nepalikęs.
[7] Ištrūkome lyg paukštis iš medžiotojo spąstų, –
spąstai sulaužyti, mes išsivadavom.
[8] VIEŠPATS – mūsų pagalba varguose,
jisai sukūrė dangų ir žemę.

125 Dievas* saugo savo tautą

[1*] *Pakopų giesmė.*

I

Kas VIEŠPAČIU pasikliauja,
yra lyg Ziono kalnas, –
niekada nesvyruoja, tveria per amžius.

124,1-8: Padėkos himnas, kuriuo žmonės pripažįsta, kad be Viešpaties pagalbos jie būtų buvę visiškai sunaikinti (I); užtat jie šlovina jį už išgelbėjimą nuo priešų (II).
124,4-5: Potvynio vandenys – nelaimės įvaizdis. Žr. Ps 18,5.17; 69,2-3.
125,1-5: Maldavimas. Juo žmonės, patvirtindami savo pasitikėjimą Viešpaties globa (I), prašo, kad baigtųsi nedorųjų viešpatavimas (II) ir gerieji galėtų džiaugtis Dievo palaima (III).

[2] Kaip kalnai, Jeruzalę apsupę,
taip VIEŠPATS saugo savo tautą
ir dabar, ir per amžius.

II

[3] Nedorėlių skeptras niekada neslėgs krašto,
skirto teisiesiems,
idant teisieji į nedorumą rankų netiestų.

III

[4] Gera daryk, VIEŠPATIE, geriesiems
ir žmonėms doraširdžiams.
[5] O tuos, kurie kreivais keliais eina,
VIEŠPATS kartu su nedorėliais pašalins.
Ramybė tebūna Izraeliui!

126 Grįžtančių* tremtinių giesmė

[1] *Pakopų giesmė.*

I

Kai VIEŠPATS Ziono tremtinius parvedė,
mums atrodė lyg sapnas*.
[2] Kaip tuomet juokėsi mūsų burnos,
ir džiaugsmu spragėjo mūsų liežuvis!
Tautos tuomet kalbėjo:
„VIEŠPATS padarė jiems didžių dalykų!“
[3] Iš tikrųjų VIEŠPATS mums didžių dalykų padarė, –
kokie mes buvome laimingi!

125,1-2: Nors pati Jeruzalė yra ant aukšto kalno, ją supa dar aukštesnių kalnų virtinės.
126,1-6: Dėkingi už savo laimingą sugrįžimą iš tremties (I) žmonės maldauja Viešpatį, kad laimintų jų pastangas atkuriant tėvynę ir tėviškes (II). Žr. Ps 85.
126,1: *...atrodė lyg sapnas*: grįžimas iš tremties į savo žemę buvo neįtikėtinas.

II

4* VIEŠPATIE, klestėjimą vėl mums sugrąžinki,
kaip vandenis į sausas upių vagas Negebe.
5 Kas ašarodamas sėja,
džiūgaudamas ims derlių.
6 Eina žmogus ir verkia,
sėjai nešinas sėkla,
o sugrįš su džiaugsmu namolei,
derlingu nešinas pėdu.

127 Pasitikėjimas* Apvaizda

1 *Pakopų giesmė. Saliamono.*

I

Jei VIEŠPATS namų nestato,
statytojai veltui triūsia.
Jei VIEŠPATS nesaugo miesto,
sargybiniai veltui budi.
2* Tuščia jums anksti keltis
ir eiti vėlai gulti, –
jums, kurie valgote sunkiai uždirbtą duoną, –
nes VIEŠPATS tais, kuriuos myli,
pasirūpina jiems tebemiegant.

126,4: Kaip nedažni lietūs staiga užtvindo sausas ir tuščias Negebo dykumos upių vagas, taip Viešpats tepalaimina sėkme tremtinius.

127,1-5: Dvi trumpos psalmės (I ir II). Pirmoji (I) pabrėžia tiesą, kad be Dievo palaiminimo visos žmogaus pastangos yra tuščios, antroji (II) sveikina žmogų, kurį Dievas palaimino gausia šeima.

127,2: Kristus mokė tos pačios tiesos, kad Dievas laimina tuos, kurie nenuleidžia rankų ištikti vargo, bet pasitiki jo Apvaizda. Žr. Mt 6,25-34; Mk 4,26-29; Lk 12,22-31.

II

[3] Vaikai iš tikrųjų – VIEŠPATIES dovis,
palaiminimas – įsčių vaisius.
[4] Kaip strėlės galiūno rankoje –
žmogui jaunystėje sūnūs užgimę.
[5] Jis niekada nebus nugalėtas,
kai susikirs su priešu vartuos.*

128 Tikrai* laimingas žmogus

[1] *Pakopų giesmė.*

I

Laimingi visi, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijo
ir jo keliais eina!
[2] Savo triūso vaisiais maitinsies, –
laimę ir sėkmę patirsi.
[3] Tavo žmona bus kaip vynmedis vaisingas*,
namų židinyje sulapojęs,
o vaikai – lyg vynmedžio atžalos*
prie tavojo stalo.
[4] Taip bus palaimintas vyras,
kuris pagarbiai VIEŠPATIES bijo.

II

[5] Telaimina tave VIEŠPATS iš Ziono!
Jeruzalės klestėjimą patirki
kiekvieną savo gyvenimo dieną;

127,5: *...su priešu vartuos*: ne su priešais, apgulusiais miestą, bet su ieškovais teisme. Miesto vartuose buvo didelė atvira vieta, kurioje vykdavo teismai. Kuo didesnė žmogaus šeima, tuo didesnė ten jo įtaka.

128,1-6: Panašiai kaip Ps 127,3-5, šia psalme švenčiama šeimos palaima – idilė. Psalmininkas sveikina žmogų, kuriam Viešpats davė vaisingą žmoną bei sveikų vaikų būrį (I) ir linki jam palaimos bei ilgo gyvenimo (II).

128,3: *...vynmedis vaisingas...vynmedžio atžalos*: šeimos palaimos įvaizdžiai. Žr. Ps 52,10; 92,13-16.

[6] savo vaikų vaikus pamatyki.
Tebūna ramybė Izraeliui!

129 Trapi* nedorėlių laimė

[1] *Pakopų giesmė.*

I

„Nuo pat jaunystės buvau labai engiamas priešų“, –
nūnai tesako Izraelis, –
[2] buvau labai priešų puolamas nuo pat jaunystės,
bet jie manęs nenugalėjo.
[3] Kaip artojai nugarą jie man arė,*
pavertė ją arimais.
[4] Teisus yra VIEŠPATS, –
jis sutraukė nedorėlių pančius.

II

[5] Tegul susigėsta, tepasitraukia
visi, kas nekenčia Ziono.
[6] Tebūna jie tartum žolė ant stogo*,
kuri nuvysta greičiau nei užauga.
[7] Pjovėjas nesurenka jos nė saujos,
nė pėdų rišėjas neturi ko neštis.
[8*] Tegul nesako praeiviai: „Telaimina jus VIEŠPATS!
VIEŠPATIES vardu jus laiminame!“

129,1-8: Apverkdami nelaimes, kurios taip dažnai buvo Izraelio dalia (I), jo gyventojai prašo, kad jų priešai būtų nugalėti (II).
129,3: *...nugarą jie man arė*: Izraelio miestai buvo paversti ariamaisiais laukais. Be to, Izraelio gyventojai buvo plakami kaip vergai.
129,6-7: *...žolė ant stogo*: plokšti Palestinos namų stogai buvo dengti molio sluoksniu; po lietaus molyje išdygusi žolė negalėdavo pakelti kaitrios saulės ir buvo bevertė.
129,8: Taip pjovėjai sveikindavo vieni kitus. Žr. Rut 2,4.

130 Prašymas* atleisti ir pasigailėti

[1] *Pakopų giesmė.*

I

Iš nevilties gilumų* tavęs šaukiuosi, VIEŠPATIE!
VIEŠPATIE, išgirsk mano balsą!
[2] Tegul tavo ausys atsiveria maldavimui mano;
išgirsk jį ir būk gailestingas.

II

[3] Jei tu, VIEŠPATIE, paisysi kaltybių, –
Viešpatie, kas išliks gyvas?
[4] Betgi turi tu galią atleisti,
kad garbintume tave su baime.*

III

[5] Nekantraudamas laukiu VIEŠPATIES pagalbos
ir jo žodžiu pasikliauju.
[6] Laukiu VIEŠPATIES nekantriau,
negu laukia aušros panaktiniai.

IV

Nekantriau negu laukia aušros panaktiniai,
[7*] Izraelis VIEŠPATIES telaukia,
nes VIEŠPATS yra maloningas,
ir jis didžiai galingas atpirkti.

130,1-8: Šeštoji Atgailos psalmė – *De profundis* – giedama meldžiantis už mirusiuosius. Apimtas didžio skausmo, psalmininkas šaukiasi Viešpaties (I), prašydamas atleidimo už savo nuodėmes (II); kaip jis pats pasitiki Dievo gailestingumu (III), taip Izraelis turėtų laukti Viešpaties atpirkimo.

130,1: *...iš nevilties gilumų*: iš dvasinės, ne fizinės kančios.

130,4: *...kad garbintume tave su baime*: tikėjimas, kad Dievas yra mylintis ir gailestingas, turėtų skatinti žmogų ieškoti jo atleidimo ir pagarbiai bijoti neįžeisti jo ateityje. Žr. Rom 2,4.

130,7-8: Izraelį atpirko iš visų nuodėmių Kristus, dieviškasis Atpirkėjas. Žr. Lk 2,38.

[8] Tikrai jis atpirks Izraelį
iš visų jo kaltybių.

131 Pasitikėjimo* malda

[1] *Pakopų malda. Dovydo.*

VIEŠPATIE, mano širdis neišdidi
ir mano žvilgsnis neišpuikęs.
Nesivaikau didžių dalykų,
nei to, kas mano jėgas prašoka.
[2] Netgi patenkintas esu ir nurimęs, –
kaip vaikas ramus ant motinos kelių,
taip rami širdis mano krūtinėje.
[3] Pasitikėk VIEŠPAČIU, Izraeli,
ir dabar, ir per amžius!

132 Dievo* sandora su Dovydu

[1] *Pakopų giesmė.*

A

I

VIEŠPATIE, Dovydo neužmirški
ir viso jo išvargto vargo*.

131,1-3: Psalmininkas tvirtina, kad jis yra laisvas nuo žemiškų siekių ir toks paprastas kaip vaikas; jis tikisi, kad Izraelis panašiai pasitikės Viešpačiu.

132,1-18: Giesmė, primenanti žmonėms apie didįjį Dievo pažadą Dovydui, kad jo palikuonys visad karaliaus Zione. Ji yra panaši į Ps 89, bet ir skiriasi, nes joje neaimanuojama dėl dabarties sunkumų. Psalmininkas iš pradžių prisimena, kaip davė ižadą pastatyti Viešpačiui naują buveinę (A I); paskui pasakoja, kaip Sandoros Skrynia buvo pernešta į Jeruzalę (A II). Antroje dalyje – Viešpaties pažadas Dovydui, kad palaima lydės jo dinastiją (B I) ir Zioną, jo sostinę (B II).

132,1: *...viso jo išvargto vargo*: susijusio su Šventyklos statymu. Žr. 1 Sam 7,1-7; 1 Kar 8,17.

[2] VIEŠPAČIUI jis prisiekė
ir pažadėjo Jokūbo Galingajam*:
[3] „Į namus, kuriuose gyvenu, neįžengsiu,
į paruoštą guolį negulsiu,
[4] miego akims neduosiu,
bluosto nesudėsiu,
[5] kol neparūpinsiu VIEŠPAČIUI vietos,
buveinės Jokūbo Galingajam“*.

II

[6] Štai girdėjome apie ją Efratoj*,
atradome ją laukuos Jaaro*.
[7] {Sakėme:} „Eikime į jo buveinę,
pulkime kniūbsti prie jo pakojo“*.
[8] VIEŠPATIE, pakilk ir ateiki
į savo poilsio vietą,
tu ir Skrynia tavo galybės!
[9] Tavo kunigai teisumu teapsirėdo,
tavo ištikimieji tešaukia iš džiaugsmo.
[10] Tu pažadėjai Dovydui, savo tarnui, –
savo pateptojo*, VIEŠPATIE, neatmeski.

132,2.5: ...*Jokūbo Galingajam*: vienas iš Viešpaties titulų. Žr. Pr 49,24; Iz 49,26; 60,16.

132,6: ...*Efratoj*: Betliejuje, Dovydo gimtinėje. Žr. Rut 4,11. ...*laukuos Jaaro: Miško laukuose*, t. y. Kirjat-Jearimuose, kur Skrynia išbuvo per keletą kartų. Žr. 1 Sam 7,1-2; 2 Sam 62; 1 Kr 13,5-6.

132,7: ...*prie jo pakojo*: prie Skrynios. Žr. Ps 99,5.

132,10: ...*savo pateptojo*: karališkojo Dovydo palikuonio, psalmininko amžininko. Kai kurie aiškintojai mano, kad ši psalmė yra iš prieštremtinio laikotarpio; pasak kitų, Viešpaties *pateptasis* yra Zerubabelis, potremtinis Dovydo palikuonis. Žr. Ez 3,2; Ag 1,1-2.23; Zch 4.

B

I

[11] VIEŠPATS Dovydui prisiekė
ir neatšauks savo pažado:
„Vieną tavo sūnų padarysiu karalium,
ir jis po tavęs perims viešpatystę.
[12] Jei mano sandorai ir įsakams mano,
kuriuos jums duodu,
bus ištikimi tavo sūnūs,
tai ir jų sūnūs amžinai sėdės tavo soste".
[13] Nes VIEŠPATS išsirinko Zioną, –
savo Namais jį panūdo turėti.

II

[14] „Tai vieta, kur ilsėsiuos per amžius, –
čia gyvensiu, nes toks mano troškimas.
[15] Gausiai palaiminsiu išteklius jo peno,
vargšus pasotinsiu duona.
[16] Teisumu jo kunigus aprengsiu,
ir jo ištikimieji šauks iš džiaugsmo.
[17] Jame išželdinsiu Dovydo galybę*;
parengiau žibintą* savo pateptajam.
[18] Jo priešus gėda apvilksiu,
o ant jo švytės jo paties vainikas.

132,17: *...Dovydo galybę*: pažodžiui – *ragą* – galingą Dovydo palikuonį. Tai ypač rodo į Kristų, kurį pranašai vadina Dovydo *atžala*. Žr. Jer 23,5; 33,15; Zch 3,8; 6,12. *...parengiau žibintą*: nuolat namuose deganti lempa buvo amžino palikuonio simbolis. Žmogui mirus be palikuonio, jo lempa būdavo užpučiama. Žr. 1 Kar 11,36; 15,4; 2 Kar 8,19.

133 Santaikos* palaima

[1] *Pakopų giesmė.*

Štai kaip malonu ir kaip gera,
kur žmonės gyvena vienybėj!
[2] Tai lyg brangus aliejus ant galvos,
varvantis į barzdą – Aarono barzdą,
kol nuteka ant apykaklės jo drabužio.
[3] Tai kaip rasa, gaivinanti Hermoną,
krentanti ant Ziono kalnynų,
nes VIEŠPATS čia teikia palaiminimą savo –
amžinąjį gyvenimą.

134 Vakaro* malda

[1] *Pakopų giesmė.*

Nūnai ateikite, šlovinkit VIEŠPATĮ, jo tarnai*,
VIEŠPATIES Namuose budintys naktį.

133,1-3: Psalmininkas džiaugiasi gražiu sugyvenimu izraeliečių šeimų, grįžusių iš Babilonijos tremties. Tai jam liudija Dievo palaimą (1), lygiai kaip tą pačią palaimą liudytų kvapusis patepimo aliejus (2), naudojamas šventinant vyriausiąjį kunigą (žr. Iš 30,22-33), ar gausi rasa (žr. Pr 27,27-29; Oz 14,6; Jl 4,17-18), apkritusi kalnų šlaitus prie Jeruzalės (3). Hermonas yra didingas, sniegu padengtas kalnas Šventosios Žemės šiaurėje. Jo gausūs vandenys yra Dievo palaiminimo, duodančio žemei derlingumą, įvaizdis. Panašiai Aaronas yra ženklus asmuo kiekvienam vyriausiajam kunigui, pašventintam tuo pat brangiuoju aliejumi. Amžinasis gyvenimas pirmiausia buvo suprantamas kaip žemiškojo gyvenimo palaikymas. Kristaus Gerosios Naujienos šviesoje jis įgauna amžinybės prasmę. Psalmininko piešiami vaizdai rodo, kad sugrįžę tremtiniai gyveno Jeruzalėje ir jos apylinkėse, – Jeruzalė nuo Ziono kalno plėtėsi jo šlaitais lyg brangus aliejus ir dangaus duodama rasa.

134,1-3: Ši trumpa giesmė buvo giedama Šventykloje kaip padrąsinimas kunigams ir levitams, tarnavusiems naktį (žr. 1-2 eilutes); kunigai ir levitai atsako palaimindami žmones (žr. 3 eilutę).

134,1: ...*jo tarnai*: kunigai ir levitai. Žr. Įst 10,8; Ps 113,1; 135,1; Dan 3,84-85.

[2] Tieskite rankas jo šventovės linkui
ir šlovinkit VIEŠPATĮ.
[3] VIEŠPATS, dangaus ir žemės Kūrėjas,
tave tepalaimina!

135 Šlovės* himnas

A

[1*] Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite VIEŠPATIES vardą!
Šlovinkite jį, VIEŠPATIES tarnai,
[2] kurie mūsų VIEŠPATIES Namuose tarnaujat,
mūsų Dievo Namų kiemuose.
[3] Šlovinkite VIEŠPATĮ, nes VIEŠPATS geras,
giedokite giesmę mylimam jo vardui,
[4*] nes VIEŠPATS sau išsirinko Jokūbą –
Izraelį, kaip brangų lobį.

B

I
[5] Žinau, jog VIEŠPATS yra didis, –
mūsų VIEŠPATS už visus dievus didingesnis.
[6] Visa, ko tik VIEŠPATS trokšta, tą jis ir daro
danguje ir žemėje, jūrose ir visose gelmėse.

135,1-21: Šis himnas prasideda (A) ir baigiasi (C) kvietimu šlovinti Dievą, visagalį kūrinijos VIEŠPATĮ (B I) ir savo tautos gynėją (B II), o pagonių dievai yra negyvi stabai (B III). Daugelis eilučių yra pasiskolintos iš kitų psalmių.
135,1-2: Labai panašios eilutės į Ps 134,1.
135,4: Visos tautos priklauso Viešpačiui, bet jis išsirinko Izraelį būti jo tauta ypatinga prasme. Žr. Iš 19,5; Įst 7,6; 14,2; 26,18; 32,9.

[7] Jis įsako, ir debesys kyla nuo žemės krašto,
jis žaibus lietui duoda;
jis vėją iš savo saugyklų paleidžia.

II

[8] Jis Egipte pirmagimius išguldė –
ir žmones, ir gyvūnus.
[9] Jis ženklus siuntė ir darė stebuklus
tavo žemėj, Egipte, –
ir faraonui, ir tiems, kurie jam tarnauja.
[10] Jis daug tautų sunaikino
ir sugniuždė galingus valdovus –
[11] amoriečių karalių Sihoną,
Bašano karalių Ogą
ir visus karaliukus Kanaano,
[12] atidavė jų žemę kaip paveldą –
paveldą Izraeliui, savo tautai.
[13] VIEŠPATIE, amžinai tveria tavo vardas,
tavo garsas, VIEŠPATIE, visose kartose per amžius,
[14] nes VIEŠPATS gina savo tautą
ir savo tarnų jisai gailis.

III

[15*] Tautų stabai – iš sidabro ir aukso, –
žmogaus rankų darbas.
[16] Turi jie burnas, bet neprabyla,
turi akis, bet nemato.
[17] Turi ausis jie, o negirdi, –
net nealsuoja jų burnos.
[18] Panašūs į juos taps
tie, kas juos daro ir jais pasikliauja.

135,15-18: Beveik tokios pat eilutės kaip Ps 115,4-8.

C

[19*] O Izraelio namai, šlovinkite VIEŠPATĮ,
o Aarono namai, šlovinkite VIEŠPATĮ!
[20] O Levio namai, šlovinkite VIEŠPATĮ!
Jūs, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijote,
šlovinkite VIEŠPATĮ!
[21] Tebūna Zione šlovinamas VIEŠPATS,
gyvenantis Jeruzalėje!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

136 Padėkos* himnas

[1] Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jisai geras,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[2] Dėkokite dievų Dievui*,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[3] Dėkokite viešpačių VIEŠPAČIUI,
nes amžina ištikimoji jo meilė. –

I

[4] Tam, kuris daro nuostabiai didingus darbus,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[5] Tam, kuris savo išmintimi dangų sukūrė,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[6] Tam, kuris patiesė ant vandenų žemę,
nes amžina ištikimoji jo meilė.

135,19-21: Panašios eilutės į Ps 118,1-4.
136,1-26: Himnas Dievui, visur esančiam ir visa žinančiam, panašus į litaniją. Pirmoji kiekvienos eilutės pusė turbūt buvo giedama solisto, o antroji – žmonių. Be pradžios ir pabaigos kvietimo šlovinti Dievą dėkinga giesme (žr. 1-3.26 eilutes), šis himnas garbina Dievo didybę kuriant visatą (I), jo gerumą vedant savo tautą į Pažado Žemę (II) ir rūpinimąsi savo tauta, ištikta vargų (III).
136,2: *...dievų Dievui*: visagaliam ir vieninteliam Dievui.

[7] Tam, kuris didžiuosius šviesulius padarė,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[8] Saulę – valdyti dienai,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[9] Mėnulį ir žvaigždes – valdyti nakčiai,
nes amžina ištikimoji jo meilė.

II

[10] Tam, kuris nugalėjo Egiptą
per jo pirmagimius,
nes amžina ištikimoji jo meilė,
[11] ir išvedė Izraelį iš jų žemės,
nes amžina ištikimoji jo meilė;
[12] stipria ranka ir petim galingu,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[13] Tam, kuris perskyrė Nendrių jūrą,
nes amžina ištikimoji jo meilė,
[14] ir pervedė per ją Izraelį,
nes amžina ištikimoji jo meilė,
[15] bet paskandino faraoną
ir jo kariuomenę Nendrių jūroj,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[16] Tam, kuris vedė savo tautą per dykumą,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[17*] Parbloškė didingus valdovus,
nes amžina ištikimoji jo meilė,
[18] garsius karalius sunaikino,
nes amžina ištikimoji jo meilė, –
[19] amoriečių karalių Sihoną,
nes amžina ištikimoji jo meilė,

136,17-22: Šios eilutės yra panašios į Ps 135,10-14 eilutes.

[20] Bašano karalių Ogą,
nes amžina ištikimoji jo meilė, –
[21] ir atidavė jų žemę kaip paveldą,
nes amžina ištikimoji jo meilė,
[22] paveldą savo tarnui Izraeliui,
nes amžina ištikimoji jo meilė.

III

[23*] Tam, kuris mus atsiminė, kai pažeminti buvom,
nes amžina ištikimoji jo meilė,
[24] ir išgelbėjo mus nuo priešų,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[25] Tam, kuris maitina kiekvieną gyvūną,
nes amžina ištikimoji jo meilė.
[26] Dangaus Dievui dėkokit,
nes amžina ištikimoji jo meilė.

137 Tremtinių* giesmė

I

[1] Prie Babilonijos upių –
ten mes sėdėjome ir verkėm,
Ziono kalną atsiminę.
[2] Ant svetimo krašto tuopų*
pakabinome savo arfas,

136,23-24: Nuorodos į Babilonijos tremtį.

137,1-7: Psalmininkas, matyt, sugrįžęs iš Babilonijos tremties, prisimena, kaip izraeliečiai atsisakė linksminti savo engėjus (I), nes, anot jų, džiugios giesmės nesiderino su skaudžiu Ziono likimu (II). Psalmininkas nori, kad Dievas pelnytai nubaustų Edomą ir Babiloną (III).

137,2: ...*tuopų*: ne karklų ar gluosnių. Hebrajiškasis žodis, regis, ženklina *populus euphraticus* – Mesopotamijos tuopą.

[3] nes mus išvariusieji į nelaisvę
ten liepė mums giedoti,
mūsų engėjai vertė mus džiūgaut,
sakydami: „Pagiedokite mums giesmių Ziono!"

II

[4] Kaip mums giedoti VIEŠPATIES giesmę
svetimoje žemėje?
[5] Jeruzale, jeigu tave užmirščiau,
mano dešinė tenuvysta!
[6] Teprilimpa prie gomurio mano liežuvis,
jei apie tave negalvočiau,
jeigu Jeruzalės didžiausiu džiaugsmu nelaikyčiau!

III

[7] Atsimink, VIEŠPATIE, ką darė edomiečiai tą dieną,
kai Jeruzalė buvo užgrobta,* jie šaukė:
„Griaukite! Iš pamatų ją išgriaukit!"
[8] O tu, dukra Babilone*, griovike!
Laimingi bus, kurie tau atlygins
už mums padarytą pikta!
[9] Laimingi, kurie stvers tavo mažylius
ir tėkš juos į uolą!*

137,7: ...*tą dieną, kai Jeruzalė buvo užgrobta*: babiloniečiai užėmė ir sunaikino Jeruzalę 587 m. birželio-liepos mėn. Edomas, Judo karalystės pietinis kaimynas, buvo Babilonijos sąjungininkas. Pranašai dažnai grasina Edomui už neapykantą Izraeliui. Žr. Iz 34,5-15; Jer 49,7-22; Rd 4,21-22; Ez 25,12-14; Am 1,11-12; Ab 1,1-18.

137,8: ...*dukra Babilone*: hebrajiškas posakis, reiškiantis – *Babilono mieste*.

137,9: ...*tėkš juos į uolą*: pagal žiaurų semitinį karybos paprotį vaikai iš tikrųjų buvo žudomi. Žr. 1 Kar 8,12; Oz 9,16. Atrodo, kad čia psalmininkas turbūt įasmenina *dukrą Babiloną* kaip motiną, kurios *mažyliai* yra suaugę miesto gyventojai, o ne vaikai. Žr. Lk 19,44.

138 Padėka* Dievui už pagalbą

[1] *Dovydo.*

I

Iš visos širdies, VIEŠPATIE, tau dėkoju,
angelų* artume šlovės giesmę tau giedu.
[2] Kniūbsčias puolu prie tavo Namų šventųjų,
dėkoju tavo šventajam vardui
už tavo ištikimybę ir gerumą,
nes išaukštinai virš visų savo pažadą ir vardą.
[3] Manęs išklausei, kai šaukiausi,
ir įkvėpei man drąsą.

II

[4] Šlovins tave, VIEŠPATIE, visi žemės karaliai,
nes tavo pažadus jie išgirdo.
[5] Giedos jie apie VIEŠPATIES kelią,
nes VIEŠPATIES garbė – didinga.
[6] Nors aukštybėse VIEŠPATS gyvena,
jis rūpinasi kukliaisiais,
o išpuikėliai negali nuo jo pasislėpti.

III

[7] Nors tenka man bristi per didelį vargą,
tu palaikai mane gyvą.
Tu pakeli ranką prieš mano įtūžusius priešus,
tavo dešinė mane išgelbsti.

138,1-8: Dėkodamas Dievui už maldos išklausymą (I), psalmininkas nori, kad visi žemės didieji dėtųsi prie jo padėkos himno (II), nes jis yra tikras, kad Viešpats ir toliau pagelbės (III).

138,1: ...*angelų*: hebrajiškai *'elohim{ų}* artume. Žodis *elohim* ženklina *Dievą, dievus* ir kartais *dieviškas būtybes* – angelus. Žr. Ps 8,6; 97,7.

[8] VIEŠPATS savo užmojį man įvykdys.
Amžina, VIEŠPATIE, tavo ištikimoji meilė, –
neatmesk, kas tavo rankų sukurta.

139 Visa* žinantis ir visur esantis Dievas

[1] *Chorvedžiui.*
Dovydo psalmė.

I

VIEŠPATIE, ištyrei mane ir pažįsti.
[2] Žinai, kada atsisėdu ir kada keliuosi,* –
atspėji mano mintis iš tolo.
[3] Stebi mano žingsnius ir poilsį mano, –
visus mano kelius pažįsti.
[4] Dar nespėjus mano liežuviui žodžio ištarti,
štai, VIEŠPATIE, tu jau žinai jį visą.
[5] Iš visų pusių mane apsiautęs,
laikai ant manęs savo ranką.
[6] Tavo žinojimas man tartum stebuklas, –
per gilus, negaliu jo gilybės pasiekti.

II

[7] Kurgi galėčiau pabėgti nuo tavo dvasios
ar atsitolinti nuo tavo Artumo?
[8] Jei į dangų užžengčiau, tu tenai būtum,
jei Šeole pasikločiau guolį, ir ten tave rasčiau.

139,1-24: Mąstymo pobūdžio himnas Dievui, visur esančiam ir visa žinančiam. Jame psalmininkas apmąsto tiesą, kad Viešpats mato ir žino, nesvarbu, kur jis būtų (I); neįmanoma pabėgti nuo visa matančios Dievo akies (II); žmogaus Kūrėjas numato žmogui jo likimą (III). Užtat psalmininkas ir ryžtasi nekęsti nedorėlių ir nuoširdžiai elgtis Dievo Artume (IV). Šios psalmės hebrajiškasis tekstas yra nukentėjęs perdavimo metu, keletas vietų kelia abejonių.

139,2: *...kada atsisėdu ir kada keliuosi*: posakis, apimantis visą žmogaus veiklą.

[9] Jei aušros sparnus* aš įgyčiau
ir nuskrisčiau prie tolimųjų jūros pakrančių*,
[10] net ir ten tavo ranka mane vestų
ir tvirtai tavo dešinė laikytų.
[11] Jei sakyčiau: „Tamsa paslėps mane iš tikrųjų
ir mano šviesa taps naktimi“, –
[12] juk tau ir pati tamsa – ne tamsybė
ir naktis kaip diena tau šviečia.
{Tamsa ir šviesa tau vienodos.}*

III

[13] Juk tu mano širdį sukūrei,
užmezgei mane motinos įsčiose.
[14] Šlovinu tave,
kad taip nuostabiai mane sutvėrei.
Tavo visi darbai – įstabūs, –
labai gerai tai žinau aš.
[15] Mano išvaizda tau buvo žinoma,
kai slapta mane kūrei,
žemės gelmėse* rūpestingai žiedei,
[16*] mane dar negimusį tu regėjai.
Į tavo knygą buvo įrašytos
visos man skirtos dienos,
kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjus.
[17] Kokios nesuvokiamos man tavo mintys, Dieve,
ir kokia jų daugybė!

139,9: *...aušros sparnus*: pasiekčiau tolimiausius Rytų pakraščius. *...prie tolimųjų jūros pakrančių*: įsikurčiau tolimiausioje Vakarų vietoje.

139,12: {*Tamsa ir šviesa tau vienodos*}: Dievui nėra nei tamsos, nei šviesos. Intarpas dviem eilutėms paaiškinti.

139,15: *...žemės gelmėse*: perkeltine prasme ženklina *motinos įsčias*, pabrėžiant paslėptą ir paslaptingą jaunos gyvybės brendimą.

139,16-18: Šių eilučių hebrajiškasis tekstas yra nukentėjęs teksto perdavimo metu.

[18] Mėginu jas suskaičiuoti –
jų daugiau negu smėlio grūdelių.
Jei net ir visas suskaičiuočiau,
vis dar su tavim tebebūčiau*.

IV

[19] O Dieve, kad tu nedorėlį sunaikintum
ir anie engėjai nuo manęs pasitrauktų!
[20] Klastingai jie šaukiasi tavo vardo,
tavo priešai melagingai prisiekia.
[21] Argi aš pakenčiu tuos,
kurie tavęs, VIEŠPATIE, nekenčia?
Argi aš nesibjauriu tais,
kurie prieš tave maištauja?
[22] Nekenčiu jų mirtina neapykanta,
laikau juos savo priešais.
[23] Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį,
išmėgink mane ir žinok, ką galvoju.
[24] Pažiūrėk, ar klystkeliais nevaikštau,
ir vesk mane keliu amžinuoju*.

140 Malda* pavojams gresiant

[1] *Chorvedžiui. Dovydo psalmė.*

I

[2] Gelbėk mane, VIEŠPATIE, nuo nedorųjų,
nuo smurtautojų mane tu apsaugok, –

139,18: *...dar su tavimi tebebūčiau*: nors psalmininkas iš visų jėgų mėgintų suprasti Dievo prigimties paslaptį, begalinė Dievo prigimties paslaptis vis dar liktų kaip neišsakoma tikrovė.

139,24: *...keliu amžinuoju*: senuoju tikėjimo protėvių eitu keliu. Žr. Jer 6,16.

140,1-15: Psalmininkas maldauja Dievą išgelbėti jį nuo smurtingų, klastingų priešų (I); priešai spendžia jam spąstus, bet psalmininkas pasitiki Viešpačiu (II). Užtat jis prašo, kad priešų užmačios kristų ant jų pačių (III) ir Dievas pelnytai elgtųsi ir su nedorėliu, ir su doru žmogumi (IV).

[3] jų širdys ne tik piktus kėslus rezga,
bet nuolat nesantaiką kursto.
[4*] Jų liežuviai – kaip nuodingų gyvačių,
jiems ant lūpų – angių nuodas. {Sela}

II

[5] Neleisk man, VIEŠPATIE, į nedorėlių nagus pakliūti,
nuo smurtautojų mane apsaugok, –
jie surezgė kėslus mane pražudyti.
[6*] Įžūlieji paspendė man žabangus su virvėm,
išskleidė pinkles ant mano tako, –
jie spendžia man spąstus. {Sela}
[7] Sakau VIEŠPAČIUI: „Tu esi mano Dievas!
VIEŠPATIE, išgirsk mano pagalbos šauksmą".
[8] O Dieve, mano Viešpatie, stiprusis mano Gynėjau,
tu apsaugojai mano galvą mūšio dieną.

III

[9] Nepildyk, VIEŠPATIE, nedorėlių geismo,
neleisk jiems įvykdyti savo kėslų,
kad jie išaukštinti nebūtų. {Sela}
[10] Tie, kurie mane apspitę, kelia galvas, –
jų grasinimai ant jų pačių teužgriūva!
[11] Teapiberia VIEŠPATS juos žarijom!
Tesukrenta jie į duobę, kad niekada nesikeltų!

IV

[12] Neleisk klestėti krašte šmeižėjui,
smurtininką ūmi nelaimė teužklumpa!

140,4: Panašiai vaizduojamas *piktas liežuvis* ir kitose psalmėse. Žr. Ps 52,4; 55,22; 58,5.
140,6: Toks pat įvaizdis, susijęs su elgesiu medžiotojo, spendžiančio spąstus grobiui, yra ir Ps 9,16; 31,5; 35,7; 57,7; 64,6. Žr. Mt 22,15; Lk 11,54.

[13] Žinau, kad VIEŠPATS vargšo reikalus gina
ir teises beturčių.
[14] Teisieji tikrai dėkos tavo vardui,
tavo Artume gyvens dorieji.

141 Vakaro* malda

[1] *Dovydo psalmė.*

I

VIEŠPATIE, tavęs šaukiuosi,
pas mane atskubėki,
išgirsk mano balsą, kai tavęs šaukiuosi.
[2] Priimk mano maldą kaip smilkalų atnašą*
o mano iškeltas rankas* kaip vakarinę auką.

II

[3] Pastatyk, VIEŠPATIE,
prie mano burnos sargybą,
budėtoją prie mano lūpų durų.
[4] Neleisk mano širdžiai nukrypti į pikta,
kartu su nedorėliais įsivelti į nedorus darbus, –
neleisk man vaišintis jų skanėstais!
[5] Teplaka mane teisusis iš gerumo,
ištikimas draugas mane tepamoko.
Tenelies niekada mano galvos nedorėlių aliejus,
nes aš visada meldžiuosi prieš jų nedorus darbus.

141,1-10: Paprašęs Dievo pagalbos apskritai (I), psalmininkas meldžia, kad nebūtų suviliotas nedorėlių gundymų, kurių galas yra pražūtis (II), ir kad jų nedori darbai padarytų žalos tik patiems nedorėliams (III).

141,2: *...smilkalų atnašą*: pažodžiui – *dūmus*, t. y. kvapius dūmus, kylančius nuo aukuro deginant aukojamus gyvulius ar kvapius prieskonius, tarp jų ir smilkalus. Žr. Apr 5,8. *...iškeltas rankas*: maldavimo gestas. Žr. Ps 28,2; 63,5; 77,3; 88,10; 119,48; 134,2; 143,6.

6* Kai jų valdovai bus stumiami žemyn nuo uolos,
žmonės suvoks, kokie draugiški buvo mano žodžiai.
7 Lygiai kaip ariant išvagojama žemė,
taip išmėtomi prie Šeolo angos mūsų kaulai.

III

8 Į tave, DIEVE, mano Viešpatie, žvelgia mano akys,
pas tave užuovėjos ieškau, nepalik manęs pavojuj.
9 Apsaugok nuo man paspęstųjų žabangų
ir nedorėlių pinklių.
10 Nedorėliams leisk įpulti į savo pačių spąstus,
o man vienam išsigelbėti.

142 Dievas* – žmogaus užuovėja

1 *Dovydo poema. Kai jis buvo oloje*. Malda.*

I

2 Garsiai šaukiuosi VIEŠPATIES,
balsiai VIEŠPATĮ maldauju.
3 Savo skundą jam išlieju,
jam išsakau savo kančią.
4 Kai visiškai prarandu drąsą,
tu žinai mano kelią.

II

Kelyje, kuriuo aš keliauju,
mano priešai paspendė man žabangus.
5 Žvelgiu į dešinę ir dairausi –
neturiu draugo, kuris man padėtų,

141,6-7: Šių dviejų eilučių tekstas nėra aiškus, ir jos verčiamos įvairiai.
142,1-8: Šaukdamasis Viešpaties, kad pažvelgtų į jo skaudžią būklę (I), psalmininkas išsako, kaip jį apniko priešai (II), ir maldauja Dievą, kad jį išgelbėtų (III).
142,1: ...*oloje*: žr. 1 Sam 22,1; 24,1-2; Ps 57,1.

nėra man jokios užuovėjos,
manimi nesirūpina niekas.

III

[6] VIEŠPATIE, tavęs šaukiuosi,
sakau: „Tu – užuovėja mano,
visa, ką turiu šalyje gyvųjų.
[7] Išklausyk mano pagalbos šauksmą,
nes į neviltį aš pasinėriau!
Gelbėk mane nuo priešų,
nes man jie pernelyg stiprūs!
[8] Iš kalėjimo mane išvaduoki,
kad šlovinčiau tavo vardą!
Teisieji aplink mane bursis* supratę,
kad tu buvai man geras".

143 Prašymas * padėti

[1] *Dovydo psalmė.*

I

VIEŠPATIE, išgirsk mano maldą!
Klausykis mano maldavimų, o Teisusis,
išklausyk manęs, Ištikimasis!
[2*] Nenuteisk savo tarno,
nes prieš tave jokie kūriniai nėra teisūs.

142,8: *Teisieji aplink mane bursis...*: Šventykloje, kai psalmininkas atnašaus savo padėkos auką.

143,1-12: Septintoji Atgailos psalmė. Maldaudamas Dievo pagalbos, nepaisydamas savo nuodėmingumo (I), psalmininkas išsako savo vidinius ir išorinius sunkumus (II). Jis maldauja Dievą išgelbėti jį nuo priešų (III) ir prašo suteikti Jo valios pažinimą bei sunaikinti priešus (IV).

143,2: Būdamas tikras, jog Dievas savo pažado dėlei išklausys jo maldą, psalmininkas jaučiasi nevertas Dievo malonės, nes yra nusidėjėlis.

II

[3] Persekioja mane priešas, –
sutriuškino jis mane žemėj,
paliko mane sėdintį tamsybėj
lyg tuos, kurie jau seniai numirę.
[4] Užtat visiškai drąsos nustojau,
širdis man sustingo krūtinėj.
[5] Senąsias dienas prisiminęs,
pergalvoju visus tavo darbus,
svarstau, ką tavo rankos padarė.
[6] Rankas į tave iškėliau, –
lyg išdžiūvusi žemė aš tavęs ilgiuosi. {Sela}

III

[7] VIEŠPATIE, skubėk man atsakyti!
Neviltis mane skandina!
Neslėpk nuo manęs savo veido,
kad netapčiau panašus į tuos, kurie žengia į Duobę.
[8] Su aušra atskleisk man ištikimąją savo meilę,
nes tavimi pasikliauju.
Parodyk man kelią, kuriuo turiu eiti,
nes į tave keliu savo širdį.
[9] Išgelbėk, VIEŠPATIE, mane nuo priešų,
pas tave bėgu, prieglobsčio ieškau.

IV

[10] Mokyk mane vykdyti tavo valią,
nes tu mano Dievas.
Lygiu taku tegu mane veda
tavo dvasia maloninga!
[11] VIEŠPATIE, dėl savo vardo
mano gyvastį apsaugok;
dėl savo teisumo
mane iš bėdų išvaduoki.

[12] Dėl savo ištikimo gerumo
padaryk galą mano priešams, –
sunaikink visus mano engėjus,
nes aš – tavo tarnas.

144 Karaliaus* malda

[1] *Dovydo**.

I

Tebūna šlovinamas VIEŠPATS, uola mano!
Jis lavina mano ranką kautynėms
ir mano pirštus karybai.
[2] Jis – mano užuovėja ir pilis mano,
mano Gelbėtojas ir mano tvirtovė,
skydas mano, kuriuo pasikliauju.
Jis – tas, kuris paveda tautas man valdyti.

II

[3*] VIEŠPATIE, kas yra žmogus, kad jis tau rūpi,
tas mirtingasis, kad kreipi į jį dėmesį?
[4*] Žmogus tėra tarsi kvėptelėjimas,
jo dienos – lyg dingstantys šešėliai.
[5*] VIEŠPATIE, praplėšk dangaus skliautą ir nuženki,
kalnus paliesk, ir jie ims dūmuoti.

144,1-15: Išskyrus pabaigą (IV), ši psalmė bemaž visa yra sudaryta iš eilučių, pasiskolintų iš kitų psalmių. Užtat jai trūksta nuoseklaus vientisumo. Pirmoji dalis (I) yra padėkos malda už pergalę kare; antroji (II) – nuolankus žmogaus trapumo pripažinimas ir prašymas, kad Dievas gelbėtų savo galybe; trečioji (III) – pažadas dėkoti už pagalbą; ketvirtoji (IV) – gerovės ir taikos troškimas. Bemaž tokiu pat priegiesmiu, apimančiu prašymą išgelbėti nuo klastingų priešų, baigiama antroji ir trečioji dalys (žr. 7b-8.11 eilutes).
144,1-2: Šios dvi eilutės sudarytos iš Ps 18,3.35.47-48 eilučių.
144,3: Ši eilutė labai panaši į Ps 8,5.
144,4: Ši eilutė yra sudaryta iš Ps 39,6; 102,12.
144,5-7: Daugiausia perimta iš Ps 18,10.15.17; 104,31.

[6] Svaidyk žaibus ir išblaškyk mūsų priešus,
laidyk savo strėles ir priversk juos bėgti!
[7] Tiesk ranką iš aukštybių –
mane išvaduoki,
ištrauk mane iš vandenų galingų,
iš svetimųjų rankos!
[8] Visa, ką jie sako, yra melas, –
jie kelia dešinę kreivai prisiekti.

III

[9*] Tau, Dieve, naują giesmę giedosiu,
dešimtstyge arfa tau grosiu –
[10] tau, kuris teiki pergalę karaliams,
savo tarną Dovydą gelbsti.
[11] Nuo kalavijo žiauraus mane išgelbėk,
išlaisvink mane iš svetimųjų rankos.
Visa, ką jie sako, yra melas, –
jie dešinę kelia kreivai prisiekti.

IV

[12] Tebūna mūsų sūnūs lyg sodinukai,
gerai prižiūrėti nuo pat jaunystės;
o mūsų dukterys lyg šaunios kolonos*,
išdailintos rūmams papuošti.
[13] Tebūna mūsų svirnai kupini visokio derliaus,
tūkstančiais teveda mūsų avys,
net dešimtimis tūkstančių mūsų ganyklose tegausėja,
[14] tebūna rūpinamasi mūsų galvijais.
Miesto sienos tenebūna niekados pralaužtos,
nei tremties, nei dejonių mūsų gatvėse tenesigirdi.

144,9-10: Šios eilutės yra panašios į Ps 18,51; 33,2-3.
144,12: *...lyg šaunios kolonos*: rūmų ar Šventyklos. Hebrajiškojo teksto prasmė nėra aiški.

[15] Laiminga tauta, kuriai taip klostos,
laiminga ta tauta, kurios Dievas yra VIEŠPATS!

145 Dievo* didybė ir gerumas

[1] *Himnas. Dovydo.*

{'a} Aukštinsiu tave, mano Dieve ir Karaliau,
tavo vardą garbinsiu per amžius.
{b} [2] Garbinsiu tave kasdieną
ir šlovinsiu tavo vardą per amžių amžius.
{g} [3] Didis yra VIEŠPATS ir didžios šlovės vertas, –
nesuvokiama jo didybė.
{d} [4] Viena karta girs kitai tavo darbus
ir skelbs tavo galybę.
{h} [5] Apie garbingą spindesį tavo didybės
ir apie tavo nuostabius darbus – aš mąstysiu.
{v} [6] Žmonės garsins pagarbią baimę keliančius tavo darbus,
ir aš skelbsiu tavo didybę.
{z} [7] Jie apsakys tavo dosnaus gerumo garsą
ir džiugiai giedos apie tavo teisumą.
{ḥ} [8] VIEŠPATS atlaidus ir gailestingas,
lėtas pykti ir pilnas gerumo.
{ṭ} [9] Geras kiekvienam yra VIEŠPATS
ir visiems savo kūriniams gailestingas.
{j} [10] Tau, VIEŠPATIE, visi tavo kūriniai tedėkoja
ir tegarbina tave visi tavo ištikimieji.
{k} [11] Tepasakoja apie tavo karalystės garbę,
tegarsina tavo galybę,

145,1-21: Alfabetinė psalmė. Daugelis jos eilučių yra pasiskolintos iš kitų psalmių ir Senojo Testamento knygų. Pagrindinės mintys siejasi su visavale Dievo didybe ir ištikima Apvaizda – su Lietuvos pakelių Rūpintojėliu.

{l} [12] visai žmonijai teskelbia tavo darbus
ir tavo viešpatavimo spindesį garbingą.
{m} [13] Tavo viešpatavimas – per amžių amžius,
per kartų kartas tu – valdovas.
{n}* VIEŠPATS ištikimas visais savo žodžiais,
o visais savo darbais maloningas.
{s} [14] VIEŠPATS prilaiko kiekvieną, kas klumpa,
pakelia visus gyvenimo palaužtus.
{'a} [15] Visų akys su viltimi į tave žvelgia, –
tu duodi jiems peno, kai reikia.
{p} [16] Atveri savo ranką,
patenkini kiekvieno gyvūno troškimą.
{ẓ} [17] Visi VIEŠPATIES keliai yra teisūs
ir visi jo darbai gailestingi.
{q} [18] VIEŠPATS yra artimas kiekvienam, kas jo šaukias, –
visiems, kas jo nuoširdžiai trokšta.
{r} [19] Jis išpildo norus tų, kurie pagarbiai jo bijo, –
šauksmą jų girdi, juos gelbsti.
{š} [20] VIEŠPATS saugo kiekvieną, kas jį myli,
o nedorėlius jis sunaikina.
{t} [21] Teskelbia mano lūpos VIEŠPATIES šlovę,
ir visa, kas gyva, tešlovina jo vardą
dabar ir per amžius!

146 **Laimingas*, kas Dievu pasitiki**

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!

145,{n}: Hebrajiškajame tekste {n} raidės nėra, bet ji išliko senovės vertimuose.
146,1-10: Himnas, šlovinantis Dievo gerumą ir dosnumą. Po trumpo įžanginio posmo (žr. 1-2 eilutes) psalmininkas pabrėžia, kad pasitikėti vien žmogaus pagalba yra kvailystė (I), o paskui išaukština Dievo gerumą tiems, kurie juo vienu pasitiki (II).

[2] Šlovinsiu VIEŠPATĮ kolei gyvensiu,
giedosiu šlovės giesmes savo Dievui,
kol gyvas būsiu.

I

[3] Nepasitikėkite didžiūnais –
mirtinguoju, kuris išgelbėti negali.
[4] Kai dvasia jį palieka,
jis sugrįžta į dulkes, –
tą pačią dieną žūva visos jo svajonės.

II

[5] Laimingas žmogus,
ieškantis pagalbos pas Jokūbo Dievą, –
dedantis viltis į VIEŠPATĮ, savo Dievą,
[6] sukūrusį dangų ir žemę,
jūrą ir visa, kas visatoj.
Jis amžinai savo pažado laikos, –
[7] gina teises nuskriaustųjų,
alkaniems parūpina duonos.
VIEŠPATS kalinius išvaduoja,
[8] VIEŠPATS atveria akis akliesiems.
VIEŠPATS pakelia gyvenimo palaužtuosius,
VIEŠPATS myli teisiuosius.
[9] VIEŠPATS saugo ateivius,
padeda našlaičiui ir našlei,
bet supainioja nedorėlių kelią.
[10] VIEŠPATS amžinai viešpataus,
tavo Dievas, per visas kartas, Zione.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

147 Dievo* meilė ir galybė

I

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Gera giedoti šlovės giesmes mūsų Dievui,
nes malonu ir teisinga jį šlovinti giesme.
[2] VIEŠPATS atstato Jeruzalę, –
jis Izraelio tremtinius sugrąžina.
[3] Jis gydo sužeistas širdis
ir žaizdas jų aptvarsto.
[4] Jis nustatė žvaigždžių skaičių, –
vardu kiekvieną jų vadina.
[5] Didis mūsų VIEŠPATS ir galingas,
jo išmintis – beribė.
[6] VIEŠPATS duoda drąsos kukliesiems, –
nedorėlius nubloškia į dulkes.

II

[7] Dėkodami VIEŠPAČIUI giedokit,
šlovės giesmę mūsų Dievui lyra palydėkit.
[8*] Debesimis jis apdengia dangų,
žemei parūpina lietaus, kalnuose želdina žolę.
[9] Gyvuliams jis pašaro duoda
ir lesalo varnos jaunikliams.

147,1-20: Septuaginta ir Vulgata dalija šią psalmę į dvi: Ps 146 (1-11 eilutės) ir Ps 147 (12-20 eilutės). Psalmė šlovina Dievą, nes jis atkūrė ištremtą Izraelio tautą (I), rūpinasi nuskriaustaisiais (II) ir yra Ziono geradarys (III).

147,8-9: Lygiai kaip dangiškasis Tėvas apvelka kalnus augmenija, kad žmonės ir gyvuliai turėtų peno, taip jis apvaizdžiai rūpinasi paukščiais, ypač varnomis, kurių įkyrų kranksėjimą poetas laiko kreipimusi į Dievą prašant lesalo. Žr. Mt 6,26-30.

[10*] Ne ristūno jėga jis žavisi,
malonumo neteikia nei bėgiko greitumas.
[11] VIEŠPATS gėrisi tais, kas pagarbiai jo bijo, –
kurie pasitiki ištikimąja jo meile.

III

[12] Šlovink VIEŠPATĮ, Jeruzale!
Šlovink savo Dievą, Zione!
[13] Juk jis stiprina tavo vartų skląsčius,
tavo vaikams teikia palaimą.
[14] Sukuria taiką prie tavo sienų,
geriausiais kviečiais tave maitina.
[15] Siunčia savo žodį žemei,
ir ką jis įsako, greitai įvyksta.
[16] Apkloja žemę sniegu tartum vilna,
šalną lyg pelenus beria.
[17] Meta žemėn krušos ledus kąsniais –
kas gali pakelti jo siunčiamą šaltį?
[18] Pasiunčia savo žodį ir juos sutirpdo,
liepia vėjui pūsti, ir vanduo srovena.
[19] Jis paskelbė savo žodį Jokūbui,
savo įstatus ir įsakus Izraeliui.
[20] To jis nepadarė jokiai kitai tautai, –
jo įsakų jos nežino.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

147,10-11: Be saiko pasitikėdamas savo jėgomis žmogus dažnai išpuiksta, – tada Dievui žmogaus gyvenime nebelieka vietos. Dievas gėrisi žmogumi, kuris pasitiki jo gerumu ir yra jam atviras. Žr. Ps 20,8; 33,16-19.

148 Visatos* šlovės giesmė

I

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovinkite VIEŠPATĮ iš dangaus –
šlovinkite jį aukštybėse!
[2] Šlovinkite jį, visi jo angelai, –
šlovinkite jį, visos jo dangiškos galybės!
[3] Šlovinkite jį, saule ir mėnuli,
šlovinkite jį, visos mirksinčios žvaigždės!
[4] Šlovinkite jį ir dangaus aukštybės*,
ir jūs, vandenys virš dangaus skliauto!
[5] Visa tešlovina VIEŠPATIES vardą,
nes jisai tarė, ir visa buvo sukurta.
[6] Į savo vietas viską padėjo amžių amžiams,
nustatė darną, kuri niekados nesikeičia.

II

[7] Šlovinkite VIEŠPATĮ nuo žemės –
jūs, jūrų pabaisos ir vandenyno gelmės,
[8] Jūs, ugnie ir ledų kruša, sniege ir šalna,
vėtrų vėjau, vykdantis jo žodį!
[9] Jūs, kalnai ir visos kalvos,
vaismedžiai ir visi kedrai!
[10] Jūs, laukiniai žvėrys ir galvijai,
žemės ropliai ir padangių paukščiai!

148,1-14: Visi kūriniai danguje (I) ir žemėje (II) kviečiami prisidėti prie šlovės giesmės, kurią žmonija, ypač Izraelis, turėtų giedoti Viešpačiui Dievui (III).

148,4: *...dangaus aukštybės*: pažodžiui – *dangų dangūs*, t. y. erdvė virš dangaus skliauto, kur, anot senovės sampratos, sutelkti *aukštutiniai vandenys*. Žr. Pr 1,6-8; Įst 10,14; 1 Kar 8,27; Ps 104,3.13.

III

11 Jūs, žemės karaliai ir visos tautos,
didžiūnai ir žmonijos teisėjai!
12 Jūs, jaunuoliai ir mergelės,
maži vaikai ir seneliai!
13 Tešlovina visi VIEŠPATIES vardą,
nes tik jo vieno vardas yra didingas, –
jo didybė dengia dangų ir žemę.
14 Jis išaukštino savo tautos galybę*,
kad šlovintų jį visi jo ištikimieji –
brangūs jam Izraelio tautos žmonės.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

149 Šlovės* giesmė

I

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
jo šlovės giesmę, susibūrę ištikimieji.
2 Tesidžiaugia Izraelis savo Kūrėju,
tedžiūgauja Ziono vaikai, nes jis yra Karalius.
3 Tešlovina jo vardą šventiškais šokiais*,
tebūgnija būgneliu ir teskambina lyra,
tegieda jam šlovės giesmę.
4 Nes savo tauta džiaugiasi VIEŠPATS,
kukliuosius pergale puošia.
5 Tedžiūgauja ištikimieji, garbę pasiekę,
iš džiaugsmo tegieda visą naktį.

148,14: *...tautos galybę*: pažodžiui – *tautos ragą*, t. y. atkūrė jų karalystę. Žr. Ps 18,3.
149,1-9: Žmonės kviečiami šlovinti Dievą giesme ir muzika (I) su kalavijais rankoje, kad apgintų Zioną (II). Žr. Neh 4,16-23; 1 Mak 4,37-38.54; 2 Mak 15,26-27.
149,3: *...šventiškais šokiais*: žr. Iš 15,20; 2 Sam 6,5.14.16.

II

[6] Tešaukia valio, tešlovina Dievą,
o rankoje dviašmenį kalaviją telaiko,
[7] kad tautų nedorėliams atmokėtų
ir gentims teismą surengtų,
[8] jų karalius sukaustydami pančiais
ir jų didžiūnus – grandinėm,
[9] vykdydami teismo sprendimą.
Tai yra garbė Dievo tautai!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

150 **Šlovinkite* Viešpatį!**

[1] Šlovinkite VIEŠPATĮ!*
Šlovinkite VIEŠPATĮ jo šventovėje,
šlovinkite jį dangaus skliauto galybėj!
[2] Šlovinkite jį už jo didžius darbus,
šlovinkite jo begalinę didybę!
[3] Šlovinkite jį gaudesiu rago,
šlovinkite jį arfa ir lyra!
[4] Šlovinkite jį būgnelio žvangučiais ir šokiais,
šlovinkite jį stygomis ir trimitais!
[5] Šlovinkite jį skambiais cimbolais,
šlovinkite jį žvangančiais cimbolais!
[6] Visa, kas gyva, tešlovina VIEŠPATĮ!

150,1-6: Ši psalmė yra didysis Psalmyno finalas. Psalmininkas kviečia visus muzikos instrumentus dėtis prie Viešpaties šlovinimo. Taigi ši psalmė tampa baigiamuoju pagarbinimu – doksologija – ne tik Penktosios Psalmyno knygos, bet ir viso Psalmyno.

150,1: *Šlovinkite VIEŠPATĮ*: hebrajiškai *Hallelu-Jah*, kuris per graikų ir lotynų vertimus yra tapęs mūsų *Aleliuja*.

TURINYS

A

PIRMOJI KNYGA

B

ANTROJI
KNYGA

C

TREČIOJI
KNYGA

D

KETVIRTOJI KNYGA

E

PENKTOJI KNYGA

PSALMYNAS

2002 03 05. Tiražas 1700 egz.
Užsakymas 130. Leidykla „Katalikų pasaulis",
Dominikonų g. 6, LT-2001 Vilnius.
Spausdino UAB „Adomo Jakšto spaustuvė",
Girelės g. 22, LT-4230 Kaišiadorys.
Įrišo AB „Spindulys",
Gedimino g. 10, LT-3000 Kaunas
www.spindulys.lt